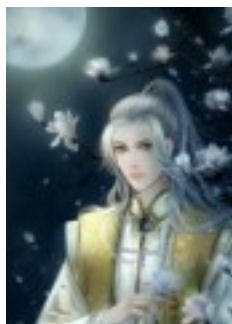

Nhân Thú Luận

Contents

Nhân Thú Luận	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	58
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	69
25. Chương 25	72

Nhân Thú Luận

Giới thiệu

Edit: Tiểu BạchBeta: Tiểu BạchThể loại: nhất thụ lưỡng công, công sủng thụ, cổ đại, huyền huyền, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-thu-loan>

1. Chương 1

Xa xa ở một nơi nào đó, trong khu rừng mang tên Paikent hàng trăm năm tuổi, có một sơn thôn nhỏ xinh đẹp, tại đó mọi người ai nấy đều cần lao chất phác, dựa vào nguồn tài nguyên dồi dào của rừng rậm, sống qua những ngày tháng vô ưu vô lo.

“Trovey!” Thanh âm quen thuộc lại lần nữa vang lên, mấy người trong thôn nghe thấy đều cười cười lắc đầu.

Trovey là một cậu bé sống trong thôn này, từ nhỏ đã thích vào rừng chơi, mỗi lần đều mất hút đến khi Mặt Trời xuống núi, bà mẹ Farrell đáng thương, chỉ có mỗi đứa con trai này, nhưng công việc đồng áng lại không thể trông mong nhiều vào cậu! Cũng may Trovey luôn có thể kiếm được chút vật quý hay quả dại gì đó từ rừng về, hoặc bán hoặc giữ lại, dựa vào những lâm sản đó, cả nhà Trovey cũng coi như thoải mái mà sống qua ngày. Nhưng kỳ quái là, những sản vật hiếm gặp này, ngoài Trovey ra ai cũng không thể tìm thấy, dù người ta có hỏi cậu kiếm được ở đâu, cậu cũng chỉ là cười cười, chưa bao giờ tiết lộ cả.

“Hắc Kim! Hắc Kim!” Một thiếu niên thanh tú đứng trên tảng đá lớn trong rừng, hướng về mọi phía mà kêu gọi, nơi này là địa điểm mà cậu và Hắc Kim vẫn thường hẹn gặp nhau, 7 năm qua, Hắc Kim luôn đến đây sớm hơn để chờ cậu, chưa bao giờ muộn cả, vậy mà lần này Hắc Kim lại chậm chạp mãi chưa xuất hiện.

“Hắc Kim, ngươi ở đâu?” Tình huống chưa từng gặp phải này khiến thiếu niên có chút hoảng, thanh âm dần dần hòa lẫn với tiếng nước chảy róc róc. So với thời gian thông thường đã quá hơn hai tiếng, Mặt Trời đã hoàn toàn xuống núi, chung quanh bị bao phủ bởi một mảng tối đen.

“Hắc Kim, không phải ngươi đã ngã bệnh chứ? Hay tên thợ săn độc ác nào làm ngươi bị thương rồi? Hắc Kim... Sao ngươi còn chưa xuất hiện vậy? Ngươi đừng làm ta sợ mà... Hắc Kim...” Thiếu niên rốt cục nước mắt lên, nỗi lo lắng với những chuyện ngoài ý muốn đó khiến cậu vô cùng bất an, lòng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, trong lùm cây cách đó không xa truyền đến thanh âm “loạt xoạt”, một bóng đen cao đến nửa người trưởng thành từ phía sau hiện ra. Đó là một con hắc báo xinh đẹp tuyệt luân, cặp mắt sâu thẳm xanh biếc như bảo thạch, bộ lông đen bóng bao bọc trên thân hình thon dài mạnh mẽ của nó.

Ánh trăng tựa như cũng bị vẻ đẹp của nó hấp dẫn, xấu hổ lộ mặt ra khỏi tầng mây, tia sáng vàng nhạt hắt xuống người nó, dần lộ rõ đó là một con báo gấm màu đen!

“Hắc Kim!” Thiếu niên nhìn thấy con báo, lập tức chuyển buồn sang vui, luống cuống lau khô nước mắt, nhảy xuống tảng đá, ôm chầm lấy cổ hắc báo.

“Hắc Kim, ngươi đã ở đâu vậy? Làm ta lo muốn chết!”

Hắc báo không để ý đến cậu, lập tức nhảy lên trên tảng đá cao cao, lười biếng nằm xuống.

“Hắc Kim?!” Cảm thấy có chút gì đó không đúng, thiếu niên cố sức trèo lên tầng đá, tựa vào bên thân hắc báo, gầy gầy chòm râu của nó, nửa như làm nũng nói: “Hôm nay người làm ta sợ lắm đấy biết không! Ta còn tưởng người gặp phải chuyện gì bất trắc rồi!”

Cảm thụ được đôi tay của thiếu niên, hắc báo không khỏi dùng cái mũi ướt ươn ướt khê rúc rúc vào lòng bàn tay cậu, đột nhiên, nó dường như sợ hãi cái gì đó, lại tựa đầu chuyển sang một bên.

Thiếu niên cũng không thể dễ dàng tha thứ chuyện hắc báo không thèm để ý đến mình, “hùng hổ” ngồi dậy, dùng hai tay cầm lấy đầu hắc báo, bắt nó nhìn về phía mình. Đối mặt với con dã thú khi đứng lên còn cao lớn hơn cậu này, thiếu niên lại tuyệt không hề sợ hãi.

“Hắc Kim, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Người nói cho ta biết đi, tại sao người không chịu lên tiếng?!”

Giấy ra khỏi vòng tay của thiếu niên, hắc báo đứng dậy, giữ giữ bộ lông trên người, ánh mắt nhìn về phương xa, đối với câu hỏi của thiếu niên vẫn là thái độ thờ ơ.

“Người dù sao cũng đã đến đây rồi! Có chuyện gì cứ nói ra đi, chúng ta vẫn đều là ‘có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu’ mà!” Thiếu niên có chút tức giận, vội túm lấy da lông trên lưng hắc báo, cầm ngón tay vào sâu da thịt nó. Cậu đương nhiên biết đối với lớp mình đồng da sắt của Hắc Kim mà nói, chút công kích ấy căn bản không tính là gì, huống chi chỗ cậu chọn lại là phần lưng vốn thần kinh thô, động tác này chẳng qua là muốn cảnh cáo một chút con hắc báo mà cậu yêu mến nhất, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì cậu sẽ nổi giận.

Chiều này quả nhiên là hữu hiệu, con hắc báo uy phong lẫm lẫm kia cứ nhiên mở miệng cất tiếng!

“Ta phải đi rồi, Trovey.” Hắc báo quay sang, nhìn về phía thiếu niên: “Sau này ta cũng không thể trở lại thăm cậu được nữa!” Hắc Kim chậm rãi nói, trong mắt toát ra nỗi bi thương.

“Tại sao chứ?!” Trovey bị tin tức bất ngờ này làm chấn động đến không biết phải làm sao, bỗng nhiên nghĩ đến Hắc Kim phải rời xa mình, Trovey mạnh nhào tới, ôm chặt lấy Hắc Kim: “Không được, ta không cho người đi! Người không thể rời khỏi ta!”

Trovey ôm chặt lấy cổ Hắc Kim, sống chết cũng không buông.

“Ta chỉ có duy nhất một người bạn là người thôi! Ta không cho người đi đâu hết!”

“Trovey, ta phải đi khỏi đây, ta đã trưởng thành rồi.” Hắc Kim thở dài, cứng chiều nhìn Trovey. Nếu là như thường ngày, chỉ cần Trovey hơi chút làm nũng với nó, hoặc ngồi xổm ở đâu đó giả khóc một trận, Hắc Kim lập tức sẽ buông vũ khí đầu hàng, đáp ứng tất cả những yêu cầu vô lý của cậu, chỉ là lần này thật sự không được.

“Ta phải đi tìm một nửa khác của ta, sau đó đến một nơi con người vĩnh viễn không tìm thấy mà sinh dưỡng con của chúng ta.”

“Tìm một nửa khác?” Tin tức này làm cho Trovey nhất thời không thể tiếp thụ. Bao lâu nay, tận dưới đáy lòng Trovey đã ăn sâu bén rễ cái ý niệm rằng Hắc Kim là của riêng mình, chưa bao giờ nghĩ tới nó cũng phải “kết hôn, sinh con”.

“Không được! Ta không cho phép người làm vậy!” Vừa nghĩ tới có sinh vật khác muốn làm bạn bên Hắc Kim, Trovey đã cảm thấy không thể chịu đựng được. Nổi tính xấu quẩn lấy Hắc Kim, đây cũng chính là phương pháp trước kia cậu vẫn thương dùng, bắt Hắc Kim lần nào cũng phải khuất phục tuân theo.

Nhìn thiếu niên làm nũng bầu chặt trên người mình, Hắc Kim bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Trovey, kỳ thật một năm trước ta đã phải rời đi rồi, nhưng chỉ bởi vì không buông tha cậu được, nên mới dây dưa cho đến tận bây giờ. Hôm nay, ta vốn định không từ mà biệt, nhưng chứng kiến bộ dáng khổ sở của cậu, lại không đành lòng...”

Nghe lời nói thâm tình tựa như đang thổ lộ của Hắc Kim, Trovey lại như nghe được lời di ngôn tuyệt vọng lúc lâm chung. Cực lực muốn nhìn xuống nỗi bi thương, nhưng nước mắt vẫn không nghe lời mà lăn chã rơi xuống.

Hắc Kim thương yêu vô hạn liếm đi những giọt nước mắt trên gương mặt Trovey: “Ta yêu em! Trovey, cho nên ta phải đi. Ta đã đến kỳ động dục, nếu thật sự không đi, ta sợ ta sẽ làm tổn thương em mất.”

“Làm ta bị thương?” Trovey nhất thời không thể hiểu được.

“Đúng vậy, ta sợ ta sẽ cưỡng bức em phải giao phối với ta.”

2. Chương 2

Hắc Kim dùng tất cả yêu thương liếm đi những giọt nước mắt trên gương mặt Trovey: “Ta yêu em! Trovey, cho nên ta phải đi. Ta đã đến kỳ động dục rồi, nếu thật sự không đi, ta sợ ta sẽ làm tổn thương em mất.”

“Làm ta bị thương?” Trovey nhất thời không thể hiểu được.

“Đúng vậy, ta sợ ta sẽ ép em phải giao phối với ta.”

Mặt Trovey lập tức đỏ lên, tuy rằng cậu không rõ lắm chuyện đó rốt cuộc làm như thế nào, nhưng cậu hiểu được nó nhất định là chuyện vô cùng tư mật, vô cùng xấu hổ, là ‘hành vi hạ lưu’ không thể không làm để sản sinh thế hệ tiếp theo. (cách nói mà người lớn trong thôn bịa ra để tránh cho bọn nhỏ cứ quần quít hỏi về vấn đề này.)

Thấy Trovey trầm mặc, Hắc Kim nhảy xuống tảng đá, dứt khoát cất bước đi về phía rừng sâu.

“Lần này ta tới là muốn nói với em lời từ biệt, từ nay em phải tự bảo trọng mình cho tốt!” Nói xong liền biến mất sau những bóng cây u tối.

Trơ mắt nhìn theo bóng dáng Hắc Kim biến mất trong khu rừng rậm rạp, nỗi khủng hoảng bởi không thấy được Hắc Kim mà bộc phát ban nãy lại một lần nữa trào dâng dưới đáy lòng. Loại cảm giác bị thương không bao giờ có thể gặp lại này bóp nghẹt lấy trái tim của Trovey, khiến cậu khổ sở đến không biết phải làm sao, hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, đôi mắt hướng Hắc Kim vừa rời đi mà gào khóc, miệng không ngừng nghẹn ngào: “Hư... Hắc Kim đáng ghét, sao người lại có thể... đi... đi nhanh như vậy... hả? Người cũng phải cho ta... suy nghĩ một chút chứ! Hức... Người... Người... không phải chỉ là động dục sao? Giao phối... thì giao phối đi, ta cho người làm là được mà, tại sao phải bỏ rơi ta? ... Hức... Nhất định là bị con báo cái... xinh đẹp nào mê hoặc, mới cố ý kiếm cớ rời đi thôi! Ừ hư...”

Khóc đến khàn cả cổ, Trovey biết Hắc Kim chắc đã đi xa lắm rồi, không bao giờ... trở lại nữa, bằng không nó tuyệt đối sẽ không đành lòng nhìn mình khóc thành như vậy cũng không thêm để ý tới.

Đến lúc này, Trovey mới phát hiện, tình cảm của mình đối với Hắc Kim là cố chấp như thế, ý niệm độc chiếm dục đường như đang thiêu đốt tất cả tâm tư rồi bởi của cậu...

“Hắc Kim... Hức... Người... trở về... đi! Hức... Ta... ta... chuyện gì cũng nghe theo người hết... Người... đừng rời bỏ... hức... ta mà! Ta... ta thích... người... thích người đó! ... Hu hu...”

“Em nói sao?”

Trovey bị giọng nói thành linh vang lên làm hoảng sợ, vừa ngẩng đầu nhìn, Hắc Kim chính đang uy phong lẫm lẫm đứng ở trước mặt cậu, tinh thần mới đây còn suy sụp đã nháy mắt biến mất, đôi mắt lóe lên tia sáng hưng phấn.

“Ta... ta không có nói gì cả!” Trực giác mách bảo khiến Trovey lập tức áp dụng thái độ phủ nhận tất cả, nhưng đã vô ích.

“Những lời em vừa nói ta đều đã nghe được, em nói muốn giao phối với ta, em nói em thích ta!”

Trovey then thùng vội che mặt lại, cao giọng kêu: “Người đừng nói nữa! Đừng nói nữa mà!”

Hắc Kim dùng ánh mắt đầy yêu thương nhìn bộ dáng luống cuống của Trovey, cúi đầu thâm tình liếm liếm bàn tay nhỏ bé đang bịt mắt ấy. Sự ôn nhu của Hắc Kim khiến Trovey chậm rãi nâng mặt lên, nhìn về

phía hắc báo cao lớn uy mãnh đang ngồi trước mặt mình. Ánh trắng rơi xuống thân Hắc Kim, lấp lánh những tia vàng óng, tô điểm cho bộ lông của nó càng thêm xinh đẹp vô cùng.

“Wa, người đẹp quá!” Trovey mê muội vuốt ve bộ lông của Hắc Kim, xúc cảm trơn mượt như tơ, khiến cậu muốn ngừng mà không được.

Cảm thụ được sự vuốt ve của người tình bé nhỏ, Hắc Kim hưởng thụ nheo mắt lại: “Trovey, em có bằng lòng gả cho ta, vĩnh viễn ở bên ta không?” Hắc Kim trầm giọng xuống, dùng thanh âm mê hoặc mà hỏi.

“Nhưng... nhưng ta là con trai, cũng tức là không có cách nào sinh báo con cho người được...” Trovey xoay mặt sang hướng khác, tránh đi sự hấp dẫn của Hắc Kim.

“Ta chỉ muốn em, chỉ cần có em, ta không cần con cái gì hết!”

“Nhưng, nhưng mà...” Trovey vẫn không cam lòng, muốn tìm chút lý do để trì hoãn.

“Quên đi!” Hắc Kim cố ý thờ dãi: “Ta biết lời em nói vừa rồi chỉ là một phút nông nổi nhất thời mà thôi, không thể tính là thật...” Xoay người, Hắc Kim giả vờ phải đi: “Từ nay về sau, chỉ còn lại một mình em, em...”

Lời nói của Hắc Kim khiến Trovey sợ tới mức lập tức buông tha cho một tia do dự cuối cùng, lập tức ôm lấy eo nó hô to: “Là thật! Là thật mà! Chỉ cần người không rời xa ta thì sẽ là thật!”

Hắc Kim quay đầu lại nhìn thiếu niên đang dùng tứ chi quần lấy mình như con bạch tuộc, lại gài thêm một cái bẫy: “Nếu như muốn ở bên nhau, chúng ta sẽ phải làm chuyện mà chỉ vợ chồng mới có thể, em đã chuẩn bị tâm lý cho điều này chưa?”

Trovey lập tức đỏ mặt, thấp giọng nói: “Chuẩn..... chuẩn bị tốt rồi.....” Lời tuy là vậy, nhưng không hiểu sao cứ nghĩ đến chuyện ‘xấu xa’ kia, Trovey vẫn sợ hãi đến phát run.

“Thật không?” Hắc Kim giả bộ khó xử mà truy vấn: “Em còn chưa tới kỳ động dục đúng không? Nếu chưa tới kỳ động dục thì sẽ không thể coi là trưởng thành, chưa trưởng thành vậy sẽ không thể bên nhau đâu!”

“Ai nói thế? Ta đã 14 tuổi rồi! Cũng đã tính là người lớn!” Trovey đơn thuần quả nhiên sập bẫy, lớn tiếng phản bác lại cách nói của Hắc Kim.

“Vậy sao?” Hắc Kim gian xảo nheo mắt lại: “Vậy em cho ta nhìn bảo bối của em đi, xem có phải em đã đủ lớn thật không...”

Trovey bất giác che lại nơi giữa hai chân mình, mặt đỏ bừng hỏi: “Tại... tại sao phải xem thứ đó?”

Hắc Kim hất đầu, mang bộ dáng uyên bác hiểu sâu biết rộng mà nói: “Ta muốn kiểm tra bảo bối của em, xem em đã thật sự trưởng thành hay chưa, nếu em đã lớn, chúng ta có thể kết hôn sau đó vĩnh viễn ở bên nhau.”

Trovey hoang mang nhìn Hắc Kim: “Thật sự chỉ cần kiểm tra bảo bối một chút, chúng ta đã có thể vĩnh viễn bên nhau rồi sao?”

Hắc Kim gật gật đầu, thúc giục mà phe phẩy cái đuôi trắng kiêu của nó.

“Nhanh nào, đừng do dự nữa, chẳng lẽ em không muốn ở bên ta sao?”

Trovey cắn răng: “Được rồi! Nếu chúng ta ở bên nhau, sau này người còn dám nói phải rời đi, ta liền vĩnh viễn không để ý tới người nữa!” Không hề cẩn thận suy xét lại mấy câu nói đại dốt của mình, Trovey hít một hơi thật sâu lấy dũng khí, cởi sạch quần ngoài lẫn quần lót trên người, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn chừa lại một áo ngắn. Cậu nhất thời hăng lên cũng lột nốt nó ra, bắt gặp ánh mắt lờ lờ tỏa sáng như sắc lang của Hắc Kim, Trovey có chút không biết làm sao, run rẩy lui mình về phía bóng cây tầm tới.

“Đừng trốn!” Thanh âm của Hắc Kim trầm thấp đến mức khàn khàn, dục vọng ản giấu trong đó cơ hồ muốn trào ra: “Để cho ta nhìn em thật kỹ! ... Bé cưng, em thật sự đẹp quá!”

Vui sướng bởi lời ca ngợi của Hắc Kim, Trovey rút rề đi ra khỏi bóng cây, nhưng bắt gặp ánh mắt tràn ngập tình dục kia, hai chân Trovey cơ hồ không chống đỡ nổi sức nặng của chính bản thân mình, hư nhược

tựa vào tảng đá lớn, bảo bối của cậu lại hoàn toàn không để ý tới sự ngượng ngùng của chủ nhân, dần dần ngẩng đầu lên.

“Đừng nói nữa, người mau nhìn nhanh đi!” Thấy Hắc Kim từng bước một tới gần, Trovey khẩn trương nuốt nước miếng: “Chờ ta hoàn toàn chuẩn bị giao phối cho tốt đã, hôm nay chỉ là nhìn thôi!”

Đối mặt với lời nhắn mạnh mẽ của Trovey, Hắc Kim hoàn toàn để ngoài tai, trong mắt lẩn trong đầu chỉ tồn tại hình ảnh hạ thể xinh đẹp kia của thiếu niên.

Đó là nơi xử nam ngây ngô còn chưa hoàn toàn trưởng thành, ấu nua bé xinh ngượng ngùng khẽ ngẩng đầu, nhuộm màu phấn bạch dưới ánh trăng, túi nhỏ đằng sau lưng viên trái cây còn chưa chín, run nhẹ nhẹ giữa hai chân theo hô hấp dồn dập của chủ nhân. Trên vùng đất chưa từng được khai khẩn ấy, bao trùm một lớp lông tơ mềm mại vừa mới thừa thốt như ra, men theo đó chính là khe suối nhỏ nối liền đến mặt động mà Hắc Kim vẫn ngày đêm thêm khát.

Rốt cục cũng đi tới gần sát, Hắc Kim dùng cái mũi ướt ươn ướt của mình nhẹ nhàng cọ cọ lên nụ hoa còn chưa nở kia, hoa hành vốn đã hưng phấn lại càng ướt ngực đứng thẳng.

Không nghĩ tới chóp mũi của người yêu chỉ khẽ chạm thôi liền có thể khiến mình sung sướng như thế, Trovey cực kỳ thẹn thùng.

“Người... Người xem... xong chưa? ... Ta... Ta là... đang ở kỳ động dục... sao?” Không chỉ thân thể mất đi sự khống chế, ngay cả thanh âm cũng đã trở nên run rẩy kiều mỹ.

Hắc Kim không thể kiềm chế khi hoa hành dâm mỹ hấp dẫn kia đang ở ngay trước mắt, vươn đầu lưỡi liếm liếm nụ hoa, hút đi nước mật vừa rỉ ra ngưng kết ở đỉnh. Lớp da ram ráp trên lưỡi Hắc Kim kích thích khiến Trovey cơ hồ muốn quy xuống mà phóng xuất, nhưng là một thiếu niên chưa từng có kinh nghiệm như cậu lại tưởng đó là một loại phản ứng sinh lý khác gây ra, nên kết quả là...

“Kim, người kiểm tra nhanh lên đi, ta muốn đi tiểu, sắp nhịn không nổi rồi!” Thanh âm nũng nịu nửa phát ra từ giọng mũi khiến Hắc Kim không khỏi cũng trở nên hưng phấn. Lần này quả thực là làm khó cho Hắc Kim. Động vật động dục là không thể khác chế, nếu nóng vội, nhất định sẽ dọa bé cứng mà mình vất vả lắm mới lừa được tới tay chạy mất, hơn nữa người mà Hắc Kim không muốn thương tổn nhất chính là Trovey, vốn là hy vọng dưới tình trạng mình vẫn còn đầy đủ lý trí, chậm rãi làm cho thân thể mềm mại của người yêu thích ứng với mình, bất quá xem ra lần này là không được.

Hắc Kim gắng tự trấn định mình mà gật gật đầu: “Em... còn chưa được... Qua một thời gian nữa rồi tính sau!” Nói xong liền vội vàng xoay người đi về phía rừng sâu, hy vọng cở thể nhanh chóng rời khỏi đây trước khi không còn khống chế được bản thân trước tiểu yêu tinh hại người này, tránh cho lúc mất đi lý trí sẽ xâm phạm tới trân bảo mà mình yêu thương.

Thấy Hắc Kim muốn bỏ đi, Trovey hơi hoảng, vội la lớn: “Ai nói ta không được? Bảo bối của ta là lớn nhất trong đám bạn cùng tuổi ở thôn đó!”

“Cái gì? Em để cho bọn con trai khác xem bảo bối của em?!” Hắc Kim khựng lại bước chân, chậm rãi quay đầu, ánh mắt lẩn thanh âm đều lộ ra dấu hiệu nguy hiểm.

Cảm giác được sự uy hiếp của Hắc Kim, thân thể vốn đang run rẩy vì thẹn thùng của Trovey lại càng run hơn, mà lần này không phải vì xấu hổ, mà là sợ hãi.

“Kim, người... người đừng kích động, lúc đó chẳng qua chỉ là đánh đổ thôi, tại chúng ta muốn xem của ai lớn nhất...”

Hắc Kim xoay thân lại, từng bước áp sát về phía Trovey: “Em để cho kẻ khác xem thân thể của em? Em cứ nhiên dám để kẻ khác xem?!!”

Hắc Kim chưa bao giờ dùng khẩu khí hung ác như vậy nói chuyện với mình, Trovey bị dọa sợ, vội cuộn tròn người lại, ngồi xổm dưới tảng đá, theo bản năng sử dụng tuyệt chiêu trăm lần dùng, trăm lần linh nghiệm trước kia – khóc!

Mỗi lần chỉ cần mình vừa mếu máo, Hắc Kim vô luận có tức giận bao nhiêu cũng sẽ lập tức hóa thành hư ảo, nhưng lần này tuyệt chiêu đó hình như đã mất linh rồi.

Hắc Kim uy nghiêm đứng trước mặt Trovey, hạ mắt nhìn xuống bé con đang ngồi dưới đất: “Ta phải trừng phạt em!”

3. Chương 3

“Kim, người... người đừng kích động, lúc đó chẳng qua chỉ là đánh đổ thôi, tại chúng ta muốn xem của ai lớn nhất, nên...”

Hắc Kim xoay thân lại, từng bước áp sát về phía Trovey: “Em để cho kẻ khác xem thân thể của em? Em cứ nhiên dám để kẻ khác xem?!!”

Kinh ngạc bởi Hắc Kim chưa bao giờ dùng khẩu khí hung ác như vậy nói chuyện với mình, Trovey bị dọa sợ, vội cuộn tròn người lại, ngồi xổm dưới tảng đá, theo bản năng sử dụng tuyệt chiêu trăm lần dùng, trăm lần linh nghiệm trước kia – khóc!

Mỗi lần chỉ cần mình vừa mếu máo, Hắc Kim vô luận có tức giận bao nhiêu cũng sẽ lập tức hóa thành hư ảo, nhưng lần này tuyệt chiêu đó hình như đã mất linh rồi.

Hắc Kim uy nghiêm đứng trước mặt Trovey, hạ mắt nhìn xuống bé con đang ngồi dưới đất: “Ta phải trừng phạt em!”

Trovey lấy lòng định nắm lấy chân Hắc Kim, lại bị Hắc Kim lạnh lùng gạt ra. Đối mặt với sự phẫn nộ của Hắc Kim, Trovey lúc này thật sự không biết phải làm sao, chỉ có thể ngốc lẳng lẳng ngược đầu nhìn cự báo, nước mắt lại không cách nào nén được mà trào ra.

Kim ghét mình rồi... Nghĩ đến đây, Trovey lại khóc đến ruột gan đứt từng khúc, muốn ngừng mà không được.

“Kim, hức... Người... có thể trừng... phạt ta, người... đối với ta thế nào... cũng... được, nhưng là... đừng phớt lờ... ta, đừng bỏ... hức... bỏ rơi ta, hức... đừng để ta lại một mình...”

“Đứng lên!” Hắc Kim vẫn là sầm mặt, lớn tiếng ra lệnh.

Trovey run lấy bầy đứng lên, cúi đầu, miệng càng không ngừng nức nở.

“Xoay người, nằm úp sấp lên trên tảng đá!” Hắc Kim lạnh lùng nói.

Trovey không dám có chút chậm trễ, thuận theo mệnh lệnh của Hắc Kim, nằm úp sấp lên tảng đá lớn. Độ cao của tảng đá vừa đúng đến phần eo của Trovey, nên tư thế nằm sấp này, khiến hai cánh móng trắng nõn của Trovey vô tình vểnh lên. Mơ hồ đoán được lát nữa mình sẽ phải nhận sự đối đãi như thế nào, nhưng Trovey không dám cãi lại nửa câu, sợ Hắc Kim sẽ vì thế mà buông tay bỏ đi, không bao giờ... thấy bóng dáng nữa.

Hiếm khi thấy Trovey ngoan ngoãn như vậy, Hắc Kim không nhịn được cười trộm trong lòng. Tiểu ái nhân này của mình cho tới bây giờ đều rất tùy hứng, ý vào mình yêu thương mà càn quấy nghịch ngợm. Nếu muốn có được sự cho phép của cậu để làm chuyện này, còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào nữa, bây giờ không ngờ lại được chính cậu tự nguyện dâng đến tận miệng.

Móng vuốt to bản đặt trên cánh móng trắng nõn của Trovey, sử lực chậm rãi banh ra hai bên, hiển lộ mặt động ẩn sâu bên trong. Huyết động thần bí ẩn tàng suốt 14 năm chưa bị bất luận kẻ nào thấy qua này, vì đột nhiên bại lộ trước khoảng không mà hoảng sợ co rút lại, mắt thấy bông hoa cúc phẫn nộ vốn đang nở rộ lập tức biến thành nụ hoa thẹn thùng, khiến cho phía dưới bụng của Hắc Kim căng thẳng, ‘trường kiếm’ hùng vĩ không kiềm chế được mà lộ đầu ra khỏi túi lông.

Bởi sự tác động của Hắc Kim ở phía sau, Trovey dần ngẩng ngọc hành, vô thức cọ cọ lên tảng đá dưới thân, xúc cảm lạnh lẽo cứng cứng trên tảng đá khiến thiếu niên run rẩy từng hồi, ánh nhìn chăm chú nóng bỏng

từ phía sau của Hắc Kim cũng thiêu đốt thần kinh Trovey, khiến cậu căng thẳng đến mức không khỏi bắt đầu cựa quậy.

Cảm nhận được sự phản kháng của Trovey, Hắc Kim lập tức bật ra móng vuốt sắc nhọn, khảm vào lớp thịt trên bờ mông tròn trịa. Cẩn thận dùng lực khống chế nó, để móng vuốt dù có thể cố định lại thân mình của Trovey, cũng sẽ không làm xây sát đến da thịt trắng nõn của cậu.

“Không được lộn xộn!” Hắc Kim ra vẻ nghiêm khắc gầm nhẹ nói: “Lần trừng phạt này ta sẽ không lưu tình chút nào đâu, nếu em ngộ nguậy lung tung, làm ta mất hứng, ta sẽ mặc kệ em một mình đó!”

Trovey lập tức sợ hãi túm lấy vạt áo của mình, nhớ tới cách nói đáng sợ của những người lớn trong thôn về ‘chuyện vợ chồng’. Người lớn nói loại chuyện này chỉ có sự thống khổ và nhẫn nại, là sự hy sinh bắt buộc phải làm để tạo ra thế hệ tiếp theo. Nhưng mình rõ ràng không thể sinh con cho Hắc Kim, tại sao nó vẫn không chịu buông tha mình chứ? Hai chân không kìm được run rẩy, lòng bàn tay đổ mồ hôi, Trovey đáng thương thực sự bị dọa sợ, nhưng cũng không dám rên một tiếng, chỉ là thỉnh thoảng lại cất lên thanh âm nức nở như có như không, hy vọng có thể lấy điều này khơi gợi một chút thương hại từ Hắc Kim.

Nghe Trovey nức nở, Hắc Kim cố nén nổi tiếc thương trong lòng, vì hạnh phúc sau này của nó, cương quyết tiếp tục động tác đang làm.

Cúi đầu, dùng cái mũi lạnh lẽo ướm át cọ cọ lên nụ hoa, nụ hoa sau khi thích ứng với không khí trống trải lúc đầu, lại chậm rãi giãn mở. Nhịn không được dùng chóp mũi nhẹ nhàng rúc vào cái lỗ nhỏ mê người kia, nếp thịt mỏng manh hơi hơi co rụt lại, khôi phục nguyên trạng vốn có. Không thể dùng ngôn ngữ nào diễn tả khát khao trong lòng, Hắc Kim nhịn không được vươn đầu lưỡi vừa dài vừa lớn của mình ra, liếm lên hoa khẩu nho nhỏ. Lớp da thô ráp gai gai trên đầu lưỡi càng không ngừng kích thích bộ phận mẫn cảm lại hay e thẹn của Trovey, khiến cậu không kìm được run lên mà rên rỉ.

“Kim... A, ... Ta... cảm thấy khó chịu... quá... Đứng! ... Kim... Đứng như vậy... A...” Động tác liếm lộng phía sau khiến cho ngọc hành phía trước trướng đến căng đầy: “... Kim... Từ từ, ... Ta... phải... đi tiểu... tiểu...” Trovey luôn miệng cầu xin Hắc Kim không ngớt, nhưng hắc báo đằng sau không phút nào ngừng lại tiếp tục cọ sát nơi mật khẩu, thanh âm của thiếu niên ngược lại đã trở thành liều xuân được cực mạnh, làm cho bản năng giống đực của dã thú hưng phấn không thôi.

Cường lực kiềm chế xúc động muốn điên cuồng xâm chiếm trong cơ thể của ái nhân, Hắc Kim lại lần nữa kích thích khắp nơi trên cái lỗ mẫn cảm thẹn thùng nọ, rốt cục cũng bắt nụ hoa đáng yêu kia phải buông khí giới đầu hàng, dịu dàng chậm rãi nở rộ chào đón Hắc Kim. Sau khi liếm mềm lỗ nhỏ, Hắc Kim không để ý tới cảm thụ của Trovey, lại cuốn đầu lưỡi thành dạng ống, chui vào bên trong hoa khẩu...

Kích thích hoàn toàn mới khiến hoa hành của Trovey đang trong trạng thái chưa hề được an ủi chút nào, phun ra dòng nước mật đầu tiên của tình dục.

“A! ...” Sau khi bắn tinh, Trovey toàn thân hư nhược nằm úp sấp lên tảng đá, nhất thời không thể nhúc nhích, mà Hắc Kim vẫn không hề ngẩng đầu lên, chỉ chuyên tâm đánh chiếm sào huyệt cất chứa ‘hạnh phúc’ của nó sau này.

Mật huyết vốn đã mở ra nên không thể cản lại kẻ xâm lấn tới cướp đoạt được nữa, đầu lưỡi trơn ướt mang theo vô số lớp gai thịt nhỏ li ti cứ như vậy cường ngạnh chui vào hoa động chưa từng có người khám phá kia.

Tuy rằng sau khi bắn tinh toàn thân đã vô lực, Trovey căn bản không thể phản kháng dưới sự khống chế mạnh mẽ của Hắc Kim dù chỉ một chút, nhưng sự kích thích không thể tưởng tượng được này vẫn khiến cho thiếu niên siết tay hét rầm lên: “Kim! ra ngoài đi! ... A! ... rút nó ra đi mà! ... Ta... chịu không nổi!”

Không để ý tới sự cự tuyệt của Trovey, Hắc Kim dùng bàn chân to lớn áp chặt phía sau lưng Trovey, cố định thân mình không ngừng cựa quậy của cậu, đầu lưỡi lại lớn mật ra ra vào vào trong hoa đồng mảnh khảnh. Hung khí khổng lồ của Hắc Kim đã sớm vươn ra khỏi túi lông bao quanh, điều vô dương oai tiếp tục trướng lớn trong không khí.

Đầu lưỡi càng không ngừng đưa nước bọt vào nụ hoa khô khốc phía sau, nếp thịt bị kích thích khiến hoa đồng cùng hoa khẩu cũng giãn mở ra, tùy thời chuẩn bị nghênh đón khách nhân quang lâm. Hắc Kim biết

lý trí của mình duy trì không được bao lâu, nhãn tâm không để ý tới tiếng kêu bi thương của ái nhân, tăng tốc giai đoạn khởi động vốn để tránh làm bị thương bảo bối. Hắc Kim biết, vô luận có chuẩn bị như thế nào, cự kiếm của nó đối với võ kiếm non mụi của Trovey mà nói, đều là quá lớn. Khoảnh khắc đầu tiên khi nó nhìn đến hoa khẩu tinh xảo của Trovey thì chỉ biết, trận giao phối này nhất định sẽ khiến bé cưng của mình phải chịu không ít thống khổ, nhưng nghĩ đến loại hành động ngược đãi này, không hiểu sao lại khiến Hắc Kim càng thêm hưng phấn không thôi.

Làm tốt tất cả khâu chuẩn bị, Hắc Kim dựa theo thói quen của động vật khi giao phối, đứng lên bằng hai chân sau, hai chân trước bám vào trên lưng Trovey, khẽ ngậm lấy vành tay xinh xinh lộ ra khỏi mái tóc dài của thiếu niên, động thân đem cự kiếm tìm đến võ kiếm mà nhập khẩu.

Cảm thấy Trovey lo lắng, Hắc Kim nhẹ giọng trấn an: “Đừng sợ... Bảo bối, sẽ không quá đau...”

Cắn vào sau gáy thiếu niên, Hắc Kim không muốn để Trovey nhìn thấy tính khí giống đực của mình mà càng căng thẳng hơn, nhưng Trovey vẫn cố sức nghiêng đầu sang chỗ khác, vô tình thấy được cây hung khí sắp đâm vào cơ thể mình mà trừng phạt kia.

Chứng kiến điều này, Trovey sợ tới mức lập tức khóc òa lên. Cự kiếm của Hắc Kim rất khác với con người. Quy đầu to lớn hình tam giác, chóp đỉnh đằng trước vừa nhỏ vừa thon, giống như chiếc dũa vậy, thế nhưng phía sau lại đột nhiên thô to đến kỳ lạ. Đường kính của nó chỉ sợ so với trứng ngỗng còn lớn hơn một vòng! Để phòng ngừa trước khi bắn tinh con đực bị tuột ra khỏi huyết động, phần đáy quy đầu tựa như một cái móc ngược, con đực một khi đã hưng phấn, cái móc ngược đó liền dữ tợn lật ra bên ngoài. Nó sẽ nhanh móc vào động khẩu của giống cái, mặc kệ giống cái giãy dụa như thế nào đều có thể giúp giống đực giao phối thành công. Nói cách khác, vô luận con cái phải chịu bao nhiêu thống khổ, đều phải chờ đến khi con đực bắn tinh xong, mới có thể để tính khí của con đực rời khỏi thân thể mình.

Cự bóng cùng quy đầu được nối liền ở nơi bọc đầy lớp da thô ráp, sau đó chính là cây gậy với độ lớn tưởng như không có giới hạn kia...

“Không! Kim, ... Sẽ chết, ta sẽ chết mất!” Tiếng kêu thảm thiết của Trovey đã không thể vãn hồi được gì nữa, mũi kiếm sắc nhọn của Hắc Kim sớm đã tìm đến được nơi chứa mật hoa của thiếu niên.

Cảm thấy một sinh vật vừa nhỏ vừa trơn mang theo nước bọt của Hắc Kim, dễ dàng chui vào thân thể, Trovey cực kỳ sợ hãi, ngay sau đó lại bị khuếch trương đến vô tận, càng làm cho cậu khẩn trương co rút lại hoa viên duy nhất có thể khiến Hắc Kim thỏa mãn “tính phúc” kia.

Dùng sức đâm tới, mặc dù đằng trước đã có dịch bôi trơn, nhưng hung khí thô to lại không cách nào có thể chui vào nơi xử nam ngây ngô này, đóa hoa kiên trinh ương ngạnh cự tuyệt sự xâm lấn của nó. Tuy rằng hùng vật (bộ phận sinh dục của giống đực) của Hắc Kim còn chưa tiến vào trong cơ thể Trovey, nhưng sự ma sát thô bạo bởi đỉnh đầu vẫn khiến cho hạ thể mềm mại của thiếu niên đau đớn như bị phỏng. Chỉ cảm thấy một cự vật khổng lồ vì muốn tiến vào nơi xấu hổ dưới kia của mình, mà ra sức đẩy tới cứ như muốn đè ngã cậu xuống đất...

“Đừng căng thẳng... Bảo bối, cùng gắng sức theo ta... Chỉ lát nữa thôi, chúng ta đã có thể vĩnh viễn bên nhau!” Hắc Kim khẽ dỗ dành bên tai Trovey: “Dùng sức... Tưởng tượng như lúc em đang phải đi đại tiện vậy...”

Bản năng muốn trốn tránh, nhưng trong lòng Trovey hiểu được, nếu không cho Hắc Kim làm xong, nó chắc chắn vẫn không từ bỏ ý định. Nghe theo lời chỉ đạo của Hắc Kim, cố gắng không chế lỗ nhỏ đang đau đến mất đi cảm giác, dùng sức giãn rộng hậu môn.

Có được sự phối hợp của Trovey, Hắc Kim mạnh dùng lực một cái, lập tức đem toàn bộ phần quy đầu khổng lồ tiến vào. Sự xâm nhập đột ngột, khiến Trovey cảm thấy hạ thể của mình đau đớn như muốn vỡ ra, cái loại buốt nhói này mạnh mẽ truyền đến từ nơi yếu ớt nhất trên thân thể, từ sau lưng xuyên thẳng tới gáy. Trovey điên cuồng muốn há to mồm thét lên, lại phát hiện mình đau đến ngay cả khí lực để kêu la cũng đánh mất.

Sau khoảnh khắc nói lỏng ngăn ngừa là sự co rút cường lực. Thân thể theo bản năng muốn bài trừ dị vật xâm lấn. Nhưng phần sau của quy đầu rất nhanh đã móc vào lớp thịt non mụi ngoài cửa động, cường ngạch chiếm lĩnh thân thể thiếu niên, không chịu thối lui nửa bước.

Trovey co rút cũng làm Hắc Kim đau đến run rẩy.

“Bảo bối, em thật chặt!” Cẩn thận cúi đầu nhìn xuống vị trí hai người đang tiếp hợp dưới thân, cái miệng nhỏ nhắn non mịn kia cứ nhiên không hề chảy máu! Vươn đầu lưỡi, Hắc Kim thương yêu liếm lên tấm lưng đang toát mồ hôi lạnh của Trovey.

“Bé cưng, em giỏi quá! Cái miệng nhỏ phía dưới của em co giãn thật tốt!” Hắc Kim áp sát đến bên tai thiếu niên, nói ra lời tục tĩu.

Dùng chút lý trí còn sót lại không chế lực đạo trên thân thể mình, Hắc Kim muốn đem cả căn cứ bóng chôn vào trong cơ thể của Trovey.

“Không... A... Đừng... như vậy...” Trovey theo phản xạ siết lại hậu môn, hoa khẩu tuy rằng lại co chặt, tiếc rằng cửa thành đã thất thủ, cự kiếm của Hắc Kim vẫn lấy xu thế không thể ngăn cản tấn công nơi chưa bao giờ từng được chạm tới, cho đến khi lút cán vào tận sâu trong cơ thể thiếu niên.

Đầu nhọn thô ráp tiến vào nơi mẫn cảm trong cơ thể tra tấn Trovey đến sống không bằng chết, càng không ngừng khóc hằm xin tha dưới thân Hắc Kim: “Kim... Đừng... Ta xin... xin người... Đừng mà... Không... A...”

Chờ khi cả cây cự kiếm đều đâm vào cơ thể, Trovey cảm thấy nửa người dưới của mình tựa như bị một cái cọc gỗ thô to cường ngạnh nhét vào, hai chân vốn hư nhược sớm không thể chống đỡ nổi thân thể của mình nữa, lại bị vật cực đại khảm nhập vừa vào trong cầm giữ đến không thể động đậy.

Cảm giác trưởng đầy cực kỳ khó chịu, nhưng nơi đau nhất vẫn thuộc về hoa khẩu nhỏ bé kia. Bị hung khí cực đại mạnh mẽ đâm vào, mỗi một nếp nhăn đều căng lớn đến cực hạn, gắt gao siết chặt lấy cự bổng của Hắc Kim, không thừa chút khe hở.

Chờ sau khi hùng vật của mình hoàn toàn tiến vào thư khí (bộ phận sinh dục của giống cái) ái nhân, tia lý trí cuối cùng của Hắc Kim cũng không còn sót lại chút gì, lập tức trở về bản năng dã thú nguyên thủy. Hung khí cực đại tàn nhẫn trườn sát trong hoa đồng mềm mại của Trovey, phần nổi lên cùng lớp thô ráp trên cự kiếm điên cuồng chà xát giày xéo mị thịt bên trong dưng đạo. Trovey đáng thương mới nếm thử tình dục, liền gặp phải sự chà đạp cuồng bạo như thế, kích thích mãnh liệt cơ hồ đã bức điên cậu rồi!

“Không! ... A... Kim! ... đừng vậy mà... Xin... xin người đó... đừng! ... Hức... đau quá... tha... ta... Kim... A...”

Thân thể điên cuồng giãy dụa, không có ý thức nào khác ngoài việc muốn né tránh sự tra tấn không thuộc về mình này.

Trovey cự quật dẫn tới Hắc Kim lại điên cuồng, cắn lấy phần gáy của Trovey, dùng sức kéo về phía sau, khiến Trovey không thể không ngửa cao đầu, bàn chân to lớn đè chặt lấy hai vai Trovey, móng vuốt xuyên qua lớp áo đâm vào da thịt, tơ máu đã nhiễm đỏ bả vai của thiếu niên.

Ngay lúc thân thể bị cường bạo đoạt lấy, tâm trí lại càng trở nên mẫn mẫn, Trovey không thể tưởng tượng mình sao có thể dễ dàng cho tha thứ bất cứ sinh vật nào khác ngoài Hắc Kim ra lấy phương thức tục tĩu đến vậy để chiếm đoạt mình, bản thân cậu đã hoàn toàn thuộc về con dã thú thô bạo này sao.

“Kim... Hức... Ta... đã ... là của người... rồi, ta đem... tất cả của mình... đều cho người, đừng... bỏ lại ta... đáp ứng ta... xin người! Kim...” Trovey bắt lực khóc hô, nhưng hiện tại Hắc Kim đã không phải con linh thú có nhân tính hiểu ý người, đối với mình luôn che chở bao bọc kia nữa, nó hiện tại chỉ là một con báo đực đang động dục mà thôi.

Va chạm kiên quyết không chút dung tình, nhưng nam vật của Trovey dưới tình huống khổ sở như thế lại đứng thẳng lên. Không liên quan tới khoái cảm, chỉ là phản ứng sinh lý thuần túy, Trovey dưới sự xâm lược của Hắc Kim lại lần nữa phun ra ái dịch trắng ngà.

Đối với một thiếu niên 14 tuổi mà nói, một đêm bắn tinh liên tục hai lần, đã là cực hạn mà Trovey có khả năng thừa nhận, nhưng Hắc Kim vẫn không ngớt hưng phấn tung hoành bừa bãi trong cơ thể cậu. Không theo kịp tốc độ của dã thú, thân thể Trovey tựa như con búp bê vải rách nát đang đưa theo sự trườn sát điên cuồng của cự vật.

Không biết qua bao lâu, mãnh thú trong cơ thể Trovey vẫn điên cuồng ra vào như cũ, không có chút dấu hiệu mệt mỏi, hậu đình bị ma sát đến mức như muốn tan chảy ra (Tác giả: Sao bọn họ mãi vẫn chưa làm

xong vậy? Ta viết đến độ mệt chết đi rồi!)

Bất luận là xin tha hay thổ lộ, dã thú trên người đều không hề ngừng lại động tác máy móc mà cuồng bạo của nó, trái tim Trovey dần cảm thấy lạnh lẽo, trên dưới toàn thân chỉ có nơi dừng đạo đang không ngừng bị chà xát kia là nóng, hơn nữa còn nóng đến phát sốt...

Mặc dù vậy, Trovey vẫn muốn hướng về phía Hắc Kim mà hô to: “Kim, ta yêu người!” Lời này cũng giống như một xử nữ, cuối cùng cảm thấy người cướp mất trinh tiết của mình, chính là người mình sẽ phải đi theo suốt cả cuộc đời này.

Mặt Trời dần nhô lên ở bầu trời phía đông, dường như cũng cảm ứng được thời gian trôi đi, tốc độ trườn sát của Hắc Kim càng lúc càng nhanh, Trovey theo trực giác đoán biết chuyện này có lẽ sắp kết thúc, nhưng nỗi sợ hãi chưa bao giờ có lại trào dâng trong tim... Hắc Kim phải rời đi! Phải rời đi! Cố gắng xoay người muốn ôm lấy thân hình ấm áp kia, rồi lại bị Hắc Kim tàn nhẫn ấn xuống tảng đá lạnh lẽo, Trovey muốn nói cho Hắc Kim, bản thân mình không sợ đau, chỉ cần là thứ mà nó đem đến... tất cả cậu đều nguyện ý nhận, cho dù là hạnh phúc hay thống khổ.

Sau một khắc run rẩy điên cuồng, hùng vật cực đại của Hắc Kim rốt cục ngưng lại động tác tựa như không bao giờ chấm dứt, cự trụ càng không ngừng run rẩy, phun ra dòng suối sinh mệnh. Trong cơ thể Trovey hoàn toàn bị tinh dịch của Hắc Kim lấp đầy, hoa khẩu đáng thương cho dù bị tàn phá suốt một đêm, vẫn là không chịu thừa lỗ hổng chút nào mà siết chặt lấy hung khí của dã thú. Lượng ái dịch khổng lồ không tìm thấy chỗ nào có thể chảy thoát, chỉ có thể liên tục tràn vào nơi sâu nhất trong tràng ruột của Trovey.

Bụng dần dần phình lên vì bị ái dịch lấp đầy, ngay lúc Trovey cho là mình không thể nhận thêm được nữa, dạ dày sắp nứt ra, hành vi thú tính của Hắc Kim rốt cục đã chấm dứt. Trovey cảm thấy cái móc bầu chặt lấy màng thịt của mình dần dần lỏng ra, cự bồng tra tấn mình suốt một đêm cũng mềm xuống, chậm rãi trượt... trượt...

Trovey định lên tiếng giữ nó lại, tiếc rằng khóc hô một đêm đã khiến cổ họng cậu không thể phát ra chút thanh âm nào, muốn co rút hậu môn, lại phát hiện thân thể sớm đã không còn thuận theo sự chi phối của mình nữa.

Dự cảm đáng sợ của Trovey rốt cục cũng thành sự thật, Hắc Kim sau khi phát tiết xong, qua loa công cậu đến đặt trên một bãi cỏ, liền cũng không quay đầu lại mà biến mất sau tán rừng sâu.

Không thể cử động thân thể, Trovey khó khăn cuộn tròn người lại lặng lẽ khóc.

“Kim! Kim... Chẳng lẽ... chờ giao phối xong rồi, ta sẽ không còn tác dụng gì nữa sao?” Cảm thấy tinh dịch của Hắc Kim chậm rãi chảy ra từ nơi hoa khẩu vừa phải chịu đau đớn thương tổn, Trovey càng dùng sức siết chặt hậu môn, hy vọng có thể giữ lại dù chỉ là một chút hương vị của nó. Nhưng tựa như lúc này không thể giữ lại hùng vật của Hắc Kim vậy, ái dịch màu trắng đục kia vẫn là từng giọt từng giọt chảy ra khỏi hậu đình của Trovey...

“Hức... Kim... Kim! ... Hức hức” Trovey nằm co quắp trên đệm cỏ mà khóc.

“Sao em lại khóc?” Thanh âm của Hắc Kim bỗng nhiên truyền đến bên tai, Trovey kinh ngạc mở to hai mắt, thấy Hắc Kim đang đứng ở trước mặt mình, tiếc thương mà nhìn cậu...

Vốn định giống như thường ngày nhào đến ôm lấy con hắc báo kiện mỹ này, lại quên mất bản thân sớm đã không có khả năng cử động, động tác bất ngờ này chỉ làm tăng thêm nỗi thống khổ trên thân thể cậu mà thôi.

“Ừ...”

Trovey đau đến hừ nhẹ một tiếng, Hắc Kim lập tức khẩn trương nhào người xuống xem: “Sao thế? Em đau ở đâu?”

Thấy Hắc Kim vô tình đi ra khỏi tầm mắt, Trovey sốt ruột dùng thanh âm khàn khàn của mình mà nói: “Đừng nhúc nhích! Để ta nhìn người đi!”

Hắc Kim thấu hiểu nằm xuống bên Trovey, để cậu có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của chính mình.

“Ta tưởng là người đã đi rồi... Ta tưởng người sẽ không cần ta nữa...” Trovey ủy khuất khiếu nại.

Hắc Kim thương yêu vô hạn liếm đi những giọt nước mắt của Trovey, an ủi nói: “Ta sao có thể không cần em? Em là trân bảo của ta mà! Sao em lại nghĩ như vậy?”

“Nhưng... nhưng... lúc... cùng người giao phối... Người vẫn chưa có đáp ứng... không rời bỏ ta... Ta tưởng rằng... Hơn nữa, người... vừa xong việc liền... đi mất.” Trovey nghĩ tới một đêm điên cuồng vừa rồi, mặt lại nhịn không được mà đỏ lên.

“Bé ngốc!” Hắc Kim tiếc thương liếm lên cổ cùng xương quai xanh của Trovey: “Lúc giao phối, ta chỉ là một con dã thú, ta không thể suy xét đến cảm thụ của em, không thể đáp lại em. Đây vốn chính là nguyên nhân ta muốn rời xa em, ta sợ khi đó ta sẽ thương tổn em mất...”

Nhìn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Trovey, Hắc Kim tiếp tục nói: “Về phần vừa nãy, ta là vào rừng tìm chút thảo dược, trị liệu vết thương dưới hạ thân cho em... Ta nghĩ ta đã làm em bị thương rồi!”

Trovey thẹn đến mức muốn chui xuống đất, giờ cậu mới phát hiện Hắc Kim mang về bên mình rất nhiều quả dại nhỏ mọng nước màu xanh biếc.

Hắc Kim ngậm trái cây, vòng ra phía sau Trovey, nhẹ nhàng dùng móng vuốt banh ra hai cánh mỏng của thiếu niên, chỉ thấy hoa khẩu vốn ngây ngô phẩn nộn kia đã biến thành huyết nhục màu đỏ thắm, hậu huyệt lúc đầu còn mím chặt hiện tại đã dâm mỹ mở miệng thở dốc, thỉnh thoảng như bị co giật mà run run mấy cái, vài giọt dâm dịch màu trắng lại trào ra từ bên trong.

“Cũng may, không có chảy máu... Bảo bối, em thực kỳ diệu!” Hắc Kim nhịn không được lại liếm liếm nụ hoa đã nở rộ kia. Còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh từ trong dư vị của hoan ái, Trovey lại bị kích thích đến nhẹ giọng kêu rên...

“Đau!”

Hắc Kim vội nhẹ nhàng thổi khí cho hoa huyết đã chịu đủ mọi chà đạp: “Không đau, không đau... Lát nữa là tốt rồi. Trovey, ta muốn bôi thuốc cho em, em chịu đựng một chút nhé...” Mềm giọng khê dô dành, Hắc Kim cố sức nhai nhai quả trám mọng nước, răng nanh của động vật ăn thịt vốn không thích hợp để nhấm nuốt, để nghiền nhỏ mấy quả trái cây này, Hắc Kim quả thực phải mất không ít khí lực.

Dùng miệng từng chút một đem thịt cùng nước quả đã được nghiền nát cẩn thận đắp lên hậu huyệt sưng tấy của Trovey, che kín cả đũng đạo lẫn động khẩu.

Hắc Kim chuyển thân tới trước mặt Trovey, thần tình áy náy nói: “Thực xin lỗi, Trovey...”

Trovey nghĩ đến nó nói về chuyện tối qua, bèn an ủi: “Không cần nói xin lỗi, Kim... Đây là ta tự nguyện mà...”

“Không, ý ta không phải cái đó...” Hắc Kim ảo não lắc đầu: “Vốn ta phải đem toàn bộ của tinh dịch của ta lấy ra khỏi cơ thể em, như vậy hiệu quả trị thương mới khả quan hơn, nhưng ta lại không làm vậy, có thể sẽ khiến em khó chịu vài ngày, thực xin lỗi, Trovey, xin tha thứ cho sự ích kỷ của ta!”

Trovey khó hiểu nhìn nó, không biết hai chữ “ích kỷ” này nguyên do từ đâu.

Hắc Kim tiếp tục trầm thấp nỉ non: “Tuy rằng ta biết em không thể giúp ta sinh thêm nhiều nhiều tiểu Trovey, nhưng ta vẫn hy vọng tinh dịch của ta có thể ở lại trong thân thể em, để ta được ảo tưởng rằng trong bụng em có một sinh mệnh nhỏ là cốt nhục của chúng ta đang dự định...”

“Nga... Kim!” Trovey duỗi ra hai tay, Hắc Kim phối hợp vùi đầu vào trong ngực cậu. “Ta cũng hy vọng... có thể sinh báo con cho người... Thật đó...” Trovey có thể cảm giác được Hắc Kim là muốn có con đến mức nào, đây là căn cứ hùng hồn nhất xác minh sự tồn tại của nó trên thế gian, thế nhưng vì mình, Hắc Kim không thể không buông tha cho rất nhiều thứ. Trovey mới vừa rồi còn cảm thấy xấu hổ vì đã vô cớ ngờ vực tình cảm Hắc Kim dành cho mình, lúc này đây tất cả lời muốn nói đều có vẻ thừa thãi.

Một người một báo ôm lấy nhau, tuy rằng bọn họ không thể hôn môi, mọi người cũng không có khả năng thấu hiểu cho bọn họ, nhưng mấy ai biết tình cảm của bọn họ lại chân thành, tha thiết đến nhường nào.

4. Chương 4

“Nga... Kim!” Trovey vươn hai tay ra, Hắc Kim phối hợp vùi đầu vào trong ngực cậu. “Ta cũng hy vọng... có thể sinh báo con cho người... Thật đó...” Trovey có thể cảm giác được Hắc Kim muốn có con đến mức nào, đây là căn cứ hùng hồn nhất xác minh được sự tồn tại của nó trên thế gian, thế nhưng vì mình, Hắc Kim không thể không buông tha cho rất nhiều thứ. Trovey mới vừa rồi còn cảm thấy xấu hổ vì đã vô cớ ngờ vực tình cảm Hắc Kim dành cho mình, lúc này đây tất cả lời muốn nói đều có vẻ thừa thãi.

Một người một báo ôm lấy nhau, tuy rằng bọn họ không thể hôn môi, mọi người cũng không có khả năng thấu hiểu cho bọn họ, nhưng mấy ai biết tình cảm của bọn họ lại chân thành, tha thiết đến nhường nào.

Mấy ngày sau đó trôi qua khá khó khăn, Trovey có vẻ đã lâm bệnh nặng, toàn thân bủn rủn vô lực, không thể động đậy, nhất là thông đạo bị khai phá quá độ phía sau kia, nóng như thiêu như đốt, làm hại Trovey ngay cả bài tiết cũng như gặp phải khổ hình.

Đối mặt với chuyện người yêu bé bỏng không thể nhúc nhích dù một chút, Hắc Kim đương nhiên lãnh hết trách nhiệm chăm nom. Sau khi dàn xếp tốt Trovey đến ở một huyết động thoải mái, thoáng gió, liền lao đi tìm thực vật và thảo dược.

Mỗi lần Hắc Kim rời đi đều khiến Trovey cảm thấy khủng hoảng, thế nhưng cậu chỉ có thể giữ nổi bất an đó ở trong lòng không dám nói ra. Cậu biết nếu lại hoài nghi tình yêu Hắc Kim đối với mình, chắc chắn sẽ khiến nó thương tâm, nhưng không hiểu tại sao, dù bên ngoài biết rõ Hắc Kim yêu mình yêu đến phát cuồng, cậu vẫn cứ lo lắng ngày nào đó mở mắt ra, Hắc Kim đã vĩnh viễn biến mất.

Mỗi ngày đến thời điểm thay thuốc, là lúc Trovey cảm thấy thẹn nhất. Hắc Kim sẽ dùng đầu lưỡi từng chút từng chút một móc lớp thuốc dán ở nơi bị thương trong dung đạo ra, sau đó lại đem lá thuốc mới từng chút lại từng chút đắp vào. Phương thức đổi thuốc khó có khả năng chịu đựng như vậy khiến Trovey rất thẹn thùng, lớp da ram rách trên đầu lưỡi Hắc Kim luôn kích thích nhục bích bông đến sưng tấy khiến Trovey lần nào cũng phải run rẩy. Mà ở phía sau, Hắc Kim vẫn không ngừng phát ra tiếng liếm mép thỏa mãn, lại làm Trovey xấu hổ đến mức muốn chui xuống cái lỗ nào đó, vĩnh viễn không dám ra!

Có đôi khi, Hắc Kim nhìn Trovey rất chăm chú, hai cái chân sau càng không ngừng kẹp chặt lại thả lỏng, thả lỏng lại kẹp chặt... Trovey biết nó muốn cái gì, nhưng chuyện kinh khủng vừa trải qua trước đó, khiến Trovey vô cùng bài xích tính sự (chuyện xxx), giao phối quả nhiên giống hết lời người lớn nói, là quá trình thống khổ cùng nhẩn nại...

Nhiều lần Hắc Kim nhịn không được tiến lên ngửi ngửi hoa huyết của Trovey, nhẹ nhàng dùng cái mũi cọ cọ lên cánh móng trắng nõn của cậu, bày ra thỉnh cầu muốn giao phối, nhưng Trovey đều lấy lý do miệng vết thương chưa khỏi cùng lưng eo đau nhức để cự tuyệt. Cậu hoan thất bại, Hắc Kim cuối cùng đành mang tinh thần sa sút đi ra khỏi huyết động, qua lúc lâu mới trở về, có đôi khi sẽ mất mặt suốt một ngày, mới tha một ít thức ăn và hoa quả trở lại trong động.

Nếu không tính đến chuyện kia, Trovey đối với tình nhân hắc báo của mình thật sự là không có chỗ nào để bắt bẻ. Hắc Kim đối với cậu luôn quan tâm cẩn thận, những yêu cầu vô lý thậm chí là quá đáng mà Trovey đề ra xuất phát từ lý do đau đớn hay nhầm chán, Hắc Kim đều tận lực thỏa mãn cậu, mỗi ngày Trovey đều nằm ngủ trong lồng ngực ấm áp của Hắc Kim, da lông của Hắc Kim trơn bóng mềm mại, xúc cảm tốt khỏi nói, Trovey quả thực yêu thấu bộ lông cùng thân mình ấm áp này của nó, ngủ như vậy quả thực thoải mái cực kỳ! So với cái giường gỗ nhỏ của mình ở nhà không biết thoải mái hơn gấp bao nhiêu!

Thảo dược mà Hắc Kim tìm về rất có hiệu quả, vài ngày sau chỗ sưng đỏ liền hoàn toàn biến mất, tuy rằng eo và chân vẫn còn hơi vô lực, nhưng cậu miễn cưỡng đã có thể ra ngoài cửa động hít thở không khí.

Sơn động ẩn tại chốn rừng sâu bí mật, tầng tầng lớp lớp tán cây dày đặc khiến tầm mắt không thể nhìn về nơi xa. Cho dù như vậy, Trovey vẫn là thích mỗi ngày ngồi ở cửa động, ánh mắt dõi về phía sơn thôn.

Không biết mẹ có phải lại đi khắp thôn gọi cậu về nhà ăn cơm hay không, không tìm thấy mình, bà hẳn sẽ sốt ruột lắm? Thảo được mà thầy thuốc Quetzal nhà kế bên nhờ mình đi hái còn chưa hái được, không biết còn có cơ hội mang về cho ông ấy không... Bé Angelica ở đầu thôn Đông hôm qua chắc là đầy tháng rồi nhỉ? Phải biết rằng mẹ của bé – chị Elia, chính là người tình trong mộng của toàn bộ thiếu niên trong thôn đó! Sau khi chị Elia mất, tất cả bọn con trai đều đem hy vọng chuyển sang cho Angelia, hy vọng cô bé mau lớn một chút, cho nên rượu mừng ngày đầy tháng của bé nhất định có rất nhiều người đến uống nhỉ? Lúc trước Trovey tranh lên đầu, mới có được vị trí là người thứ mười bảy được ôm bé con một cái, bây giờ mình không đi được nữa, vậy là lợi cho người phía sau quá rồi!

Không biết từ khi nào, một giọt nước mắt trào ra từ trong hốc mắt Trovey, càng lúc càng không thể nén xuống. Nhắm mắt lại vẫn không được, thật không biết đôi mắt chỉ hơi to một chút thôi, tại sao lại có thể cất chứa nhiều nước ở bên trong như vậy?

Một xúc cảm ấm ướt quen thuộc dịu dàng mơn trớn trên khuôn mặt, mở mắt ra, mới thấy Hắc Kim vừa từ bên ngoài trở về đang dùng đầu lưỡi liếm khô nước mắt của chính mình.

Trovey miễn cưỡng cười cười, im lặng nhìn Hắc Kim, có đôi khi, hai người bọn họ cứ như vậy không nhúc nhích mà nhìn nhau, lại tựa như mãi mãi cũng nhìn không chán...

“Đi nào, ta đưa em tới một nơi...” Cúi đầu ngậm lấy gói đồ kết bằng cỏ vừa mang về, Hắc Kim xoay người đưa lưng về phía Trovey, ý bảo cậu ngồi lên lưng mình.

Chẳng buồn hỏi là đi đâu, Trovey lẳng lặng ngồi lên lưng Hắc Kim, mặc Hắc Kim công mình phi về phía rừng sâu.

Trời đã xẩm tối, xa xa thì thoảng truyền đến tiếng kêu râm ran của những con cú mèo, tiếng lữ ếch xao động bên hồ nước, những thứ đã tạo nên thanh âm của rừng rậm... Hắc Kim công Trovey, lanh lẹ xuyên qua khu rừng, bỏ những thanh âm này lại phía sau, dần dần, cảnh vật chung quanh trở nên quen thuộc, đây là đường về nhà!

“Kim! Người làm gì thế?!” Trovey kinh hoảng hỏi, Hắc Kim không thể để cho người trong thôn nhìn thấy, dân thôn vẫn cho rằng hắc bảo là biểu tượng của tai ương, nếu bắt gặp nhất định phải giết chết nó, nếu Hắc Kim muốn vào trong thôn, quả thực là đi chịu chết!

“Kim! Không thể chạy tới nữa... Quá nguy hiểm!” Vì sự an toàn của Hắc Kim, Trovey sớm đã có giác ngộ phải vĩnh viễn rời khỏi sơn thôn, nhưng Hắc Kim lần này lại tự đi phạm hiểm, tuyệt đối là có liên quan tới mình!

“Kim, đừng đi... Ta xin người... Ta không nhớ nhà đâu... Thật đó!” Trovey không thể ngăn lại bước chân của Hắc Kim, nằm trên lưng nó nức nở lên.

“Ngoan, đừng khóc!” Hắc Kim dừng bước lại, buông cái bọc đang ngậm trong miệng, cất tiếng an ủi bé con trên lưng: “Bảo bối, em không muốn đánh thức toàn bộ thôn dân chứ?” Trovey ngẩng đầu vừa nhìn, không biết từ khi nào, bọn họ đã đến cổng thôn. Nhà mình cách cổng thôn rất gần, từ nơi này có thể loáng thoáng nhìn đến ngọn đèn hắt ra từ trong nhà.

Hắc Kim ngậm gói đồ nhét vào trong ngực Trovey, dùng đỉnh đầu đẩy đẩy thân cậu về phía trước: “Mau đi đi, về thăm mẹ em, ta cưới con trai của bà, thứ trong cái bọc này chính là sinh lễ của ta!”

Trovey ôm gói đồ đứng ngây đó, không chịu xê dịch nửa bước.

“Bé ngốc, em còn đứng vậy mãi sẽ bị người ta phát hiện đấy, em mau đem đồ đến tặng cho mẹ em đi, ta chờ ở chỗ này, sẽ không sao đâu!”

“Thật sự không sao chứ?” Nội tâm Trovey đấu tranh gay gắt, rất muốn vào thăm mẹ, rồi lại sợ đem đến phiền toái cho Hắc Kim...

“Ta bảo chứng mà! Đêm nay không có ánh trăng, bọn họ không nhìn thấy ta đâu!”

Dưới sự nhất mực cam đoan của Hắc Kim, Trovey ôm gói đồ chạy về phía ngôi nhà nhỏ của mình.

Nếu là trước kia, giờ này hẳn mẹ đã sớm đi ngủ, thế nhưng hiện tại cửa sổ trong nhà lại đều còn mở, trong phòng vẫn sáng đèn. Ánh nến hắt ra từ bên trong, khiến Trovey cảm thấy vô cùng ấm áp. Rón ra rón rén trèo vào từ cửa sổ phòng mình, đặt gói đồ tới chỗ dễ thấy, lại lục tìm một cái hộp nhỏ được điêu khắc tinh mỹ dưới đáy hòm đựng quần áo của mình, lấy ra chuỗi ngọc đựng bên trong.

Một người thần bí từng đưa cho cậu ba viên ngọc châu xinh đẹp, nói đây là thù lao vì cậu đã dẫn hắn vào rừng. Trovey đem chúng làm thành vòng trang sức rồi cất giấu. Chiếc vòng này là thứ quý giá nhất của mình, tặng cho Hắc Kim coi như quà đáp lễ đi...

Đem chuỗi ngọc nhét vào trong ngực, Trovey rón rén mở cửa phòng, muốn đi xem mẹ. Mới vừa mở cửa ra, liền thấy mẹ đang nằm gục trên chiếc bàn trong phòng khách mà ngủ, cửa sổ bên cạnh mở toang, gió càng không ngừng thổi vào, mẹ không khỏi run người vì lạnh.

Trovey cảm thấy sống mũi cay cay, quay lại phòng cầm một chiếc áo ra, nhẹ nhàng choàng thêm cho mẹ. Động tác nhẹ nhàng này, vẫn là làm người mẹ giật mình bình tĩnh.

“Trovey?!” Mẹ lập tức bắt lấy hai tay Trovey: “Trời ạ, là con thật sao? Con đã trở về?”

“Đúng vậy, mẹ... Con đã về...” Trovey ôm chặt lấy mẹ, kích động đến cơ hồ nói không nên lời.

“Ôi, con tôi! Con của tôi... Cuối cùng con cũng trở về! Con đã đi đâu vậy? Hù chết mẹ rồi!” Trở tay ôm chặt lấy đứa con, giọng nói của mẹ Farrell kịch liệt run rẩy: “Con làm mẹ cứ nghĩ con đã chết! Ngày nào mẹ cũng mở đèn lẩn cửa sổ chờ con về... Ngày nào mẹ cũng chờ con trở về...” Nhìn mẹ mình không ngừng rơi nước mắt, Trovey lại đau lòng vô hạn.

Mạnh trấn định tinh thần, Trovey nói: “Mẹ à, con đã kết hôn rồi!”

“Kết hôn?” Mẹ Farrell bị tin tức bất ngờ này làm cho ngơ ngác.

“Đúng vậy ạ!” Kéo mẹ vào ngồi trong phòng mình, mở ra gói đồ của Hắc Kim, đặt vào lòng mẫu thân: “Những thứ này đều là lễ vật mà nó muốn đưa cho người...”

“Ôi trời ơi!” Mẹ Farrell nhìn đến những thứ trước mắt, kinh hô lên — bên trong có hơn mười viên lục bảo thạch to như trứng chim!

5. Chương 5

Gắng trấn định tinh thần, Trovey nói: “Mẹ à, con đã kết hôn rồi!”

“Kết hôn?” Bà Farrell bị tin tức bất ngờ này làm cho ngơ ngác.

“Đúng vậy ạ!” Kéo mẹ vào phòng mình ngồi, mở ra gói đồ của Hắc Kim, đặt vào lòng mẫu thân: “Những thứ này đều là lễ vật mà nó muốn đưa cho ngài...”

“Ôi trời ơi!” Bà Farrell nhìn đến những thứ trước mắt, kinh hô lên — bên trong có hơn mười viên lục bảo thạch to như trứng chim!

“Những thứ này là ở đâu ra vậy?!” Bà Farrell vội chuyển mắt sang chăm chăm nhìn Trovey: “Nhà chúng ta tuy nghèo, nhưng tuyệt không thể đi trộm đồ nhà người khác!”

“Mẹ à, con không trộm...” Trovey khó lòng giải bày: “Đây là nó đưa cho...”

“Ai đưa? Con nói cho mẹ biết... Là cô nương nhà nào bạo tay như vậy? Một hơi đưa hơn mười viên bảo thạch? Hơn nữa còn là lục bảo thạch quý giá đến thế?”

“Con... Cái đó...” Trovey không biết nên giải thích như thế nào.

“Nếu con cưới vợ, cũng nên đón về nhà chứ, sao lại chỉ có một mình con lên trở về như kẻ trộm thế này? Có phải con đã làm ra chuyện gì không dám nhìn mặt người khác rồi không?! Con mau nói đi!” Bà Farrell túm lấy cánh tay Trovey, dùng sức lay.

Đúng là đã làm chuyện không thể nhìn mặt người khác, nhưng tuyệt đối không phải như mẹ tưởng đâu...

Trovey sốt ruột đến độ đầu đầy mồ hôi, Hắc Kim còn đang ở cổng thôn chờ cậu, thời gian kéo dài càng lâu, nó sẽ càng nguy hiểm.

“Mẹ, không phải con cưới vợ, mà là con... gả cho một con hắc báo!”

“Hắc báo?” Bà Farrell cau chặt mày: “Hắc báo gì cơ? Càng nói càng thái quá, thằng nhóc này, con học được thói bịa chuyện từ khi nào vậy hả?!”

“Mẹ à! Mẹ hãy nghe con nói...”

“Ta chính là con hắc báo đó...” Một thanh âm khác truyền vào từ ngoài cửa sổ, Hắc Kim đang đứng trước cánh cửa mở toang của nhà Trovey.

“Hắc Kim!”

“Báo!”

Trovey cùng mẹ đồng thời kêu lên. Vội che miệng mẹ cậu lại, Trovey lo lắng nói: “Sao người lại tới đây? Chẳng phải đã bảo người chờ ở bên ngoài rồi sao?”

Hắc Kim không để ý đến Trovey đang nén giận, thấp giọng nói với bà Farrell đang thất kinh: “Chào ngài, bà Farrell, chưa hỏi xin sự đồng ý của ngài đã cưới con ngài, ta thật có lỗi, lần này ta tới là muốn nói cho ngài, Trovey rất khỏe, ta sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, ngài không cần lo lắng!”

Bà Farrell bị Trovey bịt chặt miệng, chỉ có thể trừng to mắt nhìn con báo đen biết nói này. Trời ạ! Mình nhất định là đang nằm mơ! Trên đời này làm sao có thể có con báo nói tiếng người được?!

“Những bảo thạch này là đồ trong nhà ta, chúng ta cũng không dùng được, vậy đưa cho ngài coi như sính lễ của ta đi, sau này Trovey không thể ở bên ngài chăm sóc ngài được, những bảo thạch đó hẳn là có thể giúp ngài an dưỡng tuổi già...”

Thấy bà Farrell vẫn cứ ngây ngẩn như người mộng du, Trovey nói thêm vào: “Mẹ à, sau này con không thể tới thăm người nữa, người nhất định phải bảo trọng a! Con...”

“Bắt lấy nó!” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng la, cùng thanh âm cuốc xẻng, súng săn va chạm vào nhau.

Không xong! Hắc Kim bị phát hiện rồi!

Trong đêm khuya, bộ lông đen tuyền là màu sắc tự vệ tốt nhất của Hắc Kim, thế nhưng nó hiện tại vì muốn gây vây cho Trovey, nên vẫn đứng bên cánh cửa sổ sáng đèn, ánh nến chiếu lên trên người Hắc Kim, phát ra kim quang chói mắt.

“Con phải đi rồi!” Vội vã hôn một cái lên mặt mẹ, Trovey hấp tấp nhảy qua cửa sổ, cười lên lưng Hắc Kim rất nhanh chạy ra phía ngoài thôn.

Mọi người đuổi theo sau, ném đá về phía bọn họ, lấy cung tiễn bắn bọn họ, trong tiếng hò hét ồn ào, một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên truyền vào trong tai Trovey: “Dừng tay! Kia là con tôi! Các người không được làm hại nó...”

Ra lệnh cho chính mình không được phép quay đầu lại, chỉ là nước mắt càng không ngừng tuôn về phía sau theo làn gió... Đây hẳn là cuộc tiếp xúc cuối cùng của cậu với thế giới loài người, vì Hắc Kim, cậu không thể quay về thôn nữa, không thể để nó gặp phải nguy hiểm nữa!

Tốc độ của con người căn bản không phải là đối thủ của Hắc Kim, tuy công thêm Trovey trên lưng, nhưng Hắc Kim vẫn dễ dàng bỏ lại bọn họ phía sau.

Trở lại sơn động, Trovey nằm sấp trên đệm cỏ khóc rống lên, không biết tại sao, hiện giờ số lần cậu khóc càng ngày càng nhiều... Hắc Kim im lặng nằm xuống bên cạnh Trovey, dùng nhiệt độ cơ thể nó an ủi cậu. Đang mong muốn sự ấm áp, Trovey cảm kích tiến sát vào lòng Hắc Kim, nó luôn biết được điều cậu muốn nhất là gì, luôn có thể ở bên mình những lúc cậu cần nó nhất, điều này có lẽ cũng chính là lý do tại sao cậu lại yêu một con báo chẳng?

Quyết định hồi báo lại sự săn sóc của Hắc Kim, Trovey quệt hết nước mắt, xoay người nói với Hắc Kim: “Kim, chúng ta giao phối đi!”

Hắc Kim nghe xong sửng sốt, tiếp đó thương cảm cười cười nói: “Thân thể của em vẫn chưa khỏe hẳn, chúng ta cứ từ từ đi... Ta không vội.”

Trovey bướng bỉnh không chịu thuận theo, nói: “Không được, ta muốn ngay bây giờ! Ta muốn thân thể của người, ta muốn cảm thụ hơi ấm của người, ta muốn biết người cần ta!”

Trovey vừa nói vừa cởi sạch quần áo trên người mình, bóng đêm tối tăm ngay cả năm ngón tay cũng không thấy được là sự bảo hộ tâm lý tốt nhất đối với Trovey, cậu không hề ngượng ngùng ôm lấy cổ Hắc Kim, bàn tay lần xuống túi lông dưới bụng nó.

Có năng lực nhìn trong bóng tối rất mạnh, Hắc Kim buồn cười nhìn người yêu bé nhỏ của mình, đem cánh tay trắng nõn, vòng eo nhỏ nhắn yếu ớt, cánh móng vuốt thu hết vào đáy mắt. Quay đầu ngậm lấy vài hồng quả sớm đã chuẩn bị sẵn đặt vào trong tay Trovey, nói: “Em ăn mấy thứ này trước đi, lát nữa em sẽ thấy dễ chịu hơn một chút...”

Trovey tiếp nhận trái cây, nhất thời đỏ mặt, Hắc Kim yêu thương cúi đầu, định liếm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, lại bị Trovey khê né tránh, sau đó trốn đến một bên, vài ngậm đã nuốt hết hồng quả.

“Được rồi, ta ăn xong rồi... Chúng ta bắt đầu đi!” Trovey luống cuống nói, giao phối thật giống như người lớn đã nói vậy, không hề có lạc thú gì đáng kể, thế nhưng hiện tại, Trovey đã mất đi tất cả rồi, Hắc Kim là bảo vật duy nhất mà cậu còn, cậu cấp thiết hy vọng có thể dùng loại tiếp xúc khắc ghi sâu nhất này để xác định sự tồn tại của nó.

“Không, còn phải chờ một lát...” Thấy Trovey nôn nóng, hơi thở của Hắc Kim cũng trở nên nặng nhọc hơn, nhưng đây dù sao vẫn là lần thứ hai của bảo bối, mặc kệ lần trước đã khai phá nhiều ra sao, lúc này đối với Trovey mà nói, đó vẫn không phải là cảm thụ vui vẻ gì.

Trovey không lay chuyển được Hắc Kim, chỉ thật nhàm chán nằm ở trong lòng nó, bàn tay nhỏ bé thoáng vuốt ve bộ lông mềm mại... Vô thức, Trovey đưa tay tới phúc hạ của Hắc Kim, lớp lông dưới bụng sờ lên không quá giống với lớp lông trên lưng, nếu như nói phần lông trên lưng trơn bóng như tấm lụa, vậy phần lông phía dưới chính như loại vải nhung bông mịn, da thịt nơi đó cũng có vẻ khá mềm mại, không giống phần lưng hay trên đùi đều là bắp thịt rắn chắc, sờ lên có cảm giác như đang sờ thanh sắt nóng được bọc trong nhung tơ vậy.

Dần dần, Trovey sờ thành nghiệm, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi lông bụng mềm mại, tiến tới tìm được đầu vú nhỏ nhỏ giấu dưới lớp lông mịn của Hắc Kim...

Hay nhỉ! Báo đực cũng có tí sao? Trovey vô thức hết néo lại cấu đầu vú Hắc Kim, một chút đều không hề chú ý tới hơi thở của Hắc Kim càng ngày càng nặng nề hơn.

Tiểu yêu tinh này rốt cuộc muốn làm gì? Hắc Kim ảo não nghĩ, bàn tay nhỏ bé của em ấy lần mò làm mình vừa thoải mái, vừa phấn khích, cứ tiếp tục như vậy, hậu quả phát sinh cũng không phải là chuyện mà thân thể ngây ngô kia của bé có thể thừa nhận được! Bản thân mình nhận nhận đến vất vả như vậy, bé con cư nhiên còn vô tư tự đắc khơi mào dục hỏa... Quả thực bé không biết làm như vậy sẽ rước đến cho mình nguy hiểm lớn cỡ nào sao!

Bàn tay nhỏ bé của Trovey sờ đến huyệt khởi, dần dần lần xuống tìm kiếm, đụng đến cái túi đựng hai viên dâm cầu của Hắc Kim. Xúc cảm thật tốt! Sờ lên thích cực kỳ... Trovey càng thêm hăng say bắt đầu vận vào. Lúc thì khê ấn mao khẩu nhỏ nhỏ trên đỉnh chóp, lúc thì xoa nắn túi lông chứa song cầu...

Hắc Kim rốt cục không thể chịu đựng được nữa, gầm một tiếng nhào vào Trovey.

“Tiểu yêu tinh này... Đây là em tự chuốc lấy, cũng đừng trách ta!” Hắc Kim không đợi Trovey hiểu được, lật thân cậu lại, dùng phương thức thú giao diễn hình, đem tứ chi của Trovey chống xuống đất, nằm sấp lên liền vùng kiếm tiến thẳng đến...

Trovey đang trong khiếp sợ, đột nhiên cảm thấy bụng sôi ùng ục, một loại xúc động sinh lý đột nhiên ập đến.

Lấy sức bật trước nay chưa từng có đẩy Hắc Kim ra, Trovey chạy về phía ngoài động, còn không kịp ngồi xổm xuống, uế vật đã trút ra. Hắc Kim theo sát đến, lo lắng chờ ở bên cạnh, hai mắt hung hăng dán vào thân mình trắng nõn của Trovey, tựa như muốn một hơi nuốt vào...

“Đây là chuyện gì vậy?!” Trovey chất vấn Hắc Kim, trực giác mách bảo cậu chuyện này nhất định có liên quan tới nó.

“Đúng vậy... Hồng quả kia...” Trong thanh âm của Hắc Kim không thể che giấu được hơi thở tình dục đang cuộn trào: “Loại trái cây kia sẽ làm trơn ruột của em, lúc ta tiến vào sẽ không thống khổ như trước nữa. Đương nhiên, cũng sẽ trợ giúp nhuận tràng...” Hắc Kim sốt ruột chờ đợi Trovey chấm dứt, hai mắt nôn nóng nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ đang không ngừng bài tiết uế vật của Trovey...

Thấy không rõ diện mạo cụ thể của bóng đen lớn trước mặt, nhưng Trovey vẫn cảm thấy rất thẹn thùng. Tùy tay tìm vài miếng lá cây chà lau thân thể, ra vẻ thô lỗ đẩy Hắc Kim đang ngồi chồm hổm bên cạnh ra, nói: “Ta muốn đi tắm rửa, chuyện giao phối chờ ta tắm xong hẵng tính...” Nói rồi liền đi về phía hồ nước cách đó không xa.

Không đợi Trovey kịp tới bên hồ, Hắc Kim đã đuổi theo, gấp gáp đẩy ngã cậu xuống đất.

“Người muốn làm gì?” Trovey giãy dụa định đứng dậy, rồi lại bị Hắc Kim ấn xuống.

Vùng móng vuốt to lớn, vài cái lật đã đem bé con dưới thân quay xuống thành tứ chi chống đất, cái mông ở tư thế vĩnh cao, Hắc Kim nhanh chóng nằm úp sấp lên.

Trovey không bỏ cuộc, tiếp tục giãy dụa dưới thân Hắc Kim: “Người cho ta đi tắm đi... Kim, đừng gấp như vậy... Chờ lát nữa đã...”

Trovey giãy dụa ngược lại như lửa cháy đổ thêm dầu, đem ngọn lửa tình dục của Hắc Kim càng thêm thiêu đốt! Cự kiếm thô cứng sớm đã lộ ra khỏi túi, trần trụi rung động trong không khí, vội vàng tìm kiếm lãnh địa thuộc về mình...

Linh khẩu tiêm nhọn rốt cục đã tìm được nụ hoa còn ướm sùng của Trovey.

“Kim, nếu bây giờ người giao phối với ta, ta sẽ chết cho người xem!” Cảm thấy hung khí nóng ướm của Hắc Kim để ở huyết khẩu non nớt của mình, Trovey xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Vốn phải đối mặt với một Hắc Kim không thể kiềm chế cũng đã làm cậu rất thẹn thùng, nếu còn muốn dưới tình trạng như thế này mà cùng nó... Trovey quả thực không dám nghĩ tiếp nữa.

Không để ý tới sự uy hiếp của Trovey, Hắc Kim sớm là tên đã lên dây không thể không bắn, mãnh thú bị tình dục khống chế, không hề thương tiếc vùng lên vật cự đại của giống đực đâm thẳng tới. Tuy rằng Trovey vì muốn ngăn cản Hắc Kim xâm chiếm mà co chặt lại, nhưng hoa khẩu đã bị bôi trơn có thể nào ngăn cản được sự xâm chiếm cuồng thế như vậy của Hắc Kim?

“Phập” một tiếng, đầu kiếm thô to của Hắc Kim đã đâm vào huyết nhỏ mềm mại của Trovey, móc câu dữ tợn đối khát móc vào nội bích kiều mỹ.

Nơi suy yếu nhất trên thân thể bị dị vật cự đại công hãm, dẫn tới Trovey phát ra tiếng rên rỉ thê lương, điên cuồng cựa quậy vòng eo, muốn vùng thoát khỏi chương ngại sau lưng, động tác tựa như đang làm nũng này kích thích Hắc Kim càng tăng thêm thú tính.

Cường lực đè lại thân mình không an phận dưới thân, hiện tại Trovey ở trong mắt Hắc Kim chỉ là một cái bình giúp nó phát tiết. Mạnh đem cả dương cụ cắm thẳng vào dũng đạo non mịn, không để cho cậu có bất cứ cơ hội thở dốc nào, Hắc Kim liền bắt đầu điên cuồng mà trườn sấp.

Hậu đình mặc dù đã trơn ướt, nhưng lớp lồi lõm cùng vô số gai nhỏ trên tính khí vẫn kích thích thiếu niên ai kêu liên tục, thống khổ không chịu nổi. Thân thể tiêm gậy căn bản không chịu được sự va đập cuồng mãnh của hắc báo, vô lực nằm phục trên mặt đất, chỉ có nơi tương liên với tính khí bị nâng lên cao cao, để tiện cho Hắc Kim xâm chiếm.

Nó không phải Kim! Trovey thống khổ nghĩ, dã thú đang chiếm đoạt mình hiện giờ tuyệt đối không phải là Hắc Kim luôn đối với mình ôn nhu sẵn sốc kia! Cảm tưởng bị một con dã thú xa lạ cướp mất trinh tiết, vô tình đã xé rách trái tim Trovey.

Cánh tay muốn vươn ra ôm lấy người yêu hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ thân thể của chính mình, tiến hành giao phối dưới tình cảnh khổ sở như thế khiến cả thể xác lẫn tinh thần Trovey đều kiệt sức.

Vô số lần công chiếm, xé rách, khiến cho hậu đình mất cảm của thiếu niên tổn thương đến phát bồng. Ngẫu nhiên có mấy lần va chạm, cự đại của Hắc Kim cọ được tới chỗ mất cảm của Trovey, thiếu niên hy vọng có thể lấy điều này làm Hắc Kim thức tỉnh, nhưng Hắc Kim chỉ ra sức phát tiết, căn bản không để ý tới âm chỉ rất nhỏ của thiên hạ dưới thân, vẫn tung hoành bừa bãi trong cơ thể mảnh khảnh của cậu.

Thân thể không biết phải cầu hoan như thế nào đối với tính sự, Trovey khó nhịn vặn vẹo dưới thân Hắc Kim. Dục vọng của bản thân bị vô tình khơi mào, rồi lại không thể giải quyết. Hai tầng dục vọng lẫn thống khổ dày vò thần kinh yếu ớt của thiếu niên, vô tri vô giác lâm vào mê man, lại bị sự xâm phạm thô bạo của Hắc Kim hung hăng đánh thức, quá trình giao phối tựa như vĩnh viễn không kết thúc làm Trovey phải chịu sự dày vò trong đau đớn mãnh liệt cùng khó nhịn.

“Tha... ta đi... Kim... Ta không thể... .. A... Đau! ... chậm một chút!” Trovey gian nan quay về phía sau cầu xin dã thú, nhưng đắm chìm trong khoái cảm tàn bạo, Hắc Kim vẫn không hề phát giác.

“Dừng lại... Kim! ... A... ưm... Ngừng đi... Không muốn! ...”

Mị thịt bị dày xéo trong thời gian dài dưới sự kéo dãn cường lực đã trở nên mềm dính. Theo sự trườn sát của cự vật mà hết bị lôi ra lại nhét vào... Hiện lộ sắc đỏ đậm mỹ sáng bóng.

Chỉ cảm thấy thân thể dường như đã không còn thuộc về mình nữa, quái vật đang đâm vào hậu đình mình kia chính đang từng chút tham lam thôn tính thân thể cậu. Khi quái vật đâm tới, lực phủ ngũ tạng tựa như đều theo đó mà đảo lộn, thê thảm dồn lại với nhau; khi quái vật rút ra, lại mạnh mẽ móc lấy nội bích của mình, mang chúng lôi ra bên ngoài cơ thể... Xu thế càng ngày càng mạnh, tựa như muốn đem cả tràng ruột kéo ra ngoài vậy.

Bóng đêm lại buông xuống, ẩm áp tựa vào lồng ngực của Hắc Kim, Trovey vô thức ngất đi.

Khi cậu tỉnh lại, phía đông đã le lói ánh mặt trời. Dã thú trên lưng vẫn đang không biết tiết chế tàn phá trong cơ thể. Vô lực dong đưa thân mình theo tiết tấu ra vào của cự vật, Trovey đã không còn cảm giác được đau đớn gì nữa, chỉ có một thân bủn rủn cùng nơi tiếp hợp nóng rực là vẫn rõ ràng như trước.

Lại không biết qua bao lâu, tính sự nan kham rốt cục cũng tiến đến giai đoạn Trovey khó chịu đựng nhất, sau một trận run rẩy, Hắc Kim bắt đầu phun ra vô tận ái dịch vào trong cơ thể cậu...

Lối ra duy nhất bị phần gốc cự đại gắt gao ngăn chặn, chất lỏng bạch trọc mãnh liệt trào ra như dòng nước xiết tràn vào tràng bích bị tàn bạo chà đạp suốt một đêm của Trovey...

Khác với loài người, động vật bản tính không phải một lần là xong, cần nhiều đợt cường lực phun ra mới có thể chấm dứt, mà dung lượng ái dịch đương nhiên nhiều hơn nhân loại không biết bao nhiêu lần!

Bụng do tràn ngập ái dịch mà dần dần căng lên, nhưng cự vật của Hắc Kim dường như vẫn không cam lòng, một lần lại một lần hướng về phía tràng ruột yếu ớt của thiếu niên mà phụt lên ái dịch sục sôi dục vọng.

Chờ khi Hắc Kim rốt cục đã chấm dứt hành vi tàn bạo, rút ra hùng vật từ trong cơ thể thiếu niên, Trovey đã không còn chút khí lực, lập tức ngã sục xuống đất. Thân thể sớm đã không thuộc về mình, thứ duy nhất còn tự do là nước mắt thì cứ như vỡ đê mà trào ra.

Hắc Kim ở một bên thở hổn hển, lúc lâu sau mới tỉnh táo lại từ trong dư vị giao phối.

“Sao vậy, bảo bối? Ta làm đau em rồi sao?” Nhìn đến Trovey nằm phục tại chỗ khóc rống, Hắc Kim vội vàng tiến đến hỏi: “Để ta xem nào...” Vén ra cách móng của thiếu niên, cái miệng nhỏ nhắn nơi hoa khẩu đã sưng đỏ đến sung huyết, hình dạng tựa như đóa anh đào vừa bị dày xéo.

“Không có chảy máu...” Hắc Kim nhẹ nhàng thở ra, an ủi liềm lên lưng Trovey: “Bảo bối, em quá tuyệt vời! Thân thể của em thật làm cho ta mê muội!”

Trovey không để ý tới lời nịnh nọt của Hắc Kim, vẫn đang cúi đầu nức nở.

“Thật sự đau lắm sao? Muốn ta đi hái chút thảo dược cho em không?”

“Quay lại!” Trovey miễn cưỡng chống thân đứng dậy, gọi lại Hắc Kim đang muốn đi tìm thuốc: “Người dìu ta đến bên hồ đi, ta muốn tắm rửa!”

6. Chương 6

“Sao vậy, bảo bối? Ta làm đau em rồi sao?” Thấy Trovey nằm phục tại chỗ khóc rống, Hắc Kim vội vàng tiến đến hỏi: “Để ta xem nào...” Vén ra cách móng của thiếu niên, cái miệng nhỏ nhắn nơi hoa khẩu đã sưng đỏ đến sung huyết, hình dạng tựa như đóa anh đào vừa bị người ta dày xéo.

“Không có chảy máu...” Hắc Kim nhẹ nhàng thở ra, an ủi liềm lên lưng Trovey: “Bảo bối, em tuyệt vời quá! Thân thể của em thật làm cho ta mê muội!”

Không để ý tới lời nịnh nọt của Hắc Kim, Trovey vẫn gục đầu nức nở.

“Thật sự đau lắm sao? Muốn ta đi hái chút thảo dược cho em không?”

“Quay lại!” Trovey miễn cưỡng chống thân đứng dậy, gọi lại Hắc Kim đang muốn đi tìm thuốc: “Người dìu ta đến bên hồ đi, ta muốn tắm rửa!”

Vốc làn nước trong suốt nhẹ nhàng xối lên người, Trovey không khổ vì mình mà cảm thấy bị ai. Nước hồ mát rượi tuy có thể gột rửa cảm giác khó chịu trên thân thể sau khi giao phối, nhưng cái loại tâm tưởng chán ghét vì nghĩ mình bị một con dã thú xa lạ cưỡng bạo lại không sao có thể tẩy trừ khỏi trí óc cậu được.

Thấy Trovey bị thương, Hắc Kim chậm rãi trằm vào trong nước, đi đến trước mặt cậu: “Trovey, tại sao em lại khổ sở như vậy? Em thật sự không thích sao?”

“Không phải, Kim...” Bất gặp nỗi thương tâm trong mắt Hắc Kim, Trovey khổ sở quay đầu sang hướng khác: “Ta yêu người, Kim! Ta nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì... Nhưng là... mỗi lần giao phối xong ta đều cảm thấy sinh vật vừa xâm phạm ta không phải người, mà là một con dã thú ta hoàn toàn không quen biết! Cái loại cảm giác bị cưỡng bạo này sắp bức điên ta rồi! Ta chỉ muốn ở bên người, thế nhưng lại cảm giác đó không phải chân chính là người... Ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ, ta không biết...” Trovey bùng mặt nức nở khóc lên.

Nhìn Trovey nghẹn ngào, Hắc Kim thở dài: “Lúc trước ta đã từng nói qua, thú đực trong kỳ động dục sẽ không thể khống chế được chính mình, ta vẫn sợ rằng ta như vậy sẽ thương tổn tới em, ta đã tận lực cẩn thận, nhưng hiện tại xem ra, ta vẫn còn làm chưa tốt...”

Trovey mím môi khóc, nước mắt rơi trên mặt hồ tĩnh lặng tạo ra một vòng lại một vòng gợn sóng.

“Trovey, em hối hận sao?” Hắc Kim bị ai nhìn thiếu niên đang thương tâm: “Nếu em thật sự hối hận, ta sẽ đưa em trở về...”

Bị lời nói của Hắc Kim làm chấn động đến mở to hai mắt, tuy rằng tinh thần cùng thân thể đều đã chịu đủ tàn phá, nhưng trong đầu Trovey chưa bao giờ có ý niệm muốn rời đi.

“Không! Ta không muốn về!” Trovey thét lên: “Ta đã là của người, cho dù có chết ta cũng không quay về!”

Hắc Kim bắt đầu nhìn người yêu bé nhỏ của mình, xoay người sang hướng khác quyết tâm không nhìn gương mặt khổ sở của cậu.

“Trovey, ta không muốn thấy em phải thống khổ như vậy, nếu ở bên ta khiến em thống khổ, ta thà rằng để em trở về.”

Bất chấp sự kháng nghị mãnh liệt trên thân thể đau nhức của mình, Trovey tiến tới ôm lấy Hắc Kim từ phía sau lưng: “Nguy hiểm, đều là nguy hiểm! Nếu không muốn thấy ta thống khổ, vậy đừng nói mấy câu phải rời xa ta gì đó nữa, ta đem tất cả đều cho người rồi, sao người còn nhẫn tâm bỏ mặc ta?”

“Trovey...” Hắc Kim đau lòng lại bắt đầu nhìn bé con phía sau, xem ra cuộc sống sau này của mình đều phải dùng để trả nợ cho bé con này rồi?

Đột nhiên, trong không khí truyền đến một tia khí tức không tầm thường, Hắc Kim cảnh giác trừng hai mắt, dùng mũi đánh hơi xung quanh, đi từng bước về phía bờ hồ. Trovey cũng cảm nhận được bầu không khí có chút khác lạ, vội theo sát phía sau Hắc Kim lên bờ.

Ở một chỗ tối ven hồ, đột nhiên truyền đến tiếng ‘loạt soạt’ của sinh vật nào đó đang di chuyển... Hắc Kim nhìn chăm chăm bụi cỏ đang không ngừng rung động, thân mình nhanh chóng gồng lên. Từng cơ bắp hiện lộ trên cơ thể hoàn mỹ, da lông bó chặt lấy hình thể kiên cố, mỗi bước đi đều hùng tráng vững vàng.

Lúc này Hắc Kim đẹp đến oai phong, Trovey mê muội nhìn nó, hưng phấn đến mức muốn hét lên. Đúng thế! Đây mới chính là Hắc Kim, đây mới chính là người ái nhân khiến cho cậu phải kiêu ngạo!

Không chú ý tới biểu lộ hưng phấn của bé con phía sau, Hắc Kim chuyên tâm nhìn chăm chăm bóng đen trong bụi cây trước mặt, miệng cất lên tiếng gầm nhẹ uy hiếp.

Thanh âm “loạt soạt” càng ngày càng vang, chỉ chớp lát sau, một cái bóng đen liền phi ra từ nơi phát ra tiếng động!

Hắc Kim dùng thân thể to lớn làm lá chắn, thật cẩn thận giấu Trovey ở sau người, mà Trovey lại càng không ngừng nghiêng ngó, tò mò muốn nhìn rõ đối phương.

Bóng đen đi ra dưới ánh mặt trời, đó cũng là một con hắc báo xinh đẹp! Sau khi thấy rõ kẻ đến là ai, Hắc Kim cuối cùng cũng có thể thả lỏng thân thể đang căng thẳng.

“Không cần lo lắng, nó là bạn của ta!” Hắc Kim quay lại an ủi bé con phía sau. Trovey không sợ hãi chút nào nhìn chăm chăm con hắc báo trước mắt này, thậm chí còn nhìn đến say sưa.

Con hắc báo vừa bắt gặp thấy Trovey, liền cảnh giác lui lại đằng sau mấy bước.

“Hô... Ngao...” Hắc Kim dùng ngôn ngữ của loài báo câu thông với nó, một lát sau, con hắc báo kia tốt cục cũng buông địch ý chậm rãi tới gần bọn họ.

“Nó không biết nói sao?” Trovey tò mò nhìn con báo đen đang dần tiến đến, ghé vào bên tai Hắc Kim nhỏ giọng hỏi.

Hắc Kim nghe xong cười: “Bé ngốc, em cho là ai cũng lợi hại được như ta sao?”

“Vênh vừa thôi!” Trovey nhẹ giọng xì một tiếng, tiếp tục quan sát hắc báo đã đến gần.

Đó là một con báo cái trẻ tuổi, cái đầu nhỏ hơn so với Hắc Kim, dáng người rắn chắc, đường cong mềm mại, trước ngực còn có một vòng lông rậm màu ngân bạch, xinh đẹp cực kỳ!

Con báo cái vừa tới cũng không liếc Trovey lấy một cái, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm Hắc Kim, cái mũi còn ngửi đến người đi trên người nó...

Như là chào lại, Hắc Kim gửi gửi người con báo cái, thỉnh thoảng còn nịnh nọt liếm liếm bộ lông sáng bóng của nó. Vừa bắt đầu còn nhìn say sưa, sau đó Trovey mới cảm thấy càng ngày càng không được bình thường. Báo cái dần dần dán lấy Hắc Kim, cố ý vô tình đẩy Hắc Kim cách xa khỏi Trovey, Hắc Kim hoàn toàn không có phát hiện Trovey đã “bị ép thoái vị”, chỉ đem toàn bộ tâm thần đều đặt ở trên người con báo cái.

Cảnh tượng kể tiếp cơ hồ khiến Trovey phải thét lên, con báo cái kia cứ nhiên giơ cái đuôi lên, để Hắc Kim ngửi ngửi nơi tư mật của nó! Càng tức giận là Hắc Kim lại dám cương!

“Kim, nó là bạn gì của người?!” Trovey bị vứt bỏ ở ngoài, chỉ có thể tức giận ngập trời lớn tiếng chất vấn.

Hắc Kim để ngoài tai lời nói của Trovey, chỉ lo dùng đầu lưỡi liếm lông con báo cái, hơn nữa càng liếm càng gần...

“Trước đây ta cự tuyệt người cầu hoan, có phải người đi tìm nó hay không?” Trovey ghen với con báo cái, một bên vung tay chỉ trích người yêu không trung thực của mình: “Nhất định là vậy! Bằng không lấy dục vọng của người, sao có thể nhịn được trong thời gian dài như thế?! Lúc trước có lần người đi suốt một ngày không về, nhất định là tới chỗ của nó!” Không có được câu trả lời của Hắc Kim, Trovey tự suy tự diễn tiếp tục la hét.

Cự đại của Hắc Kim đã nhô đầu ra khỏi túi lông nhưng, đỉnh đầu còn kết đọng giọt dịch trong suốt... Báo cái nhu thuận nằm phục dưới thân nó, Hắc Kim cũng hoàn toàn không để ý chung quanh, lập tức úp sấp lên.

“Hắc Kim, quay lại!” Mạnh mẽ kéo Hắc Kim đã nằm trên người báo cái xuống, Trovey tức giận đến đỏ bừng mặt: “Người... Sao người có thể? ... Người không phải vừa mới cùng ta... cùng ta...” Trovey ngượng ngùng không thể nói tiếp, ánh mắt vẫn quật cường trừng nhìn... người yêu của mình.

Báo cái bị phá hỏng chuyện tốt, hung ác gầm nhẹ với Trovey. Hắc Kim tuy rằng đang ‘mê gái’, nhưng vẫn theo phản xạ hộ ở trước người Trovey.

“Trovey, ta không có cách nào... Em có biết ta bây giờ là trạng thái gì không...” Hắc Kim tiến thoái lưỡng nan nhìn báo cái dào dạt hơi tình cùng tiểu ái nhân ngập đầy ghen tuông bên cạnh: “Trong gia tộc hắc báo, một con báo đực có mấy người vợ là chuyện rất bình thường... Em...”

“Không được! Ta không cho phép!” Trovey điên cuồng lắc đầu: “Người chỉ có thể giao phối với ta! Người là của ta! Tất cả của người đều là của ta, ta quyết không cho phép người khác cùng ta chia sẻ người!”

Tình dục bị khơi mào, hơi thở của Hắc Kim càng ngày càng nặng nhọc hơn.

“Trovey, thân thể của em còn phải nghỉ ngơi, chỉ là ta chờ không nổi nữa...”

Gượng gạo rời thân qua, Trovey ngượng ngùng dùng hai tay vén ra hai cánh móng trắng nõn của mình, để lộ đóa hoa anh đào vừa mới bị thô bạo ngắt hái, cho Hắc Kim ngửi ngửi.

“Ta... có thể...”

Thanh âm của Trovey vì cảm thấy thẹn mà trở nên run rẩy.

Hắc Kim đem cái mũi sấp đến, hít hà nụ hoa vừa bị dày xéo, bên trong còn lưu lại hương vị của chính mình kia. Trovey chủ động khiến Hắc Kim hưng phấn đến phát cuồng, một chân đẩy ngã thân mình gầy yếu của thiếu niên, dẫn theo dục vọng dâng trào muốn lập tức đi vào. Trovey đáng thương vừa trải qua một đêm tàn phá, sớm đã không còn đủ sức duy trì tư thế thú giao, vô luận Hắc Kim loay hoay như thế nào, đều không nâng dậy nổi vòng eo nặng trĩu.

Dục hỏa đốt người, Hắc Kim nôn nóng loay hoay, bụng cọ đến cọ đi trên mặt đất, cái đuôi cũng càng không ngừng phe phẩy.

Nhìn đến Hắc Kim khổ sở như thế, Trovey đau lòng không thôi. Dứt khoát ngửa người nằm trên bãi cỏ, run rẩy mở lớn hai chân, đem nơi riêng tư vẫn là một mảnh ửng hồng loã lồ ở trước mặt Hắc Kim.

“Có lẽ... người có thể thử làm tư thế của con người xem...” Trovey ngập ngừng, khuôn mặt tú lệ bởi vì động tác xấu hổ này mà ánh đầy hào quang.

Hắc Kim sớm đã gấp đến độ không thể chờ thêm, vội vàng nhào tới, dùng dương cụ hùng vĩ tìm kiếm cửa vào hoa đồng của Trovey. Linh khẩu tiêm nhọn quả nhiên dễ dàng chui vào nụ hoa còn chưa hoàn toàn khép kín. Vì để giúp Hắc Kim thuận lợi tiến vào, Trovey gian nan nâng lên vòng eo hư nhược, đưa mông nghênh đón hung khí cường ngạnh kia.

Sau một tiếng “Phập”, nơi tư mật của Trovey đã nuốt vào đầu kiếm của Hắc Kim. Sự xâm nhập đột ngột của dị vật cùng ‘vận động’ trong thời gian dài khiến Trovey vô lực không thể duy trì tư thế thẳng lưng nữa, cái mông mất đi sự chống đỡ của eo, nặng nề mà rơi phịch xuống bãi cỏ.

Tính khí (bộ phận sinh dục) bị cường lực tác động càng quăn chặt lấy nhau, móc câu mạnh mẽ giương ra như muốn đem hoa đồng của Trovey xé xuống, hung hăng lôi ra lớp mị thịt đỏ tươi từ trong cơ thể thiếu niên.

“A!” Cùng với tiếng kêu đau xót của Trovey, Hắc Kim bị thắt chặt cũng đau đến gằm nhẹ một tiếng. Thương Hắc Kim khó chịu, Trovey mạnh mẽ khống chế thân thể đang kêu gào, đem đôi chân thon dài quắp lấy vòng eo kiện mỹ của Hắc Kim, cố gắng duy trì ý thức thanh tỉnh, để giữ mình không rơi xuống khỏi người nó.

Hưng phấn khó nhịn, dã thú mặc kệ thân thể Trovey đã chuẩn bị tốt hay chưa, liền động thân đâm vào dũng đạo chật hẹp của thiếu niên, bắt đầu cuồng bạo trừu sáp.

Báo cái bị nửa đường đoạt mất bạn tình, nôn nóng đi qua đi lại bên cạnh, hai mắt hung tợn nhìn chăm chăm nơi thiếu niên cùng hắc báo một người một thú đang chặt chẽ giao hợp, miệng không ngừng thở dốc.

“Kim... Từ từ... Nó đang nhìn...” Trovey ngượng ngùng đem mặt vùi vào lớp lông bờm ở cổ Hắc Kim, hai tay ôm chặt lấy thân mình đang liên tục ra vào của nó.

Không để ý tới lời cầu xin của Trovey, Hắc Kim vẫn đang trầm mê trong khoái cảm giao hợp. Không ngừng tiến vào, lại lùi ra...

“A... Chậm... Chậm một chút... Ừm... Đau quá! ... Kim...” Trovey thống khổ rên rỉ dưới sự xâm lược cường thế của Hắc Kim, tứ chi nửa giây cũng không dám lơ lỏng, gắt gao cuốn lấy con dã thú hung bạo, tựa như người đuối nước bám lấy khúc gỗ duy nhất trên biển, tuy bị sóng lớn xô đẩy, nhưng chỉ sợ một phút lỏng tay sẽ khiến mình rơi vào vực sâu vô tận.

Ở một bên quan sát, báo cái quyết định không ngồi yên nữa, bước tới định cắn xé cánh tay Trovey, đuổi cậu tránh xa khỏi Hắc Kim. Nhưng báo cái còn chưa tiến được tới gần, Hắc Kim đã cảnh giác nghiêng thân qua, đem thiếu niên an toàn giấu ở dưới thân, quay đầu hướng báo cái gằm nhẹ uy hiếp, lộ ra bộ hàm đầy răng nanh sắc bén.

Báo cái bị dọa chạy rồi, nhưng Trovey lại bối rối vì động tác bảo hộ vừa nảy của Hắc Kim mà càng thấy thêm đau đớn. Hắc Kim nghiêng người dẫn tới cự vật trong cơ thể cậu cũng xoay tròn theo, không nói đến sự thống khổ bởi xúc cảm gỗ ghè cùng lớp da ram ráp trên cự vật mang tới, mà cái móc câu kia cũng chưa chịu buông tha cho cậu, vẫn bầu chặt lấy nội bích mà vận xoắn hoa đồng...

“Ừ... Hmm...!” Trovey đau đến không còn phát ra thanh âm gì được nữa, nhưng làn sóng thống khổ đầu tiên còn chưa qua đi, Trovey lại lập tức cảm thấy thứ của Hắc Kim trong cơ thể mình tiếp tục trương lớn thêm vài phần!

“Kim... Không! A... Nhẹ một chút... Đau quá!” Trovey rên lên bằng những tiếng đứt quãng, tính sự chẳng khác gì tù hình khổ sai này đã tra tấn cậu đến sống không bằng chết. Đây cũng là lần cậu cảm thấy đau đớn nhất kể từ trước tới nay, vô luận là sự khổ sở của “đêm đầu tiên”, hay sự thô bạo của lần thứ hai, đều so ra kém cuộc giao phối thống khổ hiện giờ.

Ra sức ôm Hắc Kim, đem tiếng rên rỉ cùng nước mắt của chính mình vùi vào lớp lông mềm mại của nó, Trovey cố gắng dâng thân thể mình lên tiếp tục lấy lòng dã thú trên người cậu.

Đắm chìm trong phần khích, Hắc Kim không chịu dừng lại dù chỉ một giây, liền vẫn giữ nguyên tư thế giao hợp mà không ngừng dùng chân sau đào mạnh lớp đất dưới mông Trovey. Bùn đất ven hồ vốn xộp ẩm, chỉ chốc lát sau đã bị dã thú bới ra một cái hố to! Hai chân sau đứng ở trong hố, Hắc Kim rốt cục cũng tìm được độ cao thích hợp, tiếp tục phóng thích dục vọng cuồng nhiệt vô tận của nó!

Chờ khi tất cả hoàn toàn chấm dứt, Trovey đã mệt đến ngay cả khí lực mở mắt cũng không còn, vô lực để Hắc Kim công trở về sơn động. Cẩn thận đặt Trovey lên đệm cỏ mềm, Hắc Kim đem mở quần áo ban này để lại đắp lên người thiếu niên.

“Lộc cộc!” Một chuỗi ngọc trong suốt rớt ra từ trong áo Trovey, trên sợi dây xuyên ba hạt châu lớn, sáng long lanh. Hắc Kim tò mò ngậm chiếc vòng lên, thử lắc lắc, trong hạt châu tựa như đựng nước vậy, theo sự đong đưa mà càng thêm lấp lánh.

Tỉnh táo lại từ trong phút thất thần ngẩn ngui, Trovey nhìn Hắc Kim ngậm ngọc chuỗi ngọc mà thích thú đùa nghịch, không khỏi ôn nhu nở nụ cười.

Ra hiệu cho Hắc Kim tới gần, Trovey gỡ xuống chuỗi ngọc Hắc Kim đang ngậm trong miệng ra, đeo lên cổ nó.

“Người đưa cho ta sinh lễ quý giá như vậy, ta đương nhiên cũng phải hồi môn. Chuỗi ngọc này là của một người thân bí tặng cho ta, cũng là thứ duy nhất đáng giá của ta, giờ ta đem tặng nó cho người, coi như của hồi môn của ta đi!”

“Ta đã có được thứ quý giá nhất trên thế gian rồi...” Hắc Kim dịu dàng liếm lòng bàn tay của Trovey, nhẹ giọng nói: “Đó chính là em! Trovey của ta...”

Nhìn gương mặt đỏ bừng của thiếu niên, Hắc Kim lại nhớ tới vấn đề trước đó còn chưa có nói xong...

“Em có hối hận không, bảo bối? Ta không có môi để hôn em, không có tay để âu yếm em, không thể giống như con người, giúp em đạt tới được cao trào trong tính sự, em có hối hận không?”

Che miệng Hắc Kim lại, Trovey lết thân mình đau nhức tựa vào lồng ngực rộng lớn của nó: “Sau này không bao giờ cho phép... người nói như vậy nữa! Chúng ta trao đổi sinh lễ rồi, coi như đã là người một nhà, ta đem thân thể của ta cho người, sau này người chính là mặt trời của ta, người không được nói những lời ử rử đó nữa! Hơn nữa tính sự vốn là chuyện đòi hỏi sự thống khổ và nhẫn nại, nếu người khác có thể chịu được, tại sao ta lại không thể?”

“Không, bảo bối! Tin ta, tính sự cũng không phải khó chịu như em tưởng đâu, sau này ta nhất định sẽ khiến em sung sướng vì nó!” Hắc Kim giao hoạt nháy mắt với thiếu niên mấy cái.

Cũng không thêm hỏi rõ, liên tục tiếp nhận hai lần tính sự kịch liệt đã vắt kiệt sức lực của Trovey, mỗi một không chịu nổi, cậu lại thỏa mãn ngắm nhìn chiếc vòng ngọc tỏa sáng rực rỡ trên cổ Hắc Kim, lát sau mới rúc vào lồng ngực rộng lớn đầy mao nhung của nó, thư thái chìm vào trong giấc mộng.

7. Chương 7

Tư tưởng độc chiếm mãnh liệt khiến Trovey không thể dễ dàng tha thứ chuyện Hắc Kim đi tìm bạn giường dù lấy bất luận cớ gì đi chăng nữa, mà sự trừng phạt Hắc Kim phải nhận do tình dục bồng bột cũng cực kỳ ‘bì thảm’.

Bọn họ cơ hồ không lúc nào không làm tình, dù là trong núi hay ven hồ, nơi đâu cũng đều lưu dấu hình ảnh bọn họ hoan ái. Cự kiếm của Hắc Kim tựa như rút cục cũng tìm được vỏ kiếm thích hợp nhất, lưu luyến đến quên về, hầu như cả ngày đều chôn sâu trong cơ thể Trovey không muốn đi ra.

Thường xuyên giao phối khiến hậu huyết của Trovey bị hoàn toàn khai phá, nộ hoa e ấp ngày nào đã bung cánh nở rộ dưới sự luật động xuyên suốt ngày đêm của Hắc Kim.

Trải qua những thống khổ lúc ban đầu, hiện giờ dương cụ tiến vào cũng không còn gây ra thương tổn gì quá lớn nữa, chỉ là giao phối trong thời gian dài cùng sự ma sát của móc câu và gai nhọn trên hung khí vẫn khiến Trovey không ngừng kêu khổ.

Chấm dứt tính sự kéo dài, Trovey lết thân thể hư nhược bủn rủn ngâm mình vào suối nước nóng. Vì muốn giúp người yêu tiêu trừ mệt nhọc, Hắc Kim cố ý công Trovey vượt qua hơn nửa đường rừng tới khu ôn tuyền xinh đẹp này để nghỉ ngơi thư dưỡng.

Cho dù ôn tuyền có thể xua đi sự đau đớn sau hồi ‘vận động điên cuồng’, nhưng như vậy không có nghĩa là ở nơi này không thể tiếp tục giao phối a!

Trovey ảo não nghĩ, khó khăn xoay thân lại. Gập hai chân lên, ngón tay nhẹ nhàng luồn vào hạ khẩu vẫn đang không thể khép lại, móc ra ái dịch còn lưu lại bên trong.

Vốn đã quen với việc giao phối, lỗ nhỏ sau khi cảm thấy có dị vật xâm nhập, liền theo bản năng bắt giác rút vào.

Hoa khẩu ửng đỏ do kịch liệt ma sát đã sưng lên như hột nhãn. Mỗi lần làm xong tính sự, Trovey đều chỉ có thể nằm mở lớn hai chân, cánh mông cũng bị tay tận lực mở ra, để tránh rãnh mông đè ép đến hậu huyết. Hoa khẩu đang sưng nếu lại bị đè ép, sẽ có cảm giác tựa như nơi đó đang phải ngậm một quả hạch đào sù xì, đau ngứa đến khó nhịn. Nhưng loại tư thế nghỉ ngơi này lại luôn khiêu khích Hắc Kim tiếp tục tiến hành đợt thứ hai công phá.

“Ừ... Đau quá!” Cảm giác tê dại biến mất, chỉ còn lại cơn nóng rát đang ăn mòn nơi đó, Trovey không khỏi bắt đầu oán giận tính dục cuồng mãnh của ái nhân. “Sao có thể nói là yêu ta chứ, căn bản vốn chỉ đem ta ra làm công cụ tiết dục thôi!”

“Trovey...” Vẫn luôn để mắt chú ý đến vợ ngay tại cách đó không xa, Hắc Kim nghe được tiếng than thở của cậu, bắt đầu thở dài.

“Đừng qua đây! Người... tên cảm thú này!” Trovey cảnh giác nhìn Hắc Kim đang tới gần: “Đã làm liên tục ba ngày rồi, ta muốn nghỉ ngơi!”

“Ta không định làm gì cả... chỉ là muốn xem vết thương của em chút thôi mà...” Hắc Kim oan uổng nhìn Trovey, ngăn ngừa vài giây lại quay về nằm xuống chỗ vừa nãy. Vận động ba ngày liên tục đối người yêu bé nhỏ của nó mà nói đúng là thống khổ, nhưng ai bảo em ấy đáng yêu như vậy chứ? Cuối cùng luôn làm cho nó muốn nhịn cũng nhịn không nổi.

“Đừng viện cớ! Rồi thể nào người cũng lại nhào lên người ta cho xem, còn nói là ta quyến rũ người gì gì đó, ta sẽ không cho người thực hiện được ý đồ đâu.” Trovey giận dữ quay đầu sang chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn hiện lộ qua màn nhiệt khí đang bốc lên của ôn tuyền, trông càng thêm hồng nhuận ngon mắt.

‘Thật muốn lại nếm thử một chút... hương vị của em ấy...’ Hắc Kim dục vọng chưa thỏa nhìn Trovey cách đó không xa, khó xử cảm giác được dưới bụng lại bắt đầu đợt run rẩy quen thuộc... (Tác giả đập bàn: quả nhiên là cảm thú!)

Không để tâm tới lời cảnh báo của Trovey, Hắc Kim chậm rãi bước về phía người yêu còn đang mãi rửa sạch hậu huyết.

“Bảo bối...” Hắc Kim vươn đầu lưỡi ram ráp nhót dính liếm lên cái gáy thon dài của Trovey: “Chỉ để cho ta xem, lại không được ăn đến, ta sẽ rất thống khổ...”

Giao phối thường xuyên như thế, muốn nói Trovey không có một chút cảm giác, cũng là không có khả năng. Hắc Kim mỗi lần liếm lộng đều làm cho cậu cả người tê dại, chỉ là luật động trêu sấp tựa như không có kết thúc kia luôn khiến Trovey không thể khống chế được sợ hãi.

“Không...” Trovey yếu ớt kháng cự, chỉ cần tiếp xúc đến bộ lông ấm áp của Hắc Kim, Trovey liền không thể kiềm chế khao khát muốn ôm lấy thân hình to lớn hấp dẫn kia. (Tác giả: Chỉ đơn thuần là ôm thôi nha, không phải theo cái nghĩa đen tối kia đâu...) “Nơi đó vẫn còn đau... Chúng ta chờ hai ngày nữa lại làm được không?”

Lời khẩn cầu mang theo giọng mũi chỉ càng kích thích dục vọng chinh phục của giống đực, Hắc Kim không nói lời nào, vội vàng vác thân hình gầy nhỏ của Trovey đi về phía bờ suối.

8. Chương 8

Đặt Trovey xuống bờ cỏ ven hồ, Hắc Kim từ trên cao nhìn xuống ái nhân dưới thân, dùng bóng đen khổng lồ của mình che lấp mảnh không trung trên đỉnh đầu nó.

Trovey mê muội nhìn hắc báo đang đè lên người mình, vì có gì mà cậu lại mê luyến nó đến vậy? Trovey lúc này cũng dần hiểu rõ được vấn đề vốn luôn hoang mang trong tâm trí mình. Hai tay không tự chủ ôm lấy cổ hắc báo, trái tim cậu chỉ có thể khẳng định được một điều duy nhất: Nó chính là bầu trời của mình...

Cúi đầu, Hắc Kim vươn chiếc lưỡi thô ráp ra sức liếm hai hạt châu ngọc trên ngực Trovey, thấy chúng dần sưng lên dưới sự khiêu khích của mình, Hắc Kim cảm thấy khát vọng trong cơ thể cũng theo đó mà càng không ngừng gào thét.

Từ ngực dần dần đi xuống, Hắc Kim dùng đầu lưỡi phác họa thân thể của ái nhân, lướt theo một đường dài cuối cùng dừng lại trên thanh nha non nớt giữa hai chân Trovey. So với hậu huyệt vốn được tính khí thô to của Hắc Kim thường xuyên ‘chăm sóc’, chồi cây ngây thơ này hiển nhiên bị lạnh nhạt đã lâu rồi.

Từng chút từng chút dùng chiếc lưỡi đầy gai ráp của mình cẩn thận liếm từ gốc đến đầu, đầu nha thanh nộn bị Hắc Kim vôn về đến ửng đỏ, chồi cây vốn nhỏ bé yếu ớt cũng dần dần cương lên.

“Hức... Kim... .. Dừng lại...” Trovey khó nhịn vươn tay nắm lấy đầu con báo đang chôn ở ngay giữa hai chân mình, muốn ngăn cản sự xâm chiếm của người yêu.

“Bảo bối, ngoan nào, em không hy vọng ta mất hứng chứ... đúng không?” Hắc Kim liếm liếm hai tay Trovey, dỗ dành: “Ng ngoan, nếu quá khó chịu, vậy cứ ôm chặt lấy lưng ta...”

Thoải mái gỡ bỏ sự chống cự của ái nhân, Hắc Kim tiếp tục chuyên tâm chơi đùa cành hoa đang lớn dần trước mắt.

“Ừm... A... Kim... Ta muốn... nữa... .. Ừ...” Sắc ửng hồng phủ đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, Trovey chỉ còn biết túm chặt lấy lớp cỏ xanh dưới thân mình.

Thấy người yêu đã bị tình dục khổng chế, Hắc Kim bắt đầu vì ‘tính phúc’ phía dưới của mình mà tiến hành bước kế tiếp.

Dùng mũi nhẹ nhàng cọ vào nơi giao hợp giữa hai chân Trovey, dụ hống người yêu mở lớn chân hơn nữa. Hoàn toàn đắm chìm trong sóng triều tình dục, Trovey một chút cũng không hề phát giác, thuận theo từng bước xâm chiếm của Hắc Kim mà càng thêm mở rộng hai chân của chính mình, nhắm chặt đôi mắt, thân thể khó nhịn cựa quậy trên phiến cỏ xanh.

Hắc Kim nhanh chóng dùng thân hình to lớn đè áp lên ái nhân, Trovey tứ chi khát cầu cũng nhanh chóng quần lên bộ lông ấm áp, hai chân kẹp lấy vòng eo cường tráng của Hắc Kim, dựa vào trực giác ươn ngực dâng lên miệng nó.

Dùng sức liếm hạt châu xinh đẹp trước mặt, hai đóa hồng mai từ nụ hoa đậm sắc dần bung cánh nở rộ dưới sự đùa nghịch không ngừng của Hắc Kim.

Hung khí to lớn ướt sũng sớm đã chui ra khỏi túi, bùng bùng giương lên trong không khí, linh khẩu cương cứng nồn nóng tìm kiếm lối vào giữa hai đùi của người yêu, cảm nhận được động khẩu quen thuộc, Hắc Kim một cái động thân liền tiến thẳng vào.

“!” Ý thức muốn kêu thét lại không thể cất lên thành tiếng, nghẹn lại nơi sâu trong lồng ngực Trovey, nỗi đau đớn kịch liệt khiến sương mù tình dục trước đó nháy mắt đã biến mất hầu như không còn.

Điên cuồng giãy giụa dưới thân con cự thú, cảm giác đau buốt tựa như bị thanh đoản kiếm đâm vào khiến Trovey cơ hồ muốn phát điên.

Sấp nhập thất bại, Hắc Kim dùng sức kiềm chế tính dục đang bùng bùng phản chấn, lo lắng cúi đầu nhìn xuống nơi ‘ngọn nguồn tính phúc’ của mình.

Trovey lấy tay che kín nơi riêng tư, thấp giọng nức nở cự tuyệt sự dò xét của hắc báo.

“Bảo bối, để ta xem xem... Ngoan... Ta sẽ không thương tổn em đâu, tin tưởng ta... Mau mở chân ra, nâng hông lên nào...” Không có đôi tay linh hoạt của con người, Hắc Kim chỉ có thể dùng đầu khẽ cọ lên hai tay Trovey.

Trovey ủy khuất nước nỡ, đôi tay chân chờ thật lâu không muốn buông ra.

“Điều tại ngươi! Tên cầm thú này! Ai bảo ngươi làm nhiều như vậy chứ... A...” Nhìn đến hung khí dữ tợn của Hắc Kim lại hiện ngang đứng thẳng, Trovey sợ hãi co người giật lui lại. “Không thể làm nữa, còn làm nữa ta sẽ chết đó... Nhất định sẽ!”

Tình dục tràn đầy khiến tính nhẫn nại của Hắc Kim giảm sút, thanh âm cũng trở nên khàn hơn.

“Bảo bối, ta là của chồng của em... Em hẳn là nên tin lời ta... .. Ta nói ta sẽ không thương tổn em...” Thấy Trovey vẫn sợ hãi nhìn dương cụ của mình, Hắc Kim thở dài: “Là em không cho ta đi tìm cách phát tiết khác, hiện giờ em hối hận sao?”

Trovey do dự nhìn Hắc Kim, cứ nghĩ đến chuyện nó giao phối với một sinh vật khác, trái tim Trovey lại quặn thắt như bị ai đó bóp nghẹn.

“Ta chỉ muốn xem vết thương của em thôi, ta sẽ không thương tổn em! Chẳng lẽ em không tin lời ta?” Hắc Kim lại nhắc lại, lý trí đã đến điểm giới hạn, gần tiếp xúc với bạo phát, cảm tưởng nếu Trovey còn ngần ngại không để cho nó xem vết thương, nó sẽ thật sự lao vào cắn cạo!

Thấy sắc mặt Hắc Kim càng ngày càng xấu, Trovey đành run rẩy nằm ngửa trên bãi cỏ, mở lớn đôi chân, dùng tay nhẹ nhàng vén hai cánh hông ra, hiển lộ mật động ẩn ở giữa.

Hắc Kim cúi đầu cẩn thận nhìn bộ phận giao phối mà Trovey đang trưng ra trước mắt mình, tình trạng nơi đó quả thật có chút không ổn.

Cánh hông vốn trắng nõn do phải chịu sự ma sát trong thời gian dài mà vẫn chưa tan mất hồng ngân, lớp da non nớt nơi rãnh hông cũng bị mài rách, vừa này còn ngâm nước nên càng thêm trắng bệch, chỗ bị thương nghiêm trọng nhất đương nhiên chính là hậu huyết mê người của Trovey. Lỗ nhỏ vốn xinh xắn như anh đào hiện tại đã sưng huyết nghiêm trọng, sưng lớn như quả nhãn, li ti phiem tơ máu.

Cảnh sắc dâm mỹ trước mắt khiến hạ phúc của Hắc Kim lại run rẩy từng hồi, cực đại đang giương thẳng phía ngoài cũng càng trương to hơn, dâm dịch không ngừng rỉ xuống dưới.

Nhìn tính khí của Hắc Kim còn hung hãn hơn lúc này, Trovey sợ hãi vội lui thân về phía sau.

“Đừng nhúc nhích!” Hắc Kim vươn móng vuốt, đè lại đôi chân đang muốn khép vào của Trovey, vuốt thú to lớn lập tức để lại những vết hằn nhỏ trên bắp đùi trắng nõn của cậu.

Vội vàng thu chân lại, Hắc Kim vì những tổn thương mình gây ra cho người yêu mà ảo não, cúi đầu dịu dàng liếm liếm hậu huyết sưng đỏ của cậu.

“Đau...” Trovey vẫn đang thấp giọng nức nở.

“Bên trong cũng đau sao?” Hắc Kim nhíu mày nhìn hậu huyết sưng đến không còn hình dáng lúc đầu, bị thương nặng như vậy, xem ra quả thật không thể làm nữa.

“Ừm...” Trovey thẹn thùng gật gật đầu, buông hai tay ra khỏi cánh hông mình, ngược lại che đi sắc đỏ bừng đang hiện trên khuôn mặt, mà phân thân vốn do đau đớn mà uể oải kia không hiểu sao lại dần dần cương lên.

“Em vén huyết khẩu ra, để ta nhìn tình trạng bên trong xem...”

“Không!” Trovey mở to hai mắt nhìn người yêu vừa phát ra mệnh lệnh.

A, trời ạ, sao nó có thể bắt mình làm chuyện tục tĩu như vậy chứ?!

“Ta muốn xem tình trạng bên trong, sau đó đi tìm thảo dược... Móng vuốt của ta sẽ làm bị thương đến em, cho nên em chỉ có thể tự mình vén ra cho ta xem thôi...”

“Sẽ đau...” Trovey biết Hắc Kim là vì muốn tốt cho mình, nhưng mà... chuyện này thật sự rất...

“Hiện tại đau một chút, dù sao vẫn còn hơn là sau này sinh mổ đúng không? Ta thật sự không hy vọng miệng vết thương của em bị nhiễm trùng...”

Cẩn rằng một cái, Trovey chậm rãi đưa ngón tay tới huyết khẩu của mình. Nhẹ nhàng vuốt ve lớp thịt đang phồng lên, Trovey ủy khuất sụt sịt cái mũi.

Cẩn thận xoa xoa quanh huyết khẩu, dùng bụng ngón trở nhẹ nhàng ấn vào giữa quả nhân, chậm rãi đút một đút ngón tay vào.

Ngắm nhìn hậu huyết đỏ tươi tựa như đóa hoa nở rộ dưới ngón tay của người yêu, đối với Hắc Kim mà nói thật đúng là một loại tra tấn, chịu không nổi quay đầu sang hướng khác, Hắc Kim cố gắng duy trì lý trí thanh tỉnh.

Trải qua quãng thời gian lâu tựa như một thế kỷ, Trovey ngập ngừng nói: “Được rồi... Người... xem đi...”

Hít sâu một hơi, Hắc Kim xoay đầu lại nhìn về phía Trovey. Chỉ thấy cậu mở rộng đôi chân, cong mông lên, hai ngón tay cắm thật sâu vào huyết nhỏ, banh lớn ra. Hậu môn sưng đỏ bị giãn rộng tựa như đôi môi gọi cảm đang hé mở của mỹ nhân, mang sự hấp dẫn không thể nói hết lời.

Cố gắng bắt mình bảo trì lý tính, Hắc Kim nhìn vào trong cái lỗ nhỏ chật hẹp âm u...

Thật may! Hắc Kim thở phào một hơi, mặc dù luôn ở trong tình trạng ma sát suốt thời gian dài, tràng bích nhuyển nộn đương nhiên phải chịu nhiều tổn thương, nhưng cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, chỉ cần một ít thảo dược trị ngoại thương đơn giản là có thể chữa khỏi... Đã xem xét xong thương thế của người yêu, vấn đề bức thiết hiện tại đối với Hắc Kim lại trở về với cơn khát vọng đang dâng trào chỉ có tăng không có giảm của chính mình.

“Khá may... Miệng vết thương không nghiêm trọng như ta nghĩ... Ta... đi tìm cho em một ít thảo dược... Mấy ngày nữa thì ổn rồi.” Hắc Kim khẽ cắn môi, trong lòng vì mình mà cảm thấy bi ai: Tại sao ta lại thích loài người yếu ớt như vậy? Nếu ta có thể yêu mấy con báo cái kia thì khỏe rồi! Ít nhất ta sẽ không phải chịu đựng thống khổ vì không có chỗ phát tiết! Thế nhưng... cứ nhìn thấy Trovey, tính dục của mình lại nhân lên không biết bao nhiêu lần, thật sự không muốn thương tổn đến bảo bối của ta, chỉ là dục vọng lại cứ như vô đáy...

“Chờ đã... Người đừng đi” Trovey nước mắt chưa ngưng, vội cất tiếng ngăn cản: “Người... không được đi tìm con báo cái kia!”

“Trovey...” Đây là lần đầu tiên kể từ khi có được Trovey, Hắc Kim không gọi cậu là ‘bảo bối’: “Xin em nói lý một chút có được không?”

Xoay người, cố ý giả giọng bất mãn: “Không thể chạm vào em, lại không thể tìm những phương pháp khác để phát tiết... Em muốn ta phải làm sao đây?”

“Có thể... có thể dùng cách khác không?” Trovey đáp ứng: “Ta... có thể dùng miệng...”

Không kịp đợi, Hắc Kim lập tức nhào lên, đè Trovey xuống. Trovey cẩn thận cúi người, đem cái miệng nhỏ nhắn để sát vào vật đang thẳng cứng kia.

Lần đầu tiên quan sát cực đại của Hắc Kim gần như vậy, thực khiến Trovey sợ hãi!

Đầu cực đại có hình tam giác sắc nhọn cứng rắn, móc câu bên trong đã dữ tợn giương ra phía ngoài, phần màng thịt đầy gai nhỏ đằng trước móc câu là màu trắng, rậm rạp che kín trên cọc trụ xù xì ở phía sau quy đầu.

Dùng sức nuốt nước miếng, Trovey sợ hãi cảm nhục cụ to lớn kia, khó khăn đưa cái miệng nhỏ nhắn phần hồng tiến đến gần.

Đã gần như phát điên, Hắc Kim mặc kệ Trovey thích ứng hay chưa, lập tức đem tính khí đói khát đâm vào cái miệng nhỏ ấm áp, cực đại thô lớn cơ hồ khiến quai hàm của Trovey suýt trật ra.

Trovey gian nan há miệng, tứ chi chầm đất quỳ gối dưới thân Hắc Kim, căn bản không thể nhúc nhích, bộ dáng giống như con thú nhỏ đang bú sữa thú mẹ vậy.

Dương cụ đâm vào rất sâu, Trovey thậm chí còn cảm nhận được linh khẩu bén nhọn của dương vật cơ hồ muốn luồn vào tận dạ dày. Móc câu cùng lớp màng ráp không lưu tình chút nào chà xát da thịt non mịn trong cổ họng, gây ra đau đớn, trong lòng Trovey thầm cầu nguyện tất cả chuyện này mau chóng chấm dứt.

Lao nhanh theo dục vọng khiến Hắc Kim không lâu sau đã bắt đầu giai đoạn phun trào, lượng ái dịch khổng lồ cứ thế bùng mãnh tràn vào nơi sâu nhất trong yết hầu của Trovey.

Quá trình bắn tinh kéo dài khiến Trovey nhanh chóng cảm thấy khó thở, cực đại nhét trong cổ họng phun ra ái dịch trắng tiến xuống dạ dày, thậm chí không để cậu kịp nuốt, một phần thì lại trào ra khe hở ở khóe miệng cậu.

Rút ra hung vật vẫn đang kêu gào tìm kiếm giải phóng, Hắc Kim lo lắng nhìn Trovey quỳ rạp trên mặt đất cật lực ho khan, yêu thương liếm tấm lưng trần của cậu, không ngừng vỗ về.

“Em nên sớm thích ứng...” Hắc Kim bắt đầu nói với Trovey.

Vô tình nhìn đến mị thịt đỏ mọng nơi hậu huyết ở giữa mông Trovey, lý trí của Hắc Kim lại một lần nữa bị cường dịch khiêu chiến.

Buông tha cho sự phản kháng đối với dục vọng, Hắc Kim vác Trovey đang cơ hồ muốn ho ra phổi đi tới bờ ôn tuyên.

Đặt nửa người trên của Trovey tựa vào tảng đá ven bờ, hạ thể ngâm trong suối nước, Hắc Kim hy vọng như vậy có thể giúp người yêu giảm thiểu sự thương tổn đến mức thấp nhất khi mình tiến vào.

Kịch liệt ho khan khiến Trovey nước mắt giàn giụa, đầu óc mơ hồ, toàn bộ gương mặt xinh đẹp đều mướt mồ hôi. Chợt thấy Hắc Kim chồm lên người mình, cậu còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy hạ thân đột nhiên truyền đến một cơn đau buốt, cự vật của Hắc Kim đã chọc thủng cửa huyết, chiếm đoạt lấy chính mình.

“A a a a... .. A a a a a a... .. A...” Đau đớn khó có thể chịu đựng đã khiến Trovey không thể khóc nổi thành lời, chỉ đơn thuần là kinh thanh gào thét, cho đến khi khản cổ.

“Ngoan, lập tức sẽ không đau nữa!” Trải qua một lần phóng thích, Hắc Kim vẫn có thể miễn cưỡng khống chế được dục vọng luật động điên cuồng, đem gậy thịt gắt gao khảm trong thân thể Trovey, chờ đợi cơn sóng đau đớn đầu tiên qua đi.

Trong cơ thể cấm cự vật, cái mông không thể chạm đất, mất đi điểm tựa, Trovey chỉ có thể lựa chọn ôm chặt lấy thân Hắc Kim, đau đến không ngừng run rẩy.

“Đừng nhúc nhích... Xin người... .. đừng động nữa!” Trovey nức nở khẩn cầu, thanh âm khàn khàn khiến người nghe phải xót xa.

“Thả lỏng... Ngoan... Dựa theo lời ta dạy em trước kia vậy... hít vào... thở ra... .. hít...”

Gian nan treo ở trên người Hắc Kim, cố gắng học theo tiết tấu nó bảo mà điều chỉnh hô hấp. Móc câu to lớn kiêu ngạo cắn chặt lấy da thịt trong cơ thể cậu, tuyên cáo quyền chiếm lĩnh, đầu óc Trovey đã hóa thành một mảnh hỗn độn, chỉ còn lại nỗi đau đớn nơi mật huyết nóng rất.

Mị thịt ẩm áp chặt chẻ bao lấy cự vật của Hắc Kim, tràng bích khó chịu do có dị vật xâm lấn mà bất giác co rút lại, tất cả điều này đều mãnh liệt kích thích tính dục trong người con dã thú.

Một tiếng rống gầm, Hắc Kim mạnh đem cự vật của mình càng nhét sâu vào bên trong cơ thể người yêu.

“!”

Đau đớn không thể chống đỡ, nơi yếu ớt nhất phải hứng chịu sự công kích tàn nhẫn nhất, Trovey thật hy vọng mình có thể ngất đi, thế nhưng cơn đau buốt khắc cốt lại chỉ làm cho thần trí cậu càng thêm thanh tỉnh.

“Bảo bối... Em... .. phải... quen...” Điên cuồng đỉnh lộng thân thể người yêu, Hắc Kim hiểu rõ nỗi thống khổ của cậu, thế nhưng lại không biết làm sao được. “Ta... không thể chỉ... nhìn em mà không... .. giữ lấy em...”

Trừu sáp đảo lộn khắp tràng ruột, Hắc Kim hy vọng có thể mau chóng tìm được điểm nhạy cảm có thể dẫn người yêu tiến tới cao trào. Kỳ quái chính là điểm nhạy cảm của Trovey được ẩn giấu cực kỳ bí mật, có mấy lần Hắc Kim đã hy vọng có thể trước khi lý trí biến mất tìm kiếm nó một chút, nhưng cuối cùng đều thất bại, sau khi cơn thanh tỉnh ngắn ngủi biến mất, chỉ còn lại có thú tính điên cuồng cùng thống khổ vô biên mà nó đem đến cho Trovey.

Ở đâu? ... Ở đâu? ... Hắc Kim run rẩy không chế dục vọng của mình, không cho tia lý trí cuối cùng biến mất trong thân thể trầm mê.

“Ư a... ..” Một tiếng kêu rên không bình thường khiến Hắc Kim chú ý.

Giương hung khí dùng sức đâm tới điểm nhỏ kia, như nguyện nghe được tiếng rên rĩ khác lạ của Trovey... Không phải ảo giác, cái loại rên rĩ này tuyệt đối không phải xuất phát từ thống khổ.

“Là... nơi này sao... Bảo bối... nơi này của em... có cảm giác... ..” Hắc Kim liên tục công kích tới kho báu vừa mới khám phá được, tiếng rên rĩ của Trovey cũng càng lúc càng lớn.

“Kim... Đây là chuyện gì vậy... .. Thật kỳ quái...” Cảm giác kỳ dị đột nhiên ập đến khiến Trovey có chút không biết phải làm sao, sau cơn tê liệt vì đau đớn, một dòng nhiệt lưu mạnh chảy về hoa hành uể oải, làm cho chồi cây nhỏ đáng thương run rẩy ngẩng đầu lên.

Tay bắt giác vươn tới chỗ hoa hành của mình, tham lam muốn càng nhiều khoái cảm.

Hắc Kim ác ý dùng sức va chạm ở chỗ mẫn cảm của người yêu, Trovey đành phải run rẩy ôm chặt lấy thân hình hắc bảo, để tránh mình bị rút xuống.

“Bảo bối... Em phải dùng... phía sau để lên tới cao trào!” Hắc Kim trêu tức ở bên tai Trovey: “Ta muốn khai phá em đến mức tận cùng, để sau này chỉ cần chạm nhẹ tới cửa huyết của em, em liền phe phẩy móng la ‘muốn’!”

Nghe được lời nói dâm loạn kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trovey căng đến đỏ bừng, rồi lại không biết phản bác như thế nào, cách làm tình khác lạ khiến bản thân cậu cứ chìm nổi trong khoái cảm hòa cùng đau đớn.

Hung khí sắc nhọn của Hắc Kim không ngừng húc tới điểm không biết tên, Trovey càng ngày càng sâu sắc cảm giác được linh khẩu tiêm nhọn kia đang hung hăng đâm tới điểm nọ của mình, kế tiếp là móc câu kiều ngạo không lưu tình chút nào xé rách mị thịt ở nơi đó, cuối cùng tới phiên lớp gai thô ráp bắt đầu ma sát chỗ yếu ớt mẫn cảm, toàn bộ những kích thích ấy khiến Trovey tê dại khó nhịn, chỉ hy vọng có thể đưa tay vào dùng sức gãi một phen.

Nước suối ầm áp theo sự luật động của tính cụ mà không ngừng tràn vào trong cơ thể Trovey, tràn vào thông đạo chật hẹp mà cực đại đại của Hắc Kim đang ra sức cướp đoạt. Theo lượng nước càng ngày càng nhiều, Trovey cảm thấy bụng bắt đầu nặng trĩu. Thống khổ cùng tê dại hỗn hợp hòa vào nhau, Trovey bắt giác cực kỳ mê mông, muốn tìm cách xóa bỏ loại cảm giác khó nhịn này.

“Đúng rồi... Bảo bối... Chính là như vậy... ..” Hắc Kim vui sướng nhìn người yêu vô thức cầu hoan, hạ thân lại dùng sức công kích tới.

Đột nhiên, một tiếng động không bình thường lọt vào đôi tai linh mẫn của Hắc Kim, dừng lại tất cả động tác, Hắc Kim cảnh giác nhìn về phía nguồn phát ra thanh âm khác lạ.

9. Chương 9

Đằng sau bụi cây bên cạnh ôn tuyền truyền đến tiếng bước chân loạt soạt từ phía xa xa, có vẻ như có người đang tới gần...

“Thật không nghĩ tới, bảo tộc vốn tưởng biến mất đã lâu nay lại xuất hiện...”

“Tom, mày xác định chuyện này là do báo tộc làm à? Chúng nó không phải chỉ cướp phụ nữ thôi sao, lần này người mất tích chính là một cậu bé đó! Tao nghi, tám phần chắc là bị bọn dã thú khác tha đi rồi.”

“Tao thấy không có khả năng đâu, mày đã từng nghe loài dã thú nào khác biết nói chưa?”

“Tao vẫn cảm thấy có chút...”

“Chắc, thôi đừng nghĩ nữa, chúng ta cứ tiếp tục tìm đi, nếu thật là báo tộc, vậy chúng ta liền phát tài rồi!”

“Báo tộc cũng không phải dễ đối phó đâu... Nếu lần này đúng là báo tộc xuất hiện, sợ là chúng ta...”

“Jerry, sao mày lại dài dòng thế hả? Suốt cả dọc đường cứ lải nhải mãi, không sợ dọa con mồi chạy mất sao?!” (Tác giả: Tom và Jerry... Mọi người tha thứ cho ta đi, ta đau đầu vì tìm tên cho hai nhân vật quần chúng này lâu lắm rồi, bắt đầu dĩ đành phải mượn tạm tên con mèo và con chuột đó vậy~~)

Hắc Kim nhẹ nhàng khom mình xuống, đem toàn bộ thân thể nhỏ gầy của Trovey giấu ở dưới bụng.

“Ư...”

Dục vọng phần chần bở vì chưa có phát tiết, nên vẫn bị nhốt chặt trong thân thể Trovey, cho dù là một động tác rất nhỏ của Hắc Kim, cũng có thể gây ra cho Trovey phản ứng mãnh liệt.

“Bảo bối, kiên nhẫn một chút... Có người đến đây...” Hắc Kim định đem hung khí của mình rút ra khỏi cơ thể Trovey, nhưng móc câu dữ tợn vẫn hung hăng bầu chặt lấy hậu môn cậu, quy đầu thô lớn vô luận có cố gắng như thế nào cũng không chịu rời đi huyết khẩu nóng bỏng đang hàm chứa nó.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Trovey sợ hãi nắm chặt lấy lớp da lông trên thân Hắc Kim, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới cũng khấn trương co rút lại, bất giác đem hùng vật của Hắc Kim nuốt vào càng sâu.

Dục vọng vốn đang bùng bùng hưng phấn lại bị người yêu hung hăng kích thích... Hắc Kim nhịn không được phát ra tiếng gầm nhẹ tràn ngập tình dục từ sâu trong yết hầu.

“Có động tĩnh!”

Hai gã thợ săn giương nỏ lên, vòng qua khóm cây cuối cùng, đem thân ảnh của Hắc Kim cùng Trovey thu hết vào đáy mắt.

“Trời ạ... Bọn họ đang...”

Chứng kiến trên thân hình màu đen của con báo kiện mỹ được tứ chi trắng nõn quấn lấy, loáng thoáng còn có thể nhìn đến nơi tính khí tương liên dưới hạ bộ của bọn họ, Tom cùng Jerry hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến ngây người.

Thừa dịp nhóm thợ săn thoáng thất thần, Hắc Kim mang theo Trovey nhanh chóng lao đi...

“Bảo bối, ôm chặt ta!”

Trovey đối với chuyện Hắc Kim đột nhiên di chuyển có chút không biết làm sao, hai chân chỉ đành kẹp chặt lấy vòng eo to lớn của người yêu, tay thì gắt gao bám lấy lớp da lông trên người nó.

“Mau đuổi theo! Con hắc báo kia nhất định là di huyết của báo tộc!” Tỉnh táo lại, thợ săn giương vũ khí cũng phi như bay theo hướng Hắc Kim vừa biến mất.

Một người một báo vất vả lao xuyên qua từng bụi cây, hông cất đuôi sự truy kích của đám thợ săn phía sau, chỉ là tư thế hoan ái khiến tốc độ của bọn họ rõ ràng bị chậm lại. Tính khí tương giao do sự di chuyển gấp gáp, càng cường lực thọc mạnh vào trong cơ thể Trovey, nơi tư mật vốn đang sung huyết của thiếu niên rốt cục không thể chịu được sự công kích của hung khí, theo sự ra vào thô bạo mà nhỏ ra vài giọt máu đỏ...

“Kim... Ư ư... Ta... không được... .. Chịu... không được ...” Trovey nức nở dưới thân Hắc Kim, nỗi thống khổ chưa bao giờ thể nghiệm qua, khiến toàn thân cậu run rẩy, chỉ là cơ thể vừa mới tiếp xúc với khoái cảm lại dưới sự va chạm tàn nhẫn này cố gắng đào tìm nỗi sung sướng ẩn sâu bên trong.

Bàn tay ướt mồ hôi không thể túm chặt được lớp lông bóng loáng nữa, tay và chân đều tê dại, đau nhất vẫn là nơi mềm mại ở sâu trong cơ thể, hiện đang bị cự vật thô to của Hắc Kim từng chút từng chút đảo lộn, cảm giác đau đớn cùng khoái cảm đều cường lực đè ép lên thần kinh của Trovey, chỉ là lý trí duy nhất còn

sốt lại vẫn nhấc nhờ cậu —— Đây là đang chạy trốn, nhất định phải bảo trì thanh tỉnh, không thể té xỉu, không thể rơi xuống khỏi người Hắc Kim, trở thành gánh nặng của Hắc Kim.

“Mày xem này... Là vết máu...” Những tưởng đã bị cắt đuôi, nhóm thợ săn chợt phát hiện có vết máu dính trên lá, lại lần theo đó tiếp tục truy đuổi.

“Kim, ta... ta thật sự không được... .. Chậm một chút... Đau quá... Thật là khó chịu...”

Gậy thịt dính lỏng trong cơ thể khiến Trovey cơ hồ muốn điên lên mất, Hắc Kim nhìn người yêu dưới thân, đau lòng không chịu nổi, chợt thấy phía trước có một khỏa đại thụ, các nhánh cây của nó vươn rộng ra xung quanh, dày đặc trùng điệp, tán lá xum xuê ngăn trở toàn bộ ánh mặt trời, hình thành bóng râm thật lớn.

“Kiên trì thêm chút nữa...” Hắc Kim mang Trovey chạy tới phía trước: “Sẽ hơi đau... Bảo bối, nhẫn nại một chút...”

Hắc Kim chạy một đoạn sang hướng khác, khom thân xuống, để lưng Trovey có thể chạm đất, thoáng nghỉ ngơi chốc lát. Đột nhiên, Hắc Kim bắt đầu điên cuồng trườn sát, hung khí thô lớn thật sâu thúc tới nhục bích yếu ớt bên trong của Trovey, sau đó hung hăng móc lấy tràng ruột non mịn, lôi ra phía ngoài.

“A! Ừ a a...” Trovey không thể nhịn được cơn đau, bật kêu lên thành tiếng, mở lớn cái miệng nhỏ nhắn không ngăn trở được nước bọt tràn ra.

“Suýt... Bảo bối... Ngoan... Qua một lát là tốt rồi... ..” Hắc Kim liếm liếm dòng nước trên khóe môi người yêu, không ngừng trấn an, chỉ là động tác dưới thân vẫn hung ác không chút thay đổi.

Vốn đang bị thương, nộ huyết lại phải chịu thêm đả kích nghiêm trọng, miệng vết thương nứt ra càng sâu, hung khí thô lớn của Hắc Kim lúc đâm vào thì chặt chẽ bít kín cái miệng nhỏ đang rỉ máu, nhưng lúc rút về lại không thể ngăn trở một lượng máu lớn cũng theo đó mà trào ra.

“Ôm lấy ta...” Hắc Kim cẩn thận đứng dậy, Trovey thấp giọng nức nở vươn tay ôm chặt lấy Hắc Kim.

Tuy rằng cậu không rõ tại sao Hắc Kim lại đột nhiên thô bạo như vậy với mình, nhưng cậu vẫn tin tưởng nó chắc chắn không cố ý gây thương tổn cho cậu.

Mang theo Trovey, Hắc Kim chạy vòng quanh bốn phía, cố ý để lại dấu máu lên cây cỏ xung quanh, sau khi đã ngụy trang xong tất cả, Hắc Kim đem nhục côn của mình đâm thật sâu vào trong cơ thể Trovey, mạnh mẽ kiểm lại dòng máu đang chảy ra từ nhục khẩu, tận lực nhẹ nhàng đưa Trovey đến núp dưới bóng đại thụ.

“Ôm chặt ta... Bảo bối, nhẫn nại thêm chút nữa...”

Cảm giác được Trovey càng dùng sức ôm lấy mình, Hắc Kim mạnh nhảy lên cây tìm chỗ ẩn trốn.

“!” Trovey dùng sức cắn môi, sự va chạm mãnh liệt khiến lưỡi đao bằng thịt của Hắc Kim tiến đến nơi chưa bao giờ chạm tới ở sâu trong thân thể, kích thích toàn bộ hệ thống thần kinh mẫn cảm của cậu.

Tìm được một cành cây có thể chống đỡ được sức nặng của hai người, Hắc Kim lợi dụng tán lá chung quanh che giấu thân ảnh nơi ẩn nấp, tư thế vẫn còn đang ở trong cơ thể Trovey, Hắc Kim cẩn thận điều chỉnh vị trí cho cậu, giúp ái nhân có thể tựa vào lòng mình thoải mái hơn, nhưng hạ thể vẫn phải tiếp tục bịt chặt, ngăn ngừa việc để lại máu tươi khiến cho thợ săn chú ý.

“Kim... Thật là khó chịu...” Trovey mang theo giọng mũi cất tiếng cầu cứu, càng giống như đang làm nũng.

“Tiểu yêu tinh của ta... Chờ chúng ta giải quyết xong chuyện này... Ta nhất định sẽ làm em thoải mái...” Tình dục của Hắc Kim bị Trovey kích thích, chỉ là sự tình bấy giờ liên quan đến vấn đề sinh tồn, bản thân mình bị thương thì chẳng sao, nhưng nó không cho phép người yêu bé nhỏ dưới thân phải hứng chịu bất cứ thương tổn gì.

“Sao lại thế này? Tại sao vết máu lại đột nhiên biến mất??” Tom hỏi tên đồng bọn bên cạnh...

“Tìm lại đi, ta không tin nó có thể bay lên trời!”

“Xem! Xem kia... Bên kia có vết máu...”

“Đi thôi! Đệch, bắt ông mày phải truy đuổi vất vả như vậy, chờ tao bắt được hai con súc sinh đó, đem con báo đưa đi lĩnh thưởng, còn thằng bé kia... khặc khặc...” Tiếng cười đậm đặng truyền ra từ trong miệng gã thợ săn: “Cái lỗ bị con báo làm qua nhất định không giống với người thường đi...”

Thanh âm dần dần cách xa, nhóm thợ săn đã đuổi theo hướng mà Hắc Kim trước đó vừa tạo ra dấu vết đánh lạc hướng.

Trovey nghe thấy hết những lời bọn họ nói, khổ sở đến mức muốn đập đầu tự sát, rúc sâu vào lòng Hắc Kim nức nở.

“Yên tâm... Bảo bối, ta sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào dám vũ nhục em...”

Trovey bị lời nói hung hăng của Hắc Kim dọa sợ, vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hắc Kim chăm chăm nhìn về phương hướng nhóm thợ săn vừa biến mất, trong mắt ánh lên sự tàn nhẫn mà Trovey chưa từng gặp qua.

10. Chương 10

Thợ săn đi xa, nguy cơ được giải trừ.

Sống sót sau hung hiểm, một người một thú càng thêm điên cuồng mà khát cầu thân thể của đối phương, an ủi tâm linh vừa bị kinh sợ.

Không kịp đợi nhảy xuống phía dưới tìm nơi đất bằng để làm tình, Hắc Kim khẩn cấp đem thân mình Trovey tựa vào một cành cây to khỏe, bắt đầu điên cuồng trườn đưa. Dựa vào trí nhớ hồi nãy, mỗi lần va chạm, Hắc Kim đều chuẩn xác đâm đến điểm mẫn cảm của Trovey, khiến thiên hạ dưới thân không kìm được rên rỉ.

“Kim... Thật là khó chịu... Kim! Ta muốn điên rồi!... Đúng, chính là chỗ đó... Dừng sức... Ừm... A...”

Quên đi sự thẹn thùng, Trovey tiến tới cao trào dưới sự va chạm đầy khoái cảm của người yêu, dòng máu ầm ập càng không ngừng chảy ra theo bắp đùi, chỉ chốc lát sau liền dính đầy bộ phận giao hợp đang điên cuồng ra vào kia.

“Bảo bối... Em tuyệt quá!... Nhục bồng (dương cụ) của ta thật muốn cứ như vậy ở mãi trong thí nhân (lỗ hậu) của em!” Hắc Kim cố ý nói ra lời dâm loạn, càng thêm kích thích cơn tình dục đang bùng lên của Trovey.

“Nói... Em là của ta... Em khao khát được ta làm!”

“Ta... Ta muốn... Kim... Ta muốn Kim... làm ta...” Trovey đã bị tình dục làm choáng váng đầu óc, vì để hưởng thụ được kích thích cao hơn, bắt chấp liêm sỉ lặp lại lời nói của Hắc Kim.

“Nói em bất cứ lúc nào cũng đều nguyện ý... vén mông ra cho ta... làm!” Thấy Trovey đã rơi vào mê loạn, Hắc Kim xấu xa chậm rãi rút nhục mầu ra (nhục: thịt; mầu: ngọn giáo; dù sao cũng chỉ dùng để chỉ ‘cái ấy’ thôi (___!!)), chỉ còn lại quy đầu thô lớn còn bị trói chặt trong cơ thể mê người, móc câu bằng thịt bị lôi ra ngoài vẫn lưu luyến ở giang khẩu (lỗ hậu), kích thích khe chà xát xung quanh.

“Ta nguyện ý!... Mau cho ta... Ta cái gì cũng nguyện ý hết... Ừ... Xin người...” Trovey đã hoàn toàn bị tình dục chinh phục, dùng sức đong đưa hạ thể cọt cọt lên tính khí của Hắc Kim, muốn đem cây gậy nóng thô to kia nuốt vào càng sâu.

“Được rồi... Dừng có gấp, bảo bối, đều cho em... tất cả đều cho em!” Hắc Kim được Trovey chấp thuận, càng thêm ra sức gồng eo lên, đem tính dục của mình hung hăng đâm vào thân thể người yêu.

“Ừm... Dừng sức... nữa đi... A, Kim... Ừ a a...” Dưới sự kích thích không ngừng lặp lại của Hắc Kim, Trovey nhanh chóng phun ra bạch dịch của dục vọng, lần đầu tiên trong thời gian dài giao phối cảm nhận được khoái cảm cao trào.

Sau khi lên đỉnh, hậu huyết vô thức co chặt lại, còn chưa đạt tới thỏa mãn, Hắc Kim trong cơn hưng phấn, cảm nhận được chút đau đớn vì bị giam cầm.

“Thả lỏng...” Hắc Kim vẫn đang điên cuồng thẳng tiến: “Để ta đi vào sâu thêm chút nữa...”

Cao trào qua đi, kế tiếp ập đến chính là cơn sóng triều mỗi mét, toàn thân Trovey đều bắt đầu kêu gào thống khổ bởi những vận động quá sức.

“Dừng... Đủ rồi... Kim..... Chậm một chút... Kim, xin người... Dừng lại, ta chịu không nổi...” Ngọt ngào tê dại đã khiến cậu không còn cảm giác được gì, chỉ là nỗi đau đớn phải mở lớn hai chân đến cực hạn khiến cơ thể tựa như bị xé rách, chịu sự va chạm không ngừng ảnh hưởng đến, vòng eo cũng đã không thể thừa nhận thêm bất cứ chấn động nào dù chỉ rất nhẹ.

“Kiên trì thêm chút nữa... Bảo bối... Em sẽ dần quen thôi...”

Trải qua luật động trêu sáo dài đằng đẳng, chờ khi Hắc Kim rút cục phun ra hạt giống tình dục vào nơi sâu nhất, Trovey sớm đã cảm cực không nổi, liền lâm vào hôn mê.

Cẩn thận công Trovey quay về hang núi, thu dọn sạch sẽ dấu vết ái dục trên người cậu, Hắc Kim hung hăng nhìn về phương hướng thợ săn biến mất, chậm rãi cất bước, đuổi theo.

Cực độ mỗi mét, khi Trovey tỉnh lại từ trong mộng đẹp ngọt ngào, đã là chạng vạng ngày hôm sau.

Ánh tà dương của trời chiều rơi xuống làn da trần trụi của Trovey, tản ra màu sáng bóng nhu nhuận. Gượng chống tay chân đứng dậy nhìn ngó xung quanh, phát hiện dưới thân là lớp đệm cỏ mềm mại mà Hắc Kim đã làm, bên cạnh có đặt một đồng quả chín cùng thịt thú mới săn, hết thảy đều được cẩn thận sắp sẵn, chỉ là thân ảnh Hắc Kim lại không thấy đâu cả.

“Kim?...” Trovey ngập ngừng gọi: “Kim, người có ở đây không?”

Sống trong rừng rậm suốt mấy tháng, Hắc Kim không lúc nào là không ở bên cạnh mình, cho dù phải ra ngoài đi săn cũng sẽ cần thời gian đúng lúc, tính toán trở về trước khi mình tỉnh dậy... Vậy mà lần này...

Nhớ tới vẻ mặt Hắc Kim trước đó nói là muốn giáo huấn bọn thợ săn, Trovey không khỏi lo lắng... Nó... sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Lo lắng chờ đợi cuối cùng cũng có kết quả, xa xa, thân ảnh Hắc Kim rút cục xuất hiện, chậm rãi đi về phía huyết động mà nó đã đưa Trovey đến.

Gắng gượng đứng dậy nghênh đón chồng mình, lại thấy trên vai Hắc Kim có một rãnh máu rất sâu, khoe miệng đang ngậm gói đồ cũng có dấu máu lờ mờ.

Trovey chậm rãi đi tới bên Hắc Kim thoát nhìn đã vô cùng mỗi mét, chiếc vòng đính ước vốn đeo tại trên cổ nó sớm đã không biết rơi đâu. Máu tươi nhỏ giọt xuống đất từ miệng vết thương, Hắc Kim từng bước một lao đảo trở vào trong sơn động.

“Kim! Người làm sao vậy?...” Trovey đau lòng nhào tới, ngón tay cẩn thận chạm khê lên miệng vết thương đang rỉ máu của Hắc Kim, không thể ngăn nước mắt lăn rơi xuống.

“Không sao đâu, bảo bối... tất cả đều đã xong, sẽ không còn kẻ nào dám vũ nhục em nữa...” Hắc Kim mệt mỏi nằm lên nệm cỏ, đem cái gói đang ngậm trong miệng nhét vào lòng Trovey.

“Ta muốn nghỉ ngơi một lát...” Gác cái đầu nặng trĩu lên đùi Trovey, mệt nhọc thiếp đi.

Nhìn ái nhân lâm vào mê man, Trovey lần đầu tiên có một loại cảm giác trách nhiệm, thì ra vị trượng phu luôn luôn cường đại ở trước mắt cậu cũng sẽ có lúc suy yếu như vậy, ngủ say trên đùi mình, cần đến sự bảo hộ của mình.

Cầm lấy nắm thuốc trị ngoại thương mà Hắc Kim vẫn thường chuẩn bị sẵn cho cậu, Trovey cố gắng hồi tưởng lại các bước bôi thuốc, nhai nát nhánh cỏ, cẩn thận đắp lên miệng vết thương, sau đó ôm chặt lấy thân hình của người yêu, giúp nó có thể cảm nhận được hơi ấm của mình.

“Kim... Trước kia ta thật sự là rất tùy hứng, nhưng sau này ta nhất định sẽ trở nên kiên cường... Cứ để cho ta tới bảo hộ người đi... Chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau!”

Hắc bảo cường trắng dưới sự chăm sóc chu đáo của Trovey khôi phục thật sự rất nhanh, hai ngày sau đã lại trở về là con dã thú dồi dào sinh khí tinh lực tràn đầy như trước.

“Ừm... Ừ... nhẹ thôi... Kim, chậm một chút! Miệng vết thương... của người... mới vừa... Đừng kịch liệt... như vậy...”

Trong huyết động lại vang lên những thanh âm quen thuộc, miệng vết thương vừa mới khép lại, Hắc Kim đã lập tức bắt đầu đòi hỏi quyền lợi của trượng phu.

“A... Nơi đó...”

Hắc Kim xấu xa thao động cự bồng của mình, chỉ là không chịu va chạm vào chỗ mẫn cảm trong nhục huyết. Đã từng được ném thử tư vị mê say, Trovey thêm khát muốn tìm lại cảm giác lúc đó, nhưng mãi cũng không thể như nguyện.

“Nói đi... em làm sao?” Hắc Kim dán miệng bên tai Trovey, một bên liếm lộng vành tai mẫn cảm của cậu, một bên dụ hống: “Nói đi, bảo bối... Ta thích nhìn bộ dáng dâm dăng của em... Tựa như nơi này của em vậy...”

Nói xong, Hắc Kim dùng sức động eo, dùng nhục bồng hung hăng va chạm ở hạ thân Trovey, linh khẩu (phần đầu của dương cụ) bén nhọn chuẩn xác đâm vào điểm mẫn cảm phía trong thành ruột...

“Đúng rồi!... A... Chính là chỗ đó... Tiếp tục... Kim... Xin người!... A a... Ừ...” Trovey bị người yêu cường tráng khổng chế hai đùi, chỉ có thể bị động tiếp nhận sự lên xuống của Hắc Kim, nhưng cơn dục vọng khó nhịn liên tục bốc lên vẫn yêu cầu sự kích thích mãnh liệt hơn nữa, trức trặc lắc lư cánh móng, Trovey không biết phải làm sao mới có thể dập tắt dục hỏa trong cơ thể, chỉ có thể để mặc Hắc Kim đem nơi hạ thân nóng rực của mình thiêu đốt càng vượng.

“Bảo bối... Nói câu mà ta thích nghe đi... Em biết... em biết ta muốn nghe cái gì mà... Nào!

Không thể chịu đựng được dục vọng dày vò, Trovey hàm hồ mở miệng, chỉ muốn thoát khỏi nhiệt hỏa dày vò kia.

“Ta... là của Kim... Ta thích... cùng Kim... giao phối... Dùng sức!... A...”

“Nói lại lần nữa...” Hắc Kim thúc mạnh hai cái, xem như thưởng cho Trovey, sau đó lại bắt đầu xoay tròn cự bồng, tinh tế tra tấn nhục bích đã sung huyết.

“Ta muốn Kim... ra sức... làm ta...” Vì muốn được giải phóng, Trovey đã quăng cảm giác xấu hổ lên tận chín tầng mây: “Thí nhân... của ta... thuộc về Kim...”

“Phải rồi... Bảo bối, chính là như vậy... Nói, em sẽ để ta làm đến khi hài lòng mới thôi...” Giọng nói tựa ác ma dụ hống ở bên tai Trovey.

“Ta... chỉ cần Kim... vừa lòng, làm bao lâu đều... có thể... Ừm... A!”

Nhận được sự cho phép, Hắc Kim lập tức phấn chấn tinh thần, bắt đầu tiến công như cuồng oanh loạn tạc, Trovey bị đâm đến nói không thành lời, chỉ có thể thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ...

“A... Ừ..... Nhẹ thôi... A...”

Chờ khi tất cả đã chấm dứt, Trovey đã mệt đến linh hồn cũng tiêu tan... Hắc Kim thở hồng hộc nằm sấp lên thân thể bị chà đạp thê thảm của người yêu nhỏ bé, nhục cụ vẫn chôn sâu trong hoa đạo sung huyết, lưu luyến quên về.

“Bảo bối... chúng ta đã không thể ở lại nơi này được rồi, hơn nữa bọn thợ săn muốn truy bắt Báo tộc chỉ sợ cũng sắp kéo tới, chúng ta đã không có biện pháp an bình sinh sống ở đây nữa, bảo bối... cùng ta quay về gia hương của ta đi...”

Trovey hồi lâu sau mới hiểu được ý tứ của Hắc Kim... Quay về gia hương của nó... đồng nghĩa với việc không bao giờ... có thể gặp lại mẹ nữa...

Tuy rằng, Trovey biết rõ quay về thôn sẽ gây ra phiền toái rất lớn cho Hắc Kim, cũng quyết định không để nó vì mình mà đối đầu với nguy hiểm, chỉ là khi vừa nghĩ tới thật sự không bao giờ... có thể nhìn thấy mẹ nữa, nước mắt cậu vẫn tuôn rơi không cách nào ngăn trở...

“Kim... Ta đi với ngươi...” Ôm chặt lấy thân thể cao lớn của người yêu, để nước mắt thấm vào lớp lông mềm mại: “Sau này... ta đã thật sự chỉ còn mình ngươi là người thân thôi...”

“Bảo bối...” Nhẹ nhàng thở dài, Hắc Kim ôn nhu khẽ liếm những sợi tóc vương trên trán Trovey, chậm rãi trườn đưa hùng vập đang chôn sâu trong hoa đạo của mình, làm tình bằng một cách đầy dịu dàng cùng yêu thương, dùng điều này để làm tiêu tan nỗi thương tâm của bảo bối.

“Ừm... A...”

Hết thấy rốt cục cũng khôi phục an tĩnh, sau khi xử lý xong tất cả dấu vết ái dục, Hắc Kim đem hành trang mấy hôm trước mình tha về đặt tới bên Trovey sớm đã không thể nhúc nhích.

Mở gói đồ ra, bên trong cư nhiên là một bộ nữ phục hoa lệ! Dưới lớp quần áo là chiếc vòng cổ đã bị đứt, ba viên bảo thạch to như trứng chim lung linh tản ra ánh hào quang dịu dàng.

Nhìn bộ nữ phục kia, Trovey không hiểu ra sao nhìn sang Hắc Kim, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc.

Ngậm quần áo lên nhét vào tay Trovey, Hắc Kim nói: “Em mặc thứ này vào đi... rồi cùng ta quay về gia hương... Ta biết em có một số việc còn chưa rõ, sau này có cơ hội ta sẽ giải thích cho em nghe...”

Ngoan ngoãn mặc vào, Trovey cẩn thận cất kỹ chuỗi ngọc bị đứt, theo Hắc Kim bước chân lên con đường mà cậu không biết dẫn đến nơi đâu.

11. Chương 11

Bôn ba suốt bốn ngày ba đêm, Hắc Kim công Trovey xuyên qua khu rừng Paikent, cảnh sắc ven đường càng ngày càng xa lạ, Trovey bất an nằm trên lưng Hắc Kim, hai tay ôm chặt lấy vòng eo to lớn của nó.

“Đêm nay chúng ta dừng tại đây nghỉ ngơi đi.” Thấy sắc trời đã muộn, Hắc Kim tìm một sơn động kín đáo thả Trovey xuống: “Ngày mai có thể chúng ta đã tới được lãnh địa của Báo tộc rồi...” Nhìn núi non hiểm trở phía xa xa, Hắc Kim như có điều suy nghĩ mà nói.

Lặn lội đường dài khiến một người nhất báo đều rất mệt nhọc, giống như thường ngày, Hắc Kim cuộn mình nằm trên lớp nệm cỏ vừa trải ra, ủ Trovey trong vòng thân ấm áp, dựa sát vào nhau chuẩn bị nghỉ ngơi, chỉ là một kẻ luôn tỉnh lặng trầm ổn như Hắc Kim dạo này lại trở nên bất an, cái lỗ tai lúc nào cũng cảnh giác dựng thẳng, dường như đang đề phòng thứ gì.

Mấy ngày nay Hắc Kim vẫn mặt co mày cau, tình trạng này theo khoảng cách tới lãnh địa Báo tộc càng gần thì lại càng rõ ràng hơn, Trovey thấy vậy, trong lòng cũng nảy sinh nghi hoặc.

Khó chịu kéo kéo bộ váy dài trên người, Trovey thề, đây là bộ nữ phục rườm rà nhất mà cậu từng thấy! Cổ áo cao bao trọn lấy cổ cậu, ống tay áo kéo dài tới tận cổ tay, làn váy lại lè thê, đi đường chỉ sợ sảy chân vì dẫm phải! Trời nóng như vậy mà trên người lại kín mít không kẽ hở, thật làm cho cậu chịu không nổi nữa!

Nhàm chán phát phát làn váy, may mà ống váy coi như cũng rộng rãi, có thể quạt gió giải nhiệt, bằng không Trovey chắc đã bị ngột chết!

Hắc Kim không cho phép cậu cởi váy ra, ngay cả để hở nút cổ áo một chút cũng không được! Trovey vì thế còn cùng Hắc Kim giằng co hồi lâu... Phải biết rằng trước đây Hắc Kim luôn thích để cậu lỏa thể, giúp việc làm tình được thuận tiện, cuối cùng còn xé nát tất cả quần áo của Trovey nữa...

Nghĩ đến đây, Trovey nặng nề thở dài... Đã ba ngày rồi Hắc Kim không có cùng mình giao phối... Vội lên đường suốt mấy hôm đương nhiên khiến hai người vô cùng mệt mỏi, nhưng nếu là như trước kia, mặc kệ có bao nhiêu mệt, Hắc Kim vẫn luôn tận dụng thời gian nghỉ ngơi dù chỉ một chút, không kiên nhẫn gì đòi hỏi Trovey thỏa mãn quyền lợi của trượng phu.

Nghĩ đến đây, Trovey không khỏi xấu hổ đến đỏ bừng mặt, thân thể lại không tự chủ được dựa sát về phía Hắc Kim.

“Trovey... Ta... Ta có chuyện muốn nói với em, là có liên quan tới thân thể của ta...”

Rất cục cựa cũng chịu mở miệng rồi... Trovey trầm nghĩ.

“Ta là vương tử của Báo tộc, Báo tộc không giống với những con báo bình thường, từ thời cổ đại, Báo tộc vốn là một tộc đàn cường đại và phồn vinh nhất trong Tinh Linh Tộc... Tộc nhân của chúng ta có thể tự do biến thành hình người hoặc hình báo, có được sức chiến đấu mạnh mẽ cùng trí tuệ tuyệt vời, khi đó Báo tộc sở hữu huyết thống vô cùng cao quý, chúng ta gọi loại huyết thống này là ‘Nguyên Huyết’, vốn tất cả đều ổn, chỉ là sau đó, tộc trưởng của Báo tộc lại yêu một tinh linh bình thường ở Điệp Dực tộc (tộc có cánh bướm), vì thế phản bội hôn ước với vu nữ (ma nữ/ phù thủy) của Ma tộc, khơi mào chiến tranh giữa Ma tộc và Tinh Linh Tộc... So sánh với lực công kích cường đại của Ma tộc, Tinh Linh Tộc đa phần đều là những yêu tinh chỉ mang ma pháp yếu ớt, cuối cùng, Tinh Linh Tộc chiến bại...”

Trovey ngây ngốc nghe Hắc Kim kể lại câu chuyện huyền diệu từ thuở xa xưa, kinh ngạc há to mồm.

“Cho dù thua trận, thủ lĩnh Báo tộc dù có chết cũng không thỏa hiệp với Ma tộc, vu nữ Ma tộc vô cùng tức giận, hạ lời nguyền — khiến Điệp Dực tộc vĩnh viễn không thể nhìn thấy gì nữa, mà Báo tộc cũng vĩnh viễn không thể biến thành con người để ôm ấp vợ mình... Điệp Dực tộc là chủng tộc phải dựa vào thị lực mới có thể phân biệt mọi thứ và bay lượn, còn Báo tộc là Tinh Linh Tộc duy nhất sở hữu huyết thống có năng lực biến hình, đây đối với Báo tộc cùng Điệp Dực tộc mà nói đều là sự đả kích rất lớn.”

“Vậy... sau đó thì sao?”

“Đến hiện tại, Điệp Dực tộc nghe nói đã tuyệt chủng rồi, bọn họ không nhìn thấy, không thể đến với nhau để sinh sôi nảy nở, một số khác là vì không tìm được thức ăn mà chết đói, số còn lại thì bị dã thú ăn thịt hoặc bị con người bắt đi làm tiêu bản... Mà Báo tộc cũng bởi vì không thể tự do biến hình, tộc nhân không mắc chứng khó sinh thì cũng là hài nhi chết non, loài người lại coi chúng ta là trân thú, nơi nơi bắt giết, tới bây giờ, ‘di huyết’ của Báo tộc tính cả ta cũng chỉ còn lại có 5.”

“Chẳng lẽ không có biện pháp nào khác? Cứ như vậy trở mắt nhìn tộc nhân của mình tận diệt sao?” Trovey lo lắng hỏi.

“Tổ tiên ta từng đi thỉnh cầu tứ thần vương cai quản phong, hỏa, thủy, thổ trợ giúp, chỉ là lời nguyền mà vu nữ Ma tộc hạ xuống là tử chú, thần vương cũng vô pháp phá giải, chỉ còn cách chờ hậu duệ của người thi chú xuất hiện mới có thể xoay chuyển. Tổ tiên ta đã dùng một bức bích họa và một bản văn tự để ghi lại lời tiên đoán, chỉ cho con cháu đời sau cách phá giải mà chú khi vu nữ chết, chỉ là văn tự đã thất truyền, chỉ còn có thể dựa theo bức bích họa mà phỏng đoán... Ý tứ đại khái có lẽ là phải giao phối với giống cái của loài người, mới có thể sinh ra hậu duệ ‘Nguyên Huyết’...”

“Trách không được... Các cụ già trong thôn luôn nói hắc báo là yêu quái, thường xuyên cướp phụ nữ, thì ra là vì lời tiên đoán này... Chỉ là...” Trovey quét nhìn Hắc Kim từ cao xuống thấp: “Tại sao ta chưa từng thấy người biến thành hình người?”

Hắc Kim chán nản lắc lắc đầu, dường như không biết nên bắt đầu từ đâu: “Ta chỉ là di huyết, không phải nguyên huyết, không có khả năng biến thân và sở hữu ma lực... Báo tộc bắt cóc con gái ở khắp nơi, kết quả lại phát hiện đứa con do Báo tộc và loài người sinh hạ căn bản không phải nguyên huyết của Báo tộc, mà chỉ là dị chủng, hơn nữa tuổi thọ của bọn họ rất ngắn, thường sống không quá ba năm liền chết, cho nên từ đời cha ta trở đi cũng không còn tới thôn trang cướp phụ nữ nữa...”

“VẬY... Mẹ của người... là..”

“Mẹ ta cũng không phải loài người, mà chỉ là một con báo bình thường, cha ta là thủ lĩnh báo tộc. Thường thì người trong tộc kết hợp với nhau mới có thể sinh hạ di huyết, ta xem như thuộc số ít những trường hợp đặc biệt...”

Trovey vuốt ve bộ lông trơn mềm của Hắc Kim, muốn nói gì đó để an ủi người yêu rồi lại không biết phải cất lời như thế nào. Cảm giác được sự yêu thương của vợ, Hắc Kim quay đầu thâm tình nhìn Trovey.

“Bé ngốc, ta nói những điều này đều là vì lo lắng cho em đấy... Có biết tại sao ta bắt em mặc đồ con gái không?” Nhìn ánh mắt tựa hồ đã hơi hiểu ra của Trovey, Hắc Kim tiếp tục nói: “Ta là một trong số ít cá thể mang di huyết của Báo tộc, nhiệm vụ của ta chính là lưu lại đời sau, chờ đợi thời khắc phá giải ma chú... Chỉ là ta lúc còn trẻ ham chơi, vô tình tới thôn của em, vô tình đã yêu em...” Thâm tình liếm liếm cái chóp mũi hơi vểnh của Trovey: “Kiếp này của ta đã thuộc về em rồi, em phải cẩn thận đấy, vì ta vĩnh viễn sẽ không buông tha em đâu!”

“VẬY... Chúng ta trở về, gặp cha người thì biết ăn nói thế nào? Ta là con trai a...” Trovey ôm chặt lấy cổ Hắc Kim, vẻ mặt khó xử...

“Đây chính là lý do ta cho em mặc đồ con gái, cha ta tuyệt đối không có khả năng chấp nhận một đứa con dâu không thể sinh hạ đời sau cho Báo tộc, nếu hắn biết em là con trai, nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp để xử lý em, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng của em! Cho nên trong khoảng thời gian này em phải giả dạng làm con gái, chúng ta tạm trốn trong tộc, chờ sau khi những kẻ săn lùng chúng ta bỏ cuộc, chúng ta cũng sẽ rời khỏi đó, tìm nơi non xanh nước biếc mà định cư... Không có Báo tộc, không có con người, chỉ hai chúng ta thôi...”

“ĐƯỢC... ĐƯỢC MÀ... Chồng yêu...” Trovey nóng bỏng nhào tới ôm lấy thân thể cao lớn của Hắc Kim, tinh tế in lại một dấu son môi hình con bướm lên cái mũi ướt sũng.

“Trovey... Đừng khiêu khích ta!” Hắc Kim phát ra tiếng gầm nhẹ tràn ngập tình dục từ sâu trong yết hầu, cảnh cáo người yêu đang mãi ‘đùa với lửa’...

“Nga... Ừm... Kim, ta muốn người...” Trovey không chịu lùi bước mà càng tiến tới tựa sát vào Hắc Kim, không ngừng hôn môi khiêu khích, bàn tay nhỏ bé non mịn còn vuốt ve phần bụng dưới mềm mại.

Đối mặt với người yêu lần đầu tiên chủ động cầu hoan, Hắc Kim đương nhiên không thể chống cự lại được, lập tức buông vũ khí đầu hàng.

“Tiểu yêu tinh, ta vốn muốn để em được nghỉ ngơi cho tốt... Xem ra em cũng không cần!” Hắc Kim xoay người áp đảo cậu, chỉ là làn váy rộng thùng thình lại trở thành chướng ngại cản trở Hắc Kim tiến công.

Đẩy đầu Hắc Kim ra, Trovey ngượng ngùng cắn môi dưới: “Lần này... cứ để cho ta chủ động...”

Giấy ra từ dưới thân Hắc Kim, Trovey lập tức đưa tay vươn về phía chiếc túi lông mềm mại bao lấy cự kiếm, không cần tốn quá nhiều công sức, ngang dương (dương vật) của Hắc Kim liền trôi ra khỏi miệng túi, thỏa mãn run rẩy ở trong tay Trovey.

Hắc Kim ngửa mặt nằm trên bãi cỏ, co lại móng vuốt, Trovey lần đầu tiên phát hiện trạng thái luôn uy phong lẫm lẫm của mình, cư nhiên cũng có lúc đáng yêu như vậy! (Tác giả: mọi người cứ tưởng tượng bộ dáng con mèo con khi giửa bụng ra ngủ là rõ ngay mà...)

Vén váy ngồi lên bãi đất cao, đem nửa thân dưới trần truồng hoàn toàn bại lộ trước mắt Hắc Kim, hai chân hơi hơi tách ra, vắt ngang qua hai bên sườn nó. Thanh nha (tiểu kê kê của bé Trovey) phía dưới không còn thanh nộn như lần đầu tiên Hắc Kim nhìn thấy, mà đã nhuộm sắc đỏ mang vài phần thành thực, khê run rẩy trong khoảng không.

Chậm rãi lắc lư vòng eo cảm dỗ, Trovey cỡi chiếc váy duy nhất che phủ toàn thân, để mình lộ thể trước mắt người tình.

“Em... không có mặc nội y...” Hắc Kim nuốt nước miếng nói.

“Cả người trần trường suốt mấy tháng... Bây giờ ta đã không có thói quen mặc quần áo nữa rồi...” Hơi chút xê dịch về phía trước, để mình ngồi đối diện với tầm đầu của Hắc Kim, hai tay vén ra cánh mỏng tựa như quả dưa hồng tươi ngon, đem u cốc bí ẩn phơi bày dưới ánh mắt nóng rực của nó.

Bị Hắc Kim huấn luyện suốt mấy tháng, nụ hoa khi tiếp xúc với không khí, theo thói quen lập tức mấp máy hé mở, cái miệng nhỏ ba ngày chưa được ghé thăm đã khôi phục màu phần nhuận, hé ra hợp lại cùng gang khâu (miệng hậu môn), hiển lộ sắc đỏ thắm ẩn bên trong.

“Kim... người nhìn xem... có vừa lòng không?”

Màn động tác kích thích tình của ái nhân khiến Hắc Kim không khỏi hít sâu một hơi, bộ phận phía dưới bụng thoáng co rút một chút, ngang dương cực đại lại phồng lớn thêm một vòng.

“Ta... rất vừa lòng!” Hắc Kim không có phát hiện, thanh âm của mình rõ ràng đã khàn đi rất nhiều: “Nhanh lên, bảo bối... ta không kịp đợi nữa... Ta muốn lập tức đi vào cái lỗ nhỏ chật hẹp của em!”

Nhìn thấy sự trầm tĩnh trong mắt người yêu đã bị sắc thái tình dục che lấp, Trovey thầm mừng vì quyết định của chính mình... Chồng cậu chính là di huyết cao quý của Báo tộc, nên phải luôn tràn đầy sinh khí như thế này, cái vẻ đau thương kia thực không thích hợp hiện trên gương mặt tuần suất của nó!

Dịch tới gần hạ thể Hắc Kim, Trovey quỳ gối xuống, khóa gối trên cái bụng đang nằm giữa của nó, hai tay sờ tới vật thô lớn đang thẳng cứng kia.

Trời ạ... Thật sự quá lớn! Thân pháo (phần thân của dương cụ) bọc đầy lớp gai ráp ở trên tay Trovey tựa như có sinh mệnh mà búng búng nảy lên nhịp đập.

Trovey không khỏi nuốt nước miếng, muốn nói trong lòng không sợ hãi, đó là không có khả năng... Chỉ là, vì Hắc Kim, Trovey nguyện ý hy sinh hết thảy.

Cầm lấy cự kiếm của Hắc Kim, thoáng nâng mông lên, Trovey cắn răng một cái, đem nụ hoa nhắm ngay vật thẳng cứng kia mà ngồi xuống.

‘Phập’ một tiếng, Trovey dựa vào ‘Nhất thời chi dũng’ (dùng khí nổi lên trong phút nhất thời), nhét quy đầu thô lớn của Hắc Kim vào trong cơ thể, lại đau đến không còn sức để tiếp tục, cứ như vậy tiến thoái lưỡng nan bị cự kiếm của Hắc Kim ‘treo’ trên không trung.

“Sao lại thế này?” Hắc Kim rõ ràng cảm thấy hoa khang (không gian trong hậu môn) của Trovey có chút không giống với trước kia, đột nhiên bị siết chặt, làm cự bồng của mình cũng không thích ứng kịp mà phát đau: “Chết tiệt, mấy ngày nay em không có ăn hồng quả!”

Lúc trước Trovey đều là dựa vào ăn một lượng lớn hồng quả để giúp bôi trơn đường ruột, nhưng mấy hôm nay chỉ lo gấp rút lên đường, cũng liên không để mắt đến chuyện này nữa.

Vội vàng xoay người đặt Trovey xuống dưới thân, để cậu thoải mái nằm trên bãi cỏ, sau đó vội vàng cúi đầu xem xét nơi tính khí đang giao hợp.

“Hức hức... Người ta mấy ngày nay... thấy người chỉ lo đi... hu hu hu... chẳng... thèm... để ý đến người ta... Người ta cũng không tiếp tục ăn nữa... Hu hu hu... Đau quá...”

Đau đến kịch liệt cùng cảm giác căng đầy bồng rất khiến Trovey nhịn không được mà khóc lên, nước mắt từng giọt lại từng giọt trào ra từ khóe mắt xinh đẹp, Hắc Kim nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Toàn bộ phần đầu của nam vật đã tiến vào trong cơ thể Trovey rồi, móc câu cũng đã bầu chặt lấy mị thị nơi đó, hiện tại muốn rút ra là chuyện không có khả năng, cũng may huyết khẩu chỉ chảy một chút máu, miệng vết thương hẳn là không quá nghiêm trọng... Chỉ là lát nữa vận động làm tình có thể tăng thêm thương tổn hay không... Hắc Kim cũng không thể biết chắc.

“Ngoan... Bảo bối... đừng khóc mà, đừng khóc!” Hắc Kim tận lực ôn nhu dỗ dành người yêu dưới thân, Trovey lại không thèm để ý chút nào, dùng sức xoay eo muốn thoát khỏi đau đớn.

“Bảo bối... Đừng nhúc nhích, nếu em cứ như vậy ta sẽ nhịn không được...”

Đè lên hai chân Trovey, Hắc Kim thử làm nhục bằng cách mình thẳng tiến vào trong cơ thể cậu. Tuy rằng đã quen với việc giao phối, nhưng bên trong dũng đạo khô khốc, sự đột nhập của dị vật cực đại vẫn khiến thành ruột non mềm không chịu nổi tác động.

Cơn đau đớn không ngừng xâm nhập vào nhục bích yếu ớt theo sự tiến vào của Hắc Kim, Trovey vẫn chỉ kêu khóc, không chịu phối hợp với nó.

“Đau quá... Kim... Hức hức..... Đừng mà... ra ngoài đi!... Hu hu hu...”

Hắc Kim thấy miếng thịt ngon đưa đến miệng lại không được vào mồm, trong lòng cũng thực lo lắng, bỗng nhiên, mắt Hắc Kim sáng ngời.

“Bảo bối, em còn mang theo hồng quả không? Mau lấy ra đi!”

Trovey không hiểu lắm nhưng vẫn nghiêng người với tay lấy mấy hồng quả nhét trong đồng quần áo bên cạnh, chần chờ hỏi: “Bây giờ ăn còn có tác dụng sao... Hức... Ta... nơi đó đau quá... Hu hu...”

“... Ta là muốn em nghiền nát hồng quả, rồi nhét vào nơi đó!”

12. Chương 12

“Nghiền... nghiền nát?... Nhét vào trong...?” Trovey khó tin tròn to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm căng đến ửng đỏ, thân thể bởi vì ngưỡng ngừng mà cứng đờ, cái miệng nhỏ phía dưới cứ như muốn cắn đứt vật cực đại của Hắc Kim, hung hăng co rút lại.

“Ừm... Bảo bối... Ta không muốn khiến em bị thương, nhưng là nếu em cứ quỵến rũ ta như vậy... Ta cũng không dám cam đoan kế tiếp mình sẽ làm ra chuyện gì...” Hắc Kim bị siết đến phát đau, ham muốn tình dục tựa như nham thạch nóng chảy đang phun trào, bốc lên dữ dội.

Trovey đương nhiên biết rõ những tra tấn mình phải hứng chịu sau khi lý trí của Hắc Kim bị tình dục áp đảo, cũng biết rõ hiện tại không phải thời điểm để làm nũng bốc đồng, móc câu của Hắc Kim vẫn đang bám lấy cơ vòng ở giang khẩu, vẻ như nếu không để cho nó phóng thích thì sẽ thế không nhả ra.

Bỏ hồng quả vào miệng nhai nát rồi nhè vào trong tay, chất lỏng đỏ au của trái cây tựa như tơ máu dính đầy tay cậu. Ngón tay mảnh khảnh vươn tới nơi hạ thể mà người – thú đang chặt chẽ giao hợp, bởi vì sợ đau nên chỉ dám nhẹ nhàng xoa xoa phần màng thịt ở bên ngoài.

“Ừ...” Cơn đau đớn tựa như kim châm muối xát khiến Trovey không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ủy khuất nhìn về phía Hắc Kim: “Kim... Nơi đó... đau quá!”

“Nhanh lên... Bảo bối... Ta muốn em ngay bây giờ...”

Hơi thở của Hắc Kim càng ngày càng không ổn định, nhãn nại đã đến cực hạn, thú tính tùy thời có thể phá tan xiềng xích lý trí, liều lĩnh hưởng thụ kích tình cuồng liệt.

Cảm giác được nơi hai tính khí đang chặt chẽ tương thiếp càng ngày càng nóng, Trovey biết thời gian Hắc Kim có thể khống chế thần trí không còn nhiều nữa. Cấn chặt răng, ngón tay lạnh lẽo đưa tới lỗ nhỏ đã nứt miệng, dùng sức nhét một đầu ngón tay vào trong cơ thể mình.

Kích thích đột nhiên ập đến khiến Hắc Kim giật mạnh toàn thân, nồn nóng đưa đẩy tính khí, hy vọng mau chóng có thể tiến vào nơi chật hẹp ấm áp nọ.

Xuyên hai ngón tay vào, Trovey đau đến toát một tầng mồ hôi mỏng.

Hai ngón tay dùng sức kéo giãn nơi đó, hy vọng có thể tìm được chút kẽ hở trong dũng đạo đã trưởng đầy để nhét hồng quả vào bôi trơn.

Nhìn ngón tay trắng nõn thon dài của người yêu móc vào tràng khẩu (miệng ruột) đỏ bừng, dục vọng của Hắc Kim lại nhanh chóng trưởng lớn hơn, mỗi lần ngón tay Trovey kéo ra được một chút khe hở, lập tức lại bị dục vọng căng lớn của Hắc Kim nhồi vào.

Hai ngón tay cùng quy đầu cự đại của Hắc Kim đều bị khảm chặt trong cơ thể căng đầy, Trovey đau đến muốn khóc...

“Tiểu yêu tinh, em quả thực là muốn mạng của ta!... Nín thở!...” Cảm xúc mãnh liệt trào dâng, Hắc Kim rốt cuộc không kìm nén được dục vọng muốn tàn bạo luật động, liền hất ngón tay của Trovey ra, mạnh mẽ tiến đến tràng ruột mềm mại mà nó luôn ngày đêm mong nhớ.

Lực đạo như muốn xuyên thủng, dương cụ cự đại của Hắc Kim tung hoành bừa bãi trong dũng đạo nhỏ hẹp khô khốc của Trovey, Trovey còn chưa kịp nín thở, liền cảm thấy tính cụ của Hắc Kim cuồng bạo đâm vào thân thể mình.

“A!...” Thanh âm khản đặc phát ra từ cổ họng Trovey, bàn tay dính đầy nước hồng quả vô lực buông lỏng ở bên người, thủy dịch đỏ au chậm rãi chảy xuống bãi cỏ.

Cuồng bạo cường đoạt đương nhiên không thể đơn giản mà chấm dứt, mặc kệ Trovey đã cầu xin đến khóc mất cả giọng, Hắc Kim vẫn tàn nhẫn thúc mạnh, chỉ là trong quá trình chạy nước rút, gắng chú trọng kích thích tới điểm mẫn cảm của Trovey. Cũng nhờ dục vọng dồi dào của Hắc Kim đã rèn luyện trực tràng tập quen với việc tiếp nhận cực đại sáp nhập cùng chà xát, nên tuy nơi khô khốc bên trong đau nhức do bị xâm nhập đột ngột, nhưng miệng vết thương cũng không có nứt rộng, tơ máu nhàn nhạt sau vài lần trứu sáp liền không chảy ra nữa, chỉ là mỗi lần đâm vào chung quy đều kích thích Trovey đau đến đến co rút lại. Thành ruột chặt hết theo sự va chạm của Hắc Kim mà giật giật run rẩy, mang đến cho con dã thú đang thi bạo (thi hành bạo lực) khoái cảm không gì sánh kịp.

“Đau quá a... Kim... Hu hu hu... Xin người tha cho ta đi... Về sau... ta nhất định... nghe lời..... nhớ ăn hồng quả... A a a... Kim... Dừng lại... Buông tha ta đi... A a a... Ừ a a a...”

Bị xung lực cực lớn tàn nhẫn thúc mạnh, Trovey cảm thấy nơi hạ thể đang hàm chứa tính khí cự đại của Hắc Kim tựa như bị thiêu đốt, hình ảnh trước mắt dần biến thành màu đen, cái miệng há lớn đến cuối cùng chỉ có thể phát ra những tiếng hừ kêu vô nghĩa.

Chờ khi đau đến được tê dại thay thế, tràng đạo đã quen chịu ngược đãi của Trovey bắt đầu điên cuồng khát cầu khoái cảm, cho dù lớp gai ráp trên nhục trụ (thân dương vật) khiến tràng đạo vốn khô khốc thống khổ không thể tả, nhưng là chút khoái cảm ẩn dấu trong cơn đau nhức ấy vẫn tựa như mê được, cảm dỗ thân thể mẫn cảm của Trovey.

“Nơi đó... Kim... Ừ ừ ừ... Nữa... Dừng sức! Ừm... ừ a...”

Một nhọc, cao trào, đau đến, thân thể Trovey đã không còn có thể cầm cự với màn làm tình dài đằng đẳng, dưới sự cuồng mãnh va chạm, sau khi đạt tới cực lạc tốt đỉnh, cậu lập tức rơi vào bóng tối yên tĩnh.

Chờ khi Trovey tỉnh lại, trời đã sáng từ lúc nào, được Hắc Kim an toàn ủ trong thân thể đang cuộn tròn của nó, mọi thứ chung quanh đã được thu dọn, chỉ còn chất thủy dịch từ hồng quả đã khô lại vẫn dính trên bãi cỏ, minh chứng cho cơn cuồng loạn đêm qua.

Dấu vết ái dục trên người cũng đã được xử lý sạch sẽ, vừa nghĩ tới là do Hắc Kim dùng lưỡi liếm hết, Trovey lại bắt đầu cảm thấy mặt mình nóng ran. Muốn đứng dậy mặc quần áo vào, lại bị cơn đau nhức ở nửa thân dưới ngăn trở động tác.

Ngoại trừ đau đến, hạ thể còn có thứ cảm giác dinh dính kỳ quái, Trovey đưa tay dò xét xuống chỗ bị thương phía dưới, phát hiện cả trong lẫn ngoài đều được đắp một lớp thảo dược rất dày, trên ngón tay dính đầy mùi thơm của bã thuốc, Trovey cảm động nhìn nhìn Hắc Kim vẫn thủ hộ ở bên cạnh mình, nhịn đau mặc vấy vào, đứng lên.

“Kim... đi thôi, chúng ta về nhà đi... Kể từ bây giờ, ta sẽ là người phụ nữ của người...”

Hắc Kim công Trovey đi về hướng Tây, mất nửa ngày lộ trình, rốt cục tới được một hang suối nằm giữa hai ngọn núi, lối đi kéo dài tưởng như vô tận, Hắc Kim công Trovey tiến vào mảnh u tối mênh mông ở phía sâu trong...

Hắc Kim dù sao cũng mang huyết thống của loài báo đen, khả năng nhìn ban đêm rất tốt, Trovey cố gắng mở to hai mắt, nhưng vẫn không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể mặc cho Hắc Kim dẫn dắt, lần mò trong hang sâu tối tăm, nơi đưa tay không thấy được năm ngón.

“Chúng ta còn phải đi bao xa vậy?” Trong hang sâu không ánh sáng, tựa như đã mất đi nhận thức về cả thời gian lẫn không gian, Trovey rốt cuộc nhịn không được mà mở miệng hỏi.

“Em xem... Chúng nó tới đón chúng ta...” Hắc Kim chậm rãi đứng lại, thẳng phía trước nó, xuất hiện rất nhiều điểm sáng xa xa...

Một tiếng kêu nhỏ phát ra từ trong miệng Hắc Kim, chỉ chốc lát sau, chỗ phát ra ánh sáng phía đối diện vang lên vô số tiếng hú hòa cùng...

Thì ra những đốm sáng đó là ánh phản quang từ mắt những con báo... Trovey thở phào nhẹ nhõm, thật đáng sợ, còn tưởng đó là lửa ma trời chứ...

Còn chưa nhẹ nhõm được bao lâu, trái tim Trovey lại bắt đầu đập vội... Cũng sắp đi vào nơi ở của Báo tộc rồi, nói cách khác... cậu lập tức sẽ phải gặp mặt tộc trưởng của nơi đây!

Nơm nớp lo âu, mặc cho Hắc Kim công mình bước vào lãnh địa của Báo tộc, chờ khi phục hồi tinh thần lại mới phát hiện cảnh sắc chung quanh thế nhưng giống hệt như chốn thần tiên! Khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo, hương khí tràn ngập; ôn tuyền chảy quanh, sương khói lượn lờ; trên vách đá cách đó không xa khảm đầy đá quý trân bảo mà nhân loại thêm muốn, khó trách Hắc Kim lại có thể đưa cho mẹ những viên lục bảo thạch quý giá như vậy!

Vây chung quanh đại khái có hơn mười con hắc báo oai hùng, con nào con nấy đều mang vẻ cung kính đứng sừng sững hai bên, trong đó có hai con lớn hơn một chút, trên cổ đeo một chiếc vòng xuyên đầy bảo thạch quý giá.

Theo bản năng che lại chiếc vòng ngọc giấu ở bên hông, Trovey bị ai cảm thấy lễ vật của mình quả thực có chút keo kiệt.

“Hắc Kim... con trai của ta... Người rốt cục đã trở về!” Trên vách núi đỉnh đầy báu vật, xuất hiện một bóng đen to lớn, ‘vút’ một cái đã nhảy tới ngay trước mặt bọn họ.

Trovey trừng to mắt, nhìn con báo đen to lớn đối diện, kinh ngạc đến nói không ra lời.

Đầu của Hắc Kim nếu so với những con báo bình thường thì đều cao hơn một chút, Trovey tưởng như vậy đã là vô cùng khổng lồ rồi, thế nhưng không nghĩ tới khi nó đứng cùng chỗ với thủ lĩnh Báo tộc, cư nhiên tựa như một cậu nhóc còn chưa phát dục hoàn toàn!

Trong khi Trovey đang trừng mắt nhìn thủ lĩnh Báo tộc, thủ lĩnh cũng cùng lúc đó đánh giá cậu.

“Cô bé này là ai?” Niềm vui khi vừa gặp lại đứa con nháy mắt đã bị vẻ nghiêm túc thay thế, vị thủ lĩnh uy phong trầm giọng hỏi.

“Cha... Đây là vợ của ta... Trovey.” Hắc Kim đứng ra che chở trước mặt Trovey, giúp người yêu đã hơi hơi phát run có thể cảm thấy an tâm khi tựa vào trên người mình: “Trovey, đây là cha ta, thủ lĩnh của Báo tộc — Cassius.”

Hiển nhiên không vừa lòng lắm đối với đáp án của Hắc Kim, Cassius cũng không thèm liếc nhìn Trovey lấy một cái, liền xoay người rời đi, đám hắc báo chung quanh cũng lần lượt tản mất.

Đối mặt với sự khinh thường của Cassius, Trovey vô cùng ử rữ, Hắc Kim an ủi dùng thân thể cọ cọ vào cậu, dịu dàng trấn an: “Ta dẫn em đi xem chỗ ở của ta nhé...”

“Ừm!” Trovey gật gù đầu, hít sâu một hơi, nở nụ cười sáng lạn với Hắc Kim.

Dáng tươi cười sáng chói tựa như bảo thạch, khiến cho Hắc Kim mê muội hăm sâu, không khỏi dùng thanh âm trầm thấp đầy kim nén: “Tiểu yêu tinh, ta cảnh cáo, không cho phép em cười đến sáng lạn như vậy khi đang ở ngoài, ta không dám cam đoan có thể kiềm chế ý nghĩ muốn em ngay tại đây đâu!”

Trovey nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng mặt, đánh yêu một cái lên bả vai dày rộng của Hắc Kim, theo Hắc Kim cười đùa rời đi.

Vứt bỏ mọi phiền não, một người một thú hoàn toàn không có phát hiện, ở góc sáng sửa nào đó, một con báo đen đeo chiếc vòng cổ quý giá vẫn dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào họ...

13. Chương 13

Đón lấy những tia ban mai đầu tiên của sáng sớm, Hắc Kim lười biếng tỉnh lại từ trong giấc mộng. Nhìn đến Trovey đang nằm trong lòng mình ngủ say, Hắc Kim thỏa mãn mỉm cười.

Cứng chiều cúi đầu liếm liếm cái gáy trơn nhẵn của người yêu, Trovey vẫn chưa chịu dậy, chỉ là đem thân thể của chính mình càng xích lại gần hơn ấm bên người.

Ánh mắt phác họa theo đường cong trên thân thể ái nhân, chiếc váy lưng bùng dưới tư thế ngủ không quá nghiêm chỉnh của Trovey đã đầy vết nhăn nhúm, vạt áo dài lại bị tốc lên đến phần eo, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn cùng cái mông thủy nộn.

Hắc Kim bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, thân thể lại bắt đầu trở nên hưng phấn.

Trovey đáng thương căn bản không biết ngay lúc chính mình vẫn còn đắm chìm trong hương vị ngọt ngào của mộng đẹp, ‘trượng phu’ mình lại đang có ý đồ đen tối với thân thể mình.

Dùng phần lông mềm dưới bụng nhẹ nhàng cọ lên cái mông trần trụi của Trovey, linh khẩu tiêm nhọn chui ra từ bọc túi lại xấu xa vẽ vòng quanh nếp hoa bí ẩn, nhanh chóng tìm được chốn đào nguyên ẩm ướt trong khe sâu.

Đang ngủ, Trovey chỉ cảm thấy hạ thân ngứa ngứa, theo bản năng cự quậy thân mình, cái mông càng đẩy về phía phần bụng dưới của Hắc Kim.

Dựa vào lực đạo của Trovey, Hắc Kim thuận thế thúc mạnh về phía trước, lập tức nhét đầu nam vật còn chưa hoàn toàn trưởng lớn vào hạ thể của người yêu.

Trovey bị cảm giác dị vật xâm nhập đánh thức, vừa mở mắt liền bắt gặp vẻ mặt ‘đạt được gian kế’ của Hắc Kim.

“Kim... Thân thể của người ta còn... còn chưa khỏe...” Tính khí chưa hoàn toàn phòng lớn giúp tràng đạo vừa bị khai phá chưa cảm thấy đau đớn, Trovey vẫn đủ sức trừng mắt nhìn con sắc lang phía sau... (phải là sắc báo chứ... *lau mồ hôi*...), dung nhan giận tái của người yêu chẳng những không khiến Hắc Kim chột dạ, ngược lại càng kích phát thêm hưng trí.

Cảm nhận được móc câu đang bành trướng trong cơ thể mình, chỉ chốc lát sau đã khiến khe mông đang khép chặt bị kéo giãn ra, Trovey bắt đầu thả lỏng phần thân phía dưới, để cả mình lẫn người yêu không phải quá cực khổ.

Hắc Kim cảm thấy tràng ruột mềm nhũn đang chặt chẽ ngâm lấy nhiệt hỏa của mình, thỉnh thoảng hé ra hợp lại, tựa như loại vải nhung tơ đầy co giãn, nhẹ nhàng phun ra nuốt vào chính mình.

“Hôm qua em đã ăn hồng quả rồi... Ta nhìn thấy...” Hắc Kim ngọt ngào liếm vành tai của Trovey: “Em muốn ta làm thế này với em... Đúng không?”

Nương theo sự phối hợp của người yêu, Hắc Kim chậm rãi thẳng tiến vào sâu trong hạ thể Trovey, cho đến khi đem toàn bộ thanh cự kiếm thô lớn sáp nhập vào đó mới thoáng dừng lại để người yêu thích ứng.

Hắc Kim vui sướng phát hiện, cực đại của mình đã không còn là chứng ngại đối với tròng đạo nhỏ hẹp của Trovey nữa, tưởng tượng ra đủ loại tư thế có thể làm sau này, Hắc Kim càng phấn khởi luật động.

Nhớ kỹ điểm mẫn cảm trong cơ thể người yêu, Hắc Kim mỗi lần va chạm đều khiến hai chân Trovey không kìm được run rẩy.

“Dùng sức... Nga... Kim... mạnh thêm chút nữa... Chưa đủ...” Tư thế nằm nghiêng khiến Hắc Kim không tiện sử lực, nghe ái nhân mị kêu, Hắc Kim càng ngày càng phấn kích nhưng không cách nào có thể hoàn toàn thỏa mãn. Khó chịu vì gãi không đúng chỗ ngứa làm cho dã thú càng thêm cuồng bạo.

“Bảo bối... Chúng ta cùng nhau dùng sức... Lúc ta tiến vào trong em, em hãy hòa nhịp theo ta...”

Hắc Kim lập tức phát hiện lời chỉ dạy của mình quả thực dư thừa, ngụp lặn trong dục vọng, Trovey sớm đã vô sự tự thông, bắt đầu nâng eo đưa đẩy, nhếch lên cánh hông cố sức thúc về phía dương cụ đang đâm vào thân thể mình.

Cứ như vậy, va chạm đối va chạm, dây dưa đáp dây dưa, một người một thú điên cuồng giao hoan, cơ hồ đã quên bản thân mình đang ở chỗ nào. Cực đại của Hắc Kim dày xéo lên lớp thịt mềm mại trong cơ thể Trovey, khiến cho cậu hưng phấn đến ngay cả ngón chân đều run rẩy... Bướng bỉnh siết lại hậu môn, quần lầy cự bồng mang đến cho mình vô hạn vui thích, cùng Hắc Kim song song bay lên đỉnh cao trào.

Hắc Kim một giọt cũng không để phí, đem ái dịch của mình rót vào hạ thể Trovey, sau khi phát tiết xong, dương cụ vẫn còn lưu luyến không chịu rời khỏi nơi ấm áp thoải mái, nũng nịu cọ xát lên thân mình vẫn còn đọng đầy dư vị của người yêu, Hắc Kim không ngừng dụ dỗ hồng lại tiếp tục đòi hỏi, nhưng đúng lúc này, ngoài cửa động truyền đến một thanh âm.

“Kim... Phụ vương cho gọi người tới...”

“Ta đến ngay...” Hắc Kim nhú mày, đó là giọng của cô em gái Hạng Lam. Mơ hồ có dự cảm không tốt, Trovey nắm chặt lớp lông trước ngực Hắc Kim.

“Đừng đi... Ta sợ...” Mềm mại rúc vào trong lồng ngực rộng rãi ấm áp của Hắc Kim, Trovey chung quy vẫn cảm thấy chỉ có như vậy mình mới là an toàn nhất.

Hắc Kim nhẹ nhàng rút ra tính khí đang chôn sâu trong hạ thể người yêu, liếm sạch dấu vết của dục vọng, đem Trovey dịu dàng đặt lên bãi cỏ mềm, an ủi: “Ta sẽ trở về ngay thôi, ngoan ngoãn ngủ một giấc, chờ ta trở lại em sẽ không còn được nghỉ ngơi nữa đâu...”

Dùng giọng điệu khiêu khích để trấn an nỗi sợ hãi trong lòng người yêu, Hắc Kim sau khi in xuống một nụ hôn lên đỉnh đầu Trovey, vội vàng chạy về phía huyệt động của phụ vương trên đỉnh vách núi.

“Phụ vương...” Đối mặt với người cha chính trực tráng niên này, Hắc Kim trong lòng luôn mang một phần sùng kính cùng áy náy. Khi chính mình ham chơi bỏ đi xa, là phụ vương đã một mình chèo chống Bảo tộc tưởng chừng đã lụi bại, bây giờ nó lại vì Trovey mà vĩnh viễn đem phần gánh nặng này vứt lại cho cha mình.

Cassius uy nghiêm nằm trên tảng đá cao lớn trong động, hạ đầu nhìn xuống đứa con vừa phụng mệnh đến đây, nặng nề thở dài.

“Kim... Rất nhiều chuyện, ta biết ngươi sẽ không để tâm đến... Ta cũng không có thành kiến gì với thê tử của ngươi, ta biết ngươi đã mê muội cậu bé đó rồi, chỉ cần ngươi nghe theo sắp xếp của ta, cưới thêm vài người vợ, để ngươi giúp Bảo tộc lưu lại di huyết, đợi đến ngày Bảo tộc đông đảo hơn, ta lập tức sẽ không quan tâm tới chuyện ngươi cưới một... đứa con trai nữa!”

14. Chương 14

Cassius uy nghiêm nằm trên tảng đá cao lớn trong động, cúi đầu nhìn xuống đứa con vừa phụng mệnh đến đây, nặng nề thở dài.

“Kim... Rất nhiều chuyện, ta biết ngươi sẽ không để tâm đến... Ta cũng không có thành kiến gì với thế tử của ngươi, ta biết ngươi đã mê muội cậu bé đó rồi, chỉ cần ngươi nghe theo sự sắp xếp của ta, cưới thêm vài người vợ, để ngươi giúp Báo tộc lưu lại di huyết, đợi đến ngày Báo tộc phồn thịnh hơn, ta sẽ không quan tâm tới chuyện ngươi cưới một... đứa con trai nữa!”

“Phụ vương!” Hắc Kim mạnh mẽ ngừng đầu nhìn chăm chăm cha mình, thật không ngờ thân phận của Trovey lại bị vạch trần sớm như vậy, Hắc Kim không khỏi lo lắng hỏi: “Ngài... sẽ không thương tổn em ấy chứ?”

Cassius nghiêm túc nhìn đứa con thân yêu của mình, chậm rãi nhấn từng chữ một: “Vẫn còn phải xem thái độ của ngươi thế nào...”

Hắc Kim chán nản cúi đầu, nếu phải bắn khoan giữa trách nhiệm và tình yêu, nó đương nhiên sẽ ích kỷ mà lựa chọn tình yêu, nhưng là đối mặt với ánh mắt trừng thẳng của cha, Hắc Kim vẫn không thể lập tức nói cho hắn biết quyết định trong lòng mình.

“Ta... Ta muốn suy nghĩ thêm một chút...”

“Không cần phải suy nghĩ nữa.” Cassius uy nghiêm nói: “Ngươi hẳn là hiểu trách nhiệm của chính mình, di huyết giống đực chỉ còn lại có hai chúng ta, vì tránh cho huyết thống tuyệt diệt, ngươi phải lưu lại con nối dòng! Mấy ngày nữa ngươi hãy cưới Adweina đi, chỉ cần sớm lưu lại con nối dòng, ta cái gì cũng có thể chấp thuận cho ngươi.”

“Tuân mệnh...” Hắc Kim bất đắc dĩ cúi đầu.

Ngủ được một giấc ngắn, Trovey từ từ tỉnh dậy, Hắc Kim còn chưa trở về. Trovey mơ mơ màng màng dụi hai mắt, cơn đau nhức sau khi hoan ái làm cho cậu cảm thấy thư thái kỳ lạ, chất dịch của người yêu còn ở lại trong cơ thể, Trovey cũng không chút nào muốn rửa sạch, cậu hiện tại càng ngày càng thích hương vị của ái nhân đọng lại trên người mình, xúc cảm dinh dính kia tựa như một loại ấn ký chứng minh quyền sở hữu, khiến Trovey cảm thấy an tâm kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Trovey không khỏi khẽ đỏ mặt, thân thể bị Hắc Kim hoàn toàn khai phá sau khi hiểu rõ được niềm vui thích của ái tình, lập tức xao động khó nhịn như bên cơn nghiện, thân thể tiêm gây tuy rằng không thể thừa nhận quá nhiều ân ái, chỉ là dục vọng khó ức chế lại khiến cậu muốn ngừng mà không được, khát vọng bị đối xử thô bạo, hưng phấn trước cảm giác được dương vật thô lớn bọc đầy gai ráp của người yêu lên tới cao trào trong cơ thể mình. Trovey lại bắt đầu nhận thấy bên trong trống trải và ngứa ngáy, vô thức kẹp chặt hai chân, đem cái móng cọ xát lên bãi cỏ dưới thân mình.

“Ngươi thật sự là dâm đảng a!” Một thanh âm xa lạ đột nhiên vang lên, dọa Trovey nhảy dựng.

Vội vàng muốn đứng dậy, nhưng hạ thể sau cơn hoan ái kịch liệt căn bản không thể gắng sức, lập tức lại nặng nề ngã trở lại bãi cỏ.

“Ngươi đúng là vừa ngu ngốc vừa dâm tiện!” Chủ nhân của giọng nói thông thả bước đến trước mặt Trovey, chính là con báo ban nãy gọi Hắc Kim đi! Trovey kinh ngạc nhìn con báo cái xinh đẹp này, cậu không rõ tại sao vừa tới nhà Hắc Kim xong ngày hôm sau liền toàn gặp phải sự đối đãi ‘lễ phép’ như thế.

“Ta gọi Adweina, là vị hôn thê của Hắc Kim. Phụ vương triệu Hắc Kim tới, chính là muốn bàn về hôn sự của ta và Hắc Kim.” Adweina chậm rãi đi vòng quanh Trovey, cao ngạo ngấm ngấm tình địch của mình: “Vừa rồi Hắc Kim đã đáp ứng vài ngày sau sẽ lấy ta làm vợ, tên tiện nhân ngươi vẫn nên sớm cút đi đi, nếu không, chờ ta cưới Hắc Kim rồi, sẽ không còn miếng ăn cho ngươi nữa đâu!”

“Không... Không thể nào...” Đã kích quá mức đột ngột khiến Trovey nhất thời không thể tiếp nhận: “Kim sẽ không đối xử với ta như vậy, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau, ta mới là vợ của nó... Nó sẽ không cưới người, người gạt ta!”

“Đừng đùa, các người cũng chưa thành hôn trước mặt tộc nhân của Báo tộc, Báo tộc sẽ không thừa nhận quan hệ của các người. Sau khi ta và Hắc Kim kết hôn, ta mới là vợ chính thức của nó, mà người chỉ có thể xem như thứ đồ chơi mới mẻ mà nó mang về lúc nhất thời hứng khởi thôi!” Adweina thông thả nói: “Lát nữa Hắc Kim sẽ trở lại đây, để nó chính miệng nói cho người biết tin vui của hai chúng ta đi. Bất quá, sau khi chúng ta kết hôn, người cũng không cần lợi dụng sự thương hại của Hắc Kim để lưu lại nữa, cho dù nó thật sự để người ở lại, ta cũng sẽ không cho người sống yên đâu!”

“Đủ rồi!” Một thanh âm đột nhiên cắt ngang lời uy hiếp của Adweina, Hắc Kim mang vẻ mặt khó xử đứng ở cửa động. Trovey vội vàng nhìn về phía người yêu, hy vọng có thể tìm kiếm được sự ủng hộ trong mắt nó, nhưng Hắc Kim lại quay đầu sang hướng khác, không dám đối mặt với ánh mắt dò xét của Trovey. Động tác trốn tránh rất nhỏ kia, tựa như một nhát dao xuyên thẳng vào ngực Trovey, trong nháy mắt, lòng Trovey ngập đầy tuyệt vọng... Mà nhìn biểu lộ bị thương của Trovey, Hắc Kim cũng cảm thấy trái tim vỡ nát.

Trovey vẫn ôm một tia hy vọng, luống cuống nhìn chằm chằm Hắc Kim, hỏi: “Kim, mau nói cho nó, người sẽ không cưới nó, nói với nó chúng ta vĩnh viễn bên nhau, ta mới là vợ của người... Mau nói cho nó đi!”

Hắc Kim cúi đầu, chỉ trầm mặc, sự lặng im này đã đâm Trovey một nhát cuối cùng, cậu tựa như tên tù phạm bị tuyên án tử, ngậy ngốc xụi lơ trên mặt đất, Trovey không rõ, tại sao người yêu vừa mới còn nhu tình mật ý, chỉ giây lát sau liền thành chồng của kẻ khác, còn dung túng cho kẻ khác tổn thương mình!

“Adweina, người về trước đi, ta muốn nói chuyện riêng với Trovey.” Hắc Kim nhìn đến vẻ mặt xem kịch vui của Adweina, không kiên nhẫn nói.

“Người là muốn thương lượng với hắn về vấn đề sau khi chúng ta kết hôn sẽ an trí hắn như thế nào sao? Ta thì không sao cả, chỉ là những chị em mà sau này người muốn kết hôn có thể sẽ không dễ bàn bạc như ta đâu, nếu muốn tốt cho hắn, người vẫn nên đem người yêu nhỏ của mình đưa cho tộc nhân khác đi, ta nghe nói có mấy tên cũng rất có hứng thú đối với ‘tiểu thê tử’ của người đó, ta tin rằng bọn họ sẽ rất vui nếu nhận được ‘món quà’ này.”

Trovey ngậy ngốc nhìn Adweina, cậu chưa từng nghĩ đến thì ra ‘cuộc sống hạnh phúc’ trong giấc mộng của mình lại chính là cái dạng này, âm thầm tự nhủ, quyết không để mình rơi xuống hoàn cảnh bi thảm như thế, nếu Hắc Kim thật sự đưa cậu cho con báo khác, cậu sẽ lập tức kết liễu đời mình.

Nhìn đến bộ dáng ngơ ngẩn của người yêu, Hắc Kim đau lòng đến tận đỉnh, hận không thể tiến lên tát một chưởng vào mặt Adweina độc ác, nhưng là bây giờ còn chưa được...

“Ta muốn nói chuyện riêng với Trovey, không tiện...” Hắc Kim không hề che dấu sự mất hứng trong giọng nói của mình, hy vọng Adweina có thể biết điều một chút.

“Như vậy cũng tốt, chính người tự lo đi...” Adweina tao nhã rời khỏi huyết động, không chút nào để ý đến thái độ khó chịu của Hắc Kim. Mục đích lần này nó tới đây đã đạt được, bước kế tiếp chính là phải suy tính cách khiến tên nhóc loài người chướng mắt kia hoàn toàn biến mất.

Chờ khi Adweina đi xa, Hắc Kim mới dè dặt đến gần Trovey, nhìn Hắc Kim từng bước một tiến về phía mình, Trovey lại cảm thấy mỗi bước chân của nó đều như đang đâm nát lòng cậu.

“Bé cưng...” Hắc Kim nhỏ giọng gọi người yêu, suy nghĩ không biết có nên đem kế hoạch của mình nói cho cậu hay không.

“Không! Đừng tới gần ta!” Trovey tan nát cõi lòng mà gào lên, nước mắt càng không ngừng trào ra khỏi hốc mắt, siết hai nắm đấm ra sắc đánh vào đầu mình: “Người... sao người có thể đối xử với ta như vậy, ta đã mất đi tất cả rồi, ta chỉ còn lại có người, hôm qua... mới hôm qua chúng ta còn rất hạnh phúc... Tại sao hôm nay lại thành ra thế này...”

Hắc Kim vội bước tới, dùng hai chân trước đè lại Trovey. Cẩn thận thu lại móng vuốt sắc nhọn, Hắc Kim tận lực đem thân thể của mình áp lên người ái nhân, không cho cậu tiếp tục tự thương tổn mình nữa.

“Xuýt... ngoan... Bảo bối, hãy nghe ta nói...”

“Không! Ta không nghe... Người không cần ta! Người đã không cần ta nữa rồi... Sao người có thể... Ta yêu người như vậy, sao người có thể phản bội ta?” Trovey ra sức giãy dụa dưới thân Hắc Kim, điên cuồng vùng

vậy muốn thoát khỏi sự khống chế của nó: “Người cư nhiên để nó đến nhục mạ ta? Buông ra... Ta hận người!”

Bốn chân của dã thú không thể linh hoạt được như bàn tay của nhân loại, để bắt lấy con mồi, loài báo phải có bộ móng cứng rắn nanh sắc nhọn, chỉ là những thứ đó lại không thể đem ra dùng với Trovey. Trong cơn giãy dụa, móng vuốt của Hắc Kim không khỏi gây ra những vết xước nhỏ trên làn da non mịn của người yêu, nếu còn tiếp tục như vậy, Hắc Kim rất khó cam đoan mình sẽ không làm bị thương đến cậu.

Dùng sức cào mạnh, chiếc váy dài thoáng chốc đã biến thành mớ vải rách, Hắc Kim cúi người áp sát đến giữa hai chân Trovey. Cảm giác được vật nóng rực quen thuộc nhích lại gần nơi tư mật của mình, mơ hồ đoán ra Hắc Kim muốn làm gì, Trovey dùng sức loạn đạp hai chân, không cho Hắc Kim tiếp cận. Nhưng sức lực của con người dù sao vẫn không thể so sánh với mãnh thú, Hắc Kim dễ dàng khống chế hai chân Trovey, đem vật sắc nhọn đang bồng bồng phần chân của mình đâm vào hậu huyết vẫn luôn ướt át ở dưới thân thiên hạ.

“Người... tên khốn!” Móc câu nhanh chóng búi chặt lấy phần thịt sâu trong cơ thể Trovey, sợ rằng giãy dụa sẽ dẫn đến đau đớn, Trovey không thể không khuất phục.

“Ta hận người!” Vô lực ngăn cản sự xâm chiếm của Hắc Kim, chỉ đành mặc nó rong ruổi trên người mình, Trovey tủi thân khóc nức lên.

Hắc Kim vươn chiếc lưỡi to lớn, ngọt ngào liếm đi những giọt nước mắt trên mặt cậu, lớp gai ráp trên đầu lưỡi khiến hai má Trovey bị ma xát đến ửng hồng. Đầu nhọn nho nhỏ trên dương vật loài báo kích thích hoa khang đã trưởng đầy của Trovey, dục vọng quen thuộc lan rộng từ nơi sâu nhất, tuy đáy lòng có vô hạn uất ức, nhưng Trovey vẫn không thể cưỡng lại, chỉ có thể đắm chìm trong sóng triều ái dục mà Hắc Kim khơi lên. Nhiệt độ trong tràng ruột theo sự ma xát kịch liệt mà càng ngày càng cao, cảm giác nóng bỏng khiến hùng khí của mãnh thú tựa như bị xuân được kích thích, phát ra tiếng gầm phiếm đầy tình dục từ sâu trong yết hầu.

“Bảo bối... yêu dấu của ta... Mở chân ra thêm chút nữa.” Hắc Kim đem cái đầu to lớn của mình rúc vào chiếc gáy mảnh khảnh của Trovey, vừa nhẹ nhàng cọ xát, vừa nhỏ giọng thủ thỉ: “Thân thể mê người như vậy, sao ta có thể chia sẻ với kẻ khác...”

Trovey quay mặt sang hướng khác, không cho Hắc Kim thân mật với mình, cơn hoan ái hiện giờ so sánh với trước kia, tuy hơn phần khoái cảm trong tình dục, nhưng không có yêu thương xoa dịu nữa.

“Ta muốn rời khỏi đây... Ta muốn về nhà... Mẹ...” Trong đầu Trovey tràn ngập hình ảnh chốn thôn trang nhỏ mà mình đã sinh ra, nhớ tới ngọn đèn đầy ấm áp của mẹ khi đợi chờ mình. Có lẽ người và thú đúng là không thể chung sống, quan hệ của bọn họ không một thể giới nào có thể dung nhận.

“Không được! Ta không cho phép!” Hắc Kim bị lời nói của Trovey chọc giận, dùng sức thúc mạnh hùng khí của mình, để người yêu cảm thụ mình mới là chúa tể trong cơ thể cậu: “Bảo bối, không cần phải khổ sở, thân phận của em đã bị phát hiện rồi... Ta đáp ứng bọn họ chỉ là kẻ đánh lạc hướng, nếu không họ nhất định sẽ thương tổn em...”

“Lừa đảo! Lừa đảo... Đau quá...” Trovey điên cuồng lắc đầu, sự xâm nhập nơi hạ thể đã khiến cậu có chút thần chí không rõ, nhưng cơn đau đớn trước đó vẫn giúp cậu sâu sắc nhắc nhở chính mình —— không nên tin nó.

“Ngoan... Đừng khóc, ta không gạt em đâu... Bảo bối, em không tin ta sao?” Hắc Kim cực lực an ủi người yêu dường như sắp phát điên, Trovey phản ứng kịch liệt như thế là điều nó không hề dự liệu được. Adweina chết tiết kia, nếu không tại nó, Trovey cũng sẽ không biến thành cái dạng này! “Bảo bối, em hãy nghe ta nói... Trừ em ra, ta quyết không cưới ai khác, em là người yêu duy nhất, cũng là người vợ duy nhất trong cuộc đời ta... Phụ vương yêu cầu ta cưới người khác chỉ để lưu lại con nối dòng, nếu không hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho em...”

“Không phải người chỉ muốn lấy cơ để cưới con báo cái kia sao?” Nằm dưới thân Hắc Kim, Trovey cất lên những tiếng khóc nức: “Ta hận người! Người còn muốn đem ta đưa cho tộc nhân khác...”

“Ta muốn dẫn em bỏ trốn!” Hắc Kim đã không thể nhẫn nại trước nước mắt của Trovey nữa, đành phải nói

ra toàn bộ kế hoạch của mình: “Nếu lúc ấy ta không đáp ứng phụ vương rằng sẽ cưới Adweina, phụ vương nhất định sẽ đối với em bất lợi. Ta chỉ có thể giả vờ đồng ý trước, sau đó chúng ta mới có thể tìm cơ hội đào tẩu...”

Từng đợt va chạm dưới thân vẫn không dừng lại, bị tính sự chà đạp suốt một ngày, Trovey đã dần hư thoát vô lực, nhưng là trong lòng vẫn có một nút thắt chưa được tháo gỡ, làm cậu thao thức... “Kim... Adweina... Ừm, nó nói... ta không phải... là vợ của người... Bởi vì... A... nhẹ chút, bởi vì chúng ta không có thành hôn... ở trước mặt tộc nhân của người...”

“Em muốn thành hôn dựa theo phương thức của Báo tộc?” Hắc Kim kinh ngạc mở to hai mắt, ngừng lại động tác dưới thân, đồng thời cũng giúp Trovey có cơ hội thở dốc.

“Đúng vậy, bằng không Adweina kia sẽ không thừa nhận ta mới là vợ của người! Ta muốn chứng minh cho nó xem!” Trovey dựa vào cơn giận nhất thời, đưa ra yêu cầu mà chính cậu căn bản cũng không biết nó ra sao.

Hắc Kim dường như nghĩ tới điều gì, xấu xa cười nói: “Được, ta cứ dựa theo phương thức của Báo tộc cùng em thành hôn... Đến lúc đó, em cũng không thể kêu dừng, ta sẽ để cho toàn bộ Báo tộc biết em mới là vợ ta...”

Hắc Kim nói xong, mạnh đứng lên, tính khí vẫn đang giao hợp dưới hạ thể cũng khiến cái mông của Trovey bị kéo theo, hai chân phản xạ quắp lấy vòng eo to lớn của Hắc Kim, Trovey nhìn người yêu bằng ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

“Ôm cổ ta...” Hắc Kim cúi đầu: “Chúng ta sẽ đi chứng minh cho chúng xem...”

15. Chương 15

“Chúng ta?... Ý của người là... Cái đó...” Chờ khi Hắc Kim nhẹ nhàng mang theo mình đi ra phía ngoài sơn động, Trovey kinh ngạc đến không biết nên nói gì cho phải: “Á... Không!... Làm thế này không được!”

“Dừng sợ, bé cưng...” Hắc Kim dùng cái mũi ướt sũng vô cùng thân thiết cọ lên khuôn mặt phấn nộn của người yêu: “Đây là nghi thức lập gia đình của Báo tộc... Chúng ta phải để cho bọn họ nhìn xem, chúng ta là cỡ nào ân ái...”

Nói xong, Hắc Kim chọc ghẹp mà lắc lắc eo mình, nơi hạ thể đang tương liên thoảng dong đưa, khiến Trovey rên rỉ không ngớt.

“Không! Không... Ta không muốn đi...” Vừa nghĩ tới chuyện phải làm điều ‘đáng xấu hổ’ này trước mặt nhiều tộc nhân của Hắc Kim như vậy, toàn thân Trovey đều cứng ngắc, hoa đồng khản trương co rút lại, cắn chặt lấy cực đại của Hắc Kim, khiến nó không khỏi hít sâu một hơi.

“Báo bói...” Tình dục khiến thanh âm của Hắc Kim trở nên khàn khàn: “Ở trước mặt toàn thể tộc nhân chiếm lấy giống cái, trút tinh dịch của mình vào trong cơ thể nó, là nghi thức truyền thống của chúng ta. Cũng chính là cái mà loài người gọi là thành hôn, ngụ ý muốn nói cho tất cả những con báo đực khác, con cái này đã thuộc về mình, Trovey, em không muốn chính thức trở thành vợ ta sao?”

“Ta... Ta muốn... chỉ là...” Nhớ đến những lời cay nghiệt của Adweina cùng sự uy hiếp từ phụ vương Hắc Kim, Trovey rụt rè nói: “Phụ vương người... chắc chắn sẽ phản đối...” Trovey sợ hãi nhìn ra thế giới chưa từng biết đến ở phía ngoài sơn động, bất an nghĩ: mình là một đứa con trai, nếu đồng loại của Hắc Kim biết được chuyện này nhất định sẽ gây khó xử cho mình và nó... Mình không thể sinh con cho Hắc Kim, chúng sẽ không tiếp nhận mình! Sẽ không!

“Báo tộc cũng giống như những loài động vật khác, cho phép có nhiều vợ, chỉ cần ta đáp ứng cưới Adweina, phụ vương sẽ không ngăn cản hôn lễ của chúng ta nữa...” Sự kích thích nơi hạ thể đang dính chặt, khiến

Hắc Kim nóng lòng muốn tìm cách phát tiết, nhưng đối mặt với sự nghi hoặc của người yêu, nó vẫn gắng kiên nhẫn giảng giải.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trovey xấu hổ đến đỏ bừng, trong lòng oán hận vì cảm thấy thật không công bằng, đều là con trai, tại sao cậu phải làm kẻ ‘bị cười’ trước mặt đám người (đám báo??) kia chứ? “Dù sao cũng nên đợi ít lâu nữa được không... Kim... Ta, ta còn chưa có chuẩn bị tốt...”

“Bảo bối...”

Trovey bướng bỉnh ôm chặt lấy cái cổ cường tráng của Hắc Kim, dùng sức lắc đầu: “Không, ta không đi! Ta không muốn ra ngoài!!”

Thấy người yêu vẫn cố chấp, đã thú đang bùng hơi tình dục khàn khàn nói: “Cầu xin ta đi... vì sự ngại ngùng của em, bắt ta từ bỏ việc ra mắt người vợ đáng kiêu ngạo của mình ở trước mặt tộc nhân... Em phải bồi thường cho ta sao đây?”

“Kim...” Trovey dùng nòng đậm giọng mũi bắt đầu làm nũng, muốn xin xỏ cho qua.

“Em biết cách nào có thể khiến ta nhượng bộ mà... Em luôn luôn biết...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ bừng của Trovey lại tăng thêm một tầng hồng, phấn nộn tựa như sắp bốc hơi: “Ta... Hôm nay... Tất cả đều chiều theo người...”

Có được lời cam đoan của người yêu, Hắc Kim hò reo trong lòng, quay người đè Trovey xuống bãi cỏ, bắt đầu tiến hành loạt vận động mà mình yêu thích nhất. Mà Trovey đáng thương, vì một câu đồng ý của chính mình, đành phải trả cái giá vô cùng nghiêm trọng...

Chỉ chốc lát sau, trong động liên truyền ra tiếng rên rỉ mê loạn cùng thanh âm nức nở khi cao trào của Trovey, thật lâu cũng chưa dứt.

Một ngày lại một ngày qua đi, phụ vương của Hắc Kim – Cassius khẩn trương thu xếp cho Hắc Kim ‘tuyển phi’, ngoại trừ Adweina, lại chọn thêm 2, 3 con báo cái có dung mạo xinh đẹp nhu mì, đang trong kỳ động dục, cứ như muốn Hắc Kim sau khi kết hôn xong lập tức phải lưu lại dòng giống.

Hắc Kim gần đây bận đến bù đầu, một bên bị phụ vương lôi kéo đi khắp nơi chọn người vợ ‘hợp ý’, bên kia lại sợ Trovey bị những con báo cái khác tấn công, tận hết khả năng canh giữ ở bên cạnh cậu, thi thoảng còn phải vì kế hoạch ‘bỏ trốn’ mà bí mật đi dò đường trong sơn cốc, qua suốt mấy ngày này, vòng eo cường tráng của Hắc Kim đã gầy đi thấy rõ.

Đêm lạnh, Trovey và Hắc Kim ngọt ngào rúc vào ngủ cùng nhau, thủ thủ thỉ thỉ nhỏ giọng tâm tình. Trovey dịu dàng chải vuốt lớp da lông bóng nhuận của Hắc Kim, Hắc Kim cũng vô cùng thân thiết liếm liếm cái cổ non mịn cùng hõm vai cậu. Đám người bên ngoài (là đám báo bên ngoài chứ?) chắc chỉ tưởng đôi tình nhân là đang tâm sự, kỳ thật, bọn họ chính đang bàn bạc về kế hoạch tìm đường chạy trốn.

“Ta đã thăm dò được lộ tuyến rồi, lúc nhỏ ta đứng trên vách đá phát hiện có một sơn động bí ẩn phía đối diện, cái hang đó có thể sẽ thông tới ‘Phong cốc’, hôm qua ta đã lên đi xem thử, nó vẫn còn nguyên xi như lúc đầu, ngày mai chúng ta liền từ đây tiến vào ‘Phong cốc’, xuyên qua ‘Phong cốc’ chính là thần giới của Phong thần, ở đó không ai biết đến chúng ta, chúng ta sẽ có thể tự do sinh sống...”

“Có sợ bị chúng nó phát hiện không...” Trovey lo lắng hỏi.

“Yên tâm, bảo bối... Sơn động kia ngoại trừ ta ra, ai cũng không biết. Ngày mai ta thay phụ thân đi tuần tra lãnh địa, như vậy chúng ta sẽ dễ dàng hành động hơn. Chờ ta đi rồi, em hãy lặng lẽ tới cái hang đó chờ ta, ta sẽ nhanh chóng cùng em đoàn tụ.”

“Được rồi...” Tuy rằng trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, nhưng vừa nghĩ tới có thể rời khỏi nơi đầy áp lực này, từ nay về sau cùng Hắc Kim sống đôi chấp cánh bay, Trovey quả thực vô cùng hưng phấn.

Một đêm không ngủ, Hắc Kim lại bị gọi dậy từ sớm, đi tuần tra lãnh địa Báo tộc, xem ra thủ lĩnh Cassius quyết tâm muốn đem ngại vị trao cho con trai ngay sau khi Hắc Kim lập gia đình.

Trước khi tiễn Hắc Kim đi khỏi, Trovey cẩn thận đeo vòng ngọc lên cổ cho Hắc Kim, tựa như người vợ nhỏ vừa qua đêm tân hôn, đứng ở cửa sơn động, dõi theo trượng phu đến khi đã khuất xa tầm mắt. Vì phòng ngừa Trovey bị tập kích bất ngờ, trong khoảng thời gian này, Hắc Kim luôn tận hết khả năng để thủ hộ bên cạnh cậu, mà kế hoạch bỏ trốn lần này, lại phải tự mình hành động, Trovey chung quy khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Tới thời gian đã ước định sẵn, Trovey cẩn thận đứng lên, mặc chiếc váy dài, theo lời Hắc Kim dặn, giấu mấy viên bảo thạch vào trong túi, chuẩn bị đi đến sơn động đã hẹn.

“Người muốn đi đâu?”

Đột nhiên nghe có giọng nói, Trovey bị dọa không nhẹ, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Adweina không mang thiện ý đang đứng chắn ngoài động, hung tợn trừng mình chằm chằm.

“Ta... Ta... Ta ra ngoài đi dạo.” Trovey nhỏ giọng nói: “Dù sao sau này cũng phải sinh hoạt tại đây, ta muốn làm quen dần với hoàn cảnh chung quanh, cũng muốn tiếp xúc nhiều hơn với các tộc nhân nữa...”

“Hừ!” Adweina khinh thường hừ một tiếng, hiển nhiên ngó lơ cái lý do sứt sẹo kiếm cốt của Trovey: “Đi thôi, phụ vương muốn gặp người!”

Không thể cự tuyệt, Trovey bị bắt đi gặp Báo tộc thủ lĩnh —— Cassius.

Dọc theo đường đi, Trovey không yên trong lòng, luôn nhớ tới lời hẹn với Hắc Kim, hơn nữa hang của Cassius ở nơi cao nhất trên vách núi, sơn đạo gập ghềnh khó đi, khiến Trovey nhiều lần bị vấp ngã trên đường, cũng vì thế, cậu phải nghe không ít những câu châm chọc khiêu khích của Adweina.

“Người quả thực ngu chết được! Thật không rõ Hắc Kim tại sao lại coi trọng người?” Sau khi thấy Trovey lại một lần ngã sấp xuống, Adweina có chút hả hê nói: “Đừng chỉ nhìn vào hiện tại nó cứng chiều người, đây chẳng qua là thú vui nhất thời thôi, chờ ta cùng Hắc Kim thành hôn xong, ta sẽ không để cho người có một ngày trôi qua yên ổn, ta thấy giờ người cũng đừng đi gặp phụ vương nữa, sớm rời khỏi đây đi, đừng tự làm mình mất mặt!”

Trovey cắn chặt răng, một câu cũng không nói, chỉ là chuyên tâm leo lên vách núi dốc, rốt cục đến được cửa động hùng vĩ của Cassius, Adweina ngừng dă kích Trovey, biểu tình trở nên trang nghiêm cung kính.

“Phụ vương, ta đã dẫn Trovey đến...”

“Ta đã biết.” Một thanh âm uy nghiêm truyền tới từ trong sơn động: “Để hắn tiến vào, người đi đi...”

“Dạ!” Adweina mang vẻ mặt sung sướng khi người gặp họa, liếc mắt nhìn Trovey một cái, liền xoay người xuống núi.

Trovey nhìn cánh cửa động sâu thẳm, hít một hơi, chậm rãi đi vào.

16. Chương 16

Đi vào sơn động, cũng không có tối tăm như dự đoán, tương phản, bên trong vẫn sáng như ban ngày. Trovey cẩn thận nhìn quanh bốn phía, thì ra nơi nơi trên vách tường đều được khảm những viên đá quý rất lớn. Báo tộc thủ lĩnh – Cassius uy nghiêm nằm trên bãi cỏ mềm, cặp mắt khắc nghiệt nhìn chằm chằm Trovey đang đi tới.

“Ách...” Trovey không biết phải xưng hô thế nào với vị vương giả này, nên gọi hắn là thủ lĩnh, hay... cha?

“Trovey, dường như chúng ta còn chưa chính thức giới thiệu qua về mình...” Bỏ qua sự xấu hổ của Trovey, Cassius nói: “Nhưng điều này cũng không quan trọng, nếu có thể, ta càng hy vọng không cần quen biết người.”

Thanh âm của Cassius trầm ồm tràn đầy mị lực vương giả, nhưng lời nói cất lên lại khiến Trovey lạnh thấu tâm.

“Vì Hắc Kim, hiện giờ chúng ta không thể không mặt đối mặt nói chuyện.”

Trovey không biết nên nói gì, đành phải im lặng lắng nghe.

“Ta cũng không phải cha ruột của Hắc Kim...” Lời của Cassius khiến Trovey kinh ngạc mở to hai mắt, Cassius tiếp tục nói: “Hắc Kim là một di huyết Báo tộc mang gen di truyền độc lập, hoàn toàn không có quan hệ huyết thống với ta, người có biết điều này có ý nghĩ quan trọng thế nào đối với toàn bộ Báo tộc không?! Báo tộc có thể tiếp tục phát triển, ít nhất cần hai con báo đực hoàn toàn không cùng tông hệ tiến hành sinh sản hậu đại, nếu không phá giải ma chú, khôi phục Nguyên Huyết, Báo tộc sẽ bởi vì kết hôn với họ hàng gần mà diệt vong!”

Nghe Cassius nói, Trovey cũng gật gật đầu, tuy rằng cậu không hiểu lắm, nhưng cũng biết anh em là không thể lấy nhau.

“Ta và Hắc Kim là hai di huyết giống đực duy nhất còn sót lại, ta từ nhỏ thu dưỡng nó, dạy nó, chính là hy vọng nó có thể cùng ta gánh vác sứ mệnh phục hưng Báo tộc, nhưng nó lại chỉ chung tình với người...” Cassius dừng một chút, Trovey dường như nghe được tiếng thở dài của nó: “Tuy rằng Hắc Kim đã đáp ứng cưới mấy con báo cái làm vợ, hơn nữa lưu lại con nôi dòng, nhưng ta làm sao có thể không biết phần tâm tình mà nó đối với người... Cho nên, để chặt đứt sự tưởng niệm của nó, giúp nó thuận lợi giao phối sinh sản với báo cái khác, ta phải diệt trừ người!”

“Người... người... người muốn... giết ta?” Trovey hoảng sợ mở to hai mắt, nhìn con báo cơ hồ to gấp đôi mình trước mặt. Nếu Cassius muốn giết cậu, tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn, nó so với Hắc Kim còn cao lớn hơn rất nhiều, tin rằng cho dù có Hắc Kim bảo hộ ở đây, Cassius cũng có thể thoải mái xé nát cậu.

“Giết người? Ha ha ha ha...” Cassius cất tiếng cười to: “Nếu ta muốn giết người, người đã chết từ lâu rồi, chỉ là nếu người chết, lấy mức độ si mê mà Hắc Kim đối với người hiện tại, nó nhất định sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn. Giết người?... Ha hả, ta sẽ không ngốc như vậy.”

“Vậy người...” Trovey khó khăn nuốt nước miếng: “Người muốn xử lý ta thế nào?”

Cassius nhìn ánh mắt sợ hãi của Trovey, gần từng tiếng mà nói: “Rất đơn giản, ta muốn người trở thành... vợ của ta!”

“Vợ? Người?” Trovey nhảy dựng: “Không! Ta quyết không đáp ứng!”

Cassius trêu tức nhìn Trovey, ngạo mạn nói: “Người có quyền cự tuyệt sao?”

Trovey quyết định không tiếp tục nói chuyện với Cassius nữa, chắc chắn nó đã điên rồi!

“Ta là của Hắc Kim, bây giờ là vậy, về sau cũng vậy... Ta không thể phản bội nó, càng không thể đến với người!” Trovey lớn tiếng nói, nhưng nghĩ đến Cassius cũng là vì sự sinh tồn của tộc nhân mới không thể không tiếp nhận mình, Trovey không khỏi thiện lương làm dịu ngữ khí: “Ta biết nỗi khổ tâm của ngài, nhưng thực xin lỗi, ta yêu Hắc Kim, Hắc Kim cũng yêu ta, đối với lời đề nghị của ngài, thật xin lỗi ta không thể đáp ứng. Ta phải đi, tạm biệt!”

Trovey xoay người đi về phía ngoài động, thế nhưng vừa ra tới cửa, Trovey kinh ngạc phát hiện đường xuống núi đã bị chặn bởi ba con hắc báo, dưới vách núi lại tụ tập hơn mười con báo uy mãnh, Adweina cũng ở trong số đó, hã hê giữa đầu nhìn Trovey trên bình nhai.

“Chính bởi vì người yêu Hắc Kim, cho nên người phải trở thành vợ ta...” Cassius lúc này đã chậm rãi đi ra từ trong động, mấy con hắc báo vốn đang hung hãn nhe răng với Trovey, vừa nhìn thấy Cassius, tất cả liền kính cẩn cúi đầu.

“Ta biết Hắc Kim căn bản không muốn cưới những con báo cái này, cũng biết các người đã lập kế hoạch hôm nay chạy trốn, so sánh với việc mất đi huyết mạch trân quý của Báo tộc, ta thà tự tay giết chết nó... Người cảm thấy đối đầu với sự tấn công của hơn mười thậm chí mấy chục con báo, Hắc Kim có thể cầm cự được bao lâu?”

“Không... Người không thể...” Trovey yếu ớt phản bác, nhưng cậu biết rõ, làm thủ lĩnh, Cassius tuyệt đối có thể hiệu lệnh toàn bộ Báo tộc đồng loạt xông tới, giết chết Hắc Kim...

“Nếu người yêu Hắc Kim, người nên tác thành cho nó, giúp nó hoàn thành sứ mệnh mà nó phải hoàn thành, lưu lại huyết mạch của Báo tộc. Nếu hôm nay người cùng nó chạy trốn thành công, Báo tộc cũng coi như đã kết thúc trong tay nó, hiện tại nó vì yêu người mà không lo lắng mấy vấn đề này, nhưng vài năm sau thì sao? Mười mấy năm sau thì sao? Hắc Kim có thể thấy hối hận vì đã tự tay hủy diệt mạch máu cuối cùng của Báo tộc hay không? Nó sẽ sống không yên, sẽ rất áy náy... Nó có thể bởi vậy mà hận người không? Vì người, nó là vì ở bên người mới đẩy Báo tộc tới chỗ diệt vong!”

Trovey thống khổ bưng kín mặt, toàn thân run rẩy không ngừng: “Không! Người đừng nói nữa... Xin người đừng nói nữa...”

“Ngẫm lại đi, trở thành vợ ta là lựa chọn tốt nhất cho người. Như vậy, Hắc Kim sẽ không còn cách nào khác, phải cùng báo cái kết hôn, nhưng là các người đều còn sống, sống trên thế giới này. Vài năm hoặc là mười mấy năm sau, chờ Hắc Kim đã lưu lại đủ huyết mạch của Báo tộc rồi, các người có thể cùng nhau rời khỏi đây, không còn ai ngăn trở các người nữa. Đáp ứng trở thành người của ta, các người mới có tương lai, đây là phương pháp tốt nhất để giảm bớt thương tổn...”

“Không... Hắc Kim sẽ không đồng ý...” Trovey yếu ớt phản bác, nhưng phòng tuyến trong lòng cậu đã bị lời của Cassius hoàn toàn đánh vỡ rồi.

“Đúng vậy, ban đầu có lẽ nó chưa thể thích ứng, nhưng sau đó sẽ dần khá hơn thôi. Nó hẳn là hiểu được, bởi vì đối với các người mà nói, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Chờ đến lúc nó có vài thậm chí mười, mấy chục người vợ, nó sẽ dần dần quên mất người. Không thể quên được cũng không có vấn đề gì, ta sẵn sàng cùng nó chia xẻ người... Điều kiện tiên quyết là sau khi nó lưu lại đủ lượng con cháu mà ta vừa lòng...” Cassius đi đến phía sau Trovey, phiến tình liếm lên cổ cậu: “Ta không thích bắt buộc người khác, nhưng cũng không có nghĩa là ta không có khả năng cưỡng bạo người... Người muốn kiến thức một chút, hôn lễ chân chính của Báo tộc là dạng gì không?”

Trovey chỉ cảm thấy thân thể cứng ngắc, hai tay buông thõng siết chặt thành nắm đấm, nội tâm giãy giụa trong sóng cuộn biển gầm.

“Đừng nghĩ đến chuyện cùng chết với Hắc Kim... Ta sẽ khiến người cho dù có chết cũng không còn mặt mũi gặp nó.” Cassius tiếp tục dập nát ý chí của Trovey: “Ta sẽ để Hắc Kim tận mắt chứng kiến người bị toàn bộ báo đực thay phiên cưỡng hiếp, người nghĩ xem, đến lúc đó Hắc Kim còn muốn người nữa sao? Sau khi các người tới thiên đường còn có thể hạnh phúc sao?... Không không không... Người căn bản sẽ không thể tới thiên đường, người phải xuống địa ngục!”

“Không! Xin người đừng nói nữa! Đừng nói nữa...” Tâm trí Trovey hoàn toàn bị lời nói của Cassius đánh nát, cậu ôm chặt lấy thân thể mình, tê liệt quy xuống bình nhai.

Cassius lặng lẽ nhìn cậu bé co quắp trên mặt đất, đúng vậy, cậu vẫn còn là một đứa nhỏ, vẫn còn là một thiếu niên chưa đến tuổi 16, bắt cậu phải tiếp nhận những điều này, đúng là làm khó cậu. Chỉ là... nếu không nhẫn tâm, ai có thể cứu vớt được vận mệnh của Báo tộc đây? Cassius uy nghiêm đứng trên đài cao, sau chiếc mặt nạ hùng tráng uy mãnh của hắn, là một trái tim cũng biết bàng hoàng sợ hãi — nếu Báo tộc thật sự chỉ có thể đi theo hướng hủy diệt, hy vọng ngày này không cần xảy ra ở trước mắt hắn.

Hỡi mẫu thần Moshi tối cao... Xin ngài ban cho ta sức mạnh khai sơn phá thạch, chém đứt tất cả những bụi gai trên con đường phía trước, nếu trên con đường gặp ghềnh hoàn thành trách nhiệm khôi phục nguyên huyết của Báo tộc, nhất định phải có kẻ gánh vác những tội nghiệt đó, vậy xin đem hết thân quy về cho ta, vì sự trường tồn của Báo tộc, vì nguyện vọng của tổ tiên, ta nguyện hứng chịu toàn bộ tội lỗi cùng trừng phạt...

17. Chương 17

“Trovey!”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Trovey lập tức giật mình bừng tỉnh, chống thân đứng dậy nhìn xuống, quả nhiên bắt gặp Hắc Kim đang đứng dưới vách núi ngẩng đầu nhìn mình.

Hắc Kim sau khi cắt đuôi con báo theo giám thị mình, vội vàng chạy tới sơn động mà hai người đã hẹn, chỉ là đợi mãi cũng không thấy thân ảnh Trovey đâu cả. Mới đầu còn tưởng là do đường núi khó đi, thân thể cậu vẫn còn đau, cho nên mới tới trễ (Tác giả: người còn không biết xấu hổ mà nói vậy?), nhưng sau đó lại càng ngày càng cảm thấy không ổn, lòng đầy bất an trở về xem xét, cư nhiên chứng kiến Trovey bủn rủn quỵ xuống trên đài cao trước cửa huyết động của phụ vương!

“Con trai thân mến, người đến thật đúng lúc!” Cassius lớn tiếng nói, thanh âm vang vọng đến mức có thể khiến toàn bộ thành viên của Báo tộc nghe rõ: “Hôm nay là ngày ta cùng Trovey thành hôn, có người tới chúc mừng ta thật sự rất vui vẻ!”

“Cái gì?” Hắc Kim cả kinh, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xa xa bắt gặp nét bối rối trên gương mặt người yêu, Hắc Kim đau lòng không chịu nổi, hối hận tại sao mình lại để Trovey một mình ở nơi nguy hiểm như vậy.

Xoay người muốn xông lên vách núi, lại bị một đám báo khác chặn đường. Hắc Kim cau mày nhìn lên phụ vương, chẳng lẽ lúc ta không ở đây, đã xảy ra chuyện lớn gì?

“Trovey, bé yêu, em xuống dưới trước đi... xuống đây với ta được không?” Xét tình thế hiện giờ, đầu tiên là phải tách bảo bối ra khỏi phụ vương, cách càng xa càng tốt, lúc đó mới có thể yên tâm xử lý mọi chuyện.

“Kim... Kim...” Trovey nhỏ giọng nỉ non, hai mắt si ngốc nhìn bộ dáng nôn nóng của người yêu, tựa như tất cả mọi thứ chung quanh đều không còn tồn tại, bên tai chỉ có tiếng vẫy gọi của nó, trong mắt cũng chỉ có hình ảnh của nó.

“Nói với Hắc Kim, nói người muốn gả cho ta... Chỉ có người tự mình nói rõ với nó, nó mới có thể hết hy vọng.” Cassius ghé sát vào lỗ tai Trovey, thấp giọng thăm thẳm, nhìn theo góc độ dưới vách núi, một người một báo giống như đang âu yếm nhau, vô cùng thân thiết.

Adweina hả hê đi tới trước mặt Hắc Kim, nói bằng giọng điệu rất khó nghe: “Không cần gọi nữa, Trovey của người đã quyết định gả cho phụ vương rồi, chúng ta chính là được triệu tập đến để xem hôn lễ... Người cũng biết, nghi thức thành hôn của Báo tộc là gì rồi đấy... Hà hà...” Xấu xa cười cười, Adweina tiếp tục đổ dầu vào lửa: “Thật không biết thân thể của tên nhóc kia có thể chịu đựng nổi hay không đây!”

Không rảnh bận tâm đến lời châm chọc khiêu khích của Adweina, Hắc Kim một lòng chỉ suy tính làm sao đem Trovey lần nữa giam vào trong ngực mình. Bé con đáng thương, nhất định đang rất sợ hãi!

Nhìn thân ảnh nhỏ bé trên đài cao không có phản ứng, một cái tát gạt văng con báo định xông lên ngăn cản, Hắc Kim bắt đầu liều lĩnh chạy về phía vách núi. Có được di huyết của Báo tộc, Hắc Kim trên phương diện hình thể và sức mạnh, vốn cường tráng hơn rất nhiều so với những con báo bình thường, hơn nữa cách thức chiến đấu bất chấp sống chết này của nó, nháy mắt đã đem mấy con hắc báo cách nó gần nhất cắn xé đến đầm đìa máu tươi, cũng có một con báo bị Hắc Kim trực tiếp cắn đứt yết hầu, một mạng về trời. Sau khi đám báo bình thường liên tục bổ nhào vào, mấy con báo trưởng thành cũng nhanh chóng vây tiến triển đầu cùng Hắc Kim. Dường như đã được sai sử từ trước, những con báo này cũng không bởi vì Hắc Kim mang thân phận cao quý mà sợ bóng sợ gió, cũng không bị sự hung hãn của nó dọa lui, ngược lại còn tấn công nó dữ dội hơn, chẳng mấy chốc, trên người Hắc Kim đã chi chít vết cào cùng vết cắn đủ loại.

“Hắc Kim, ta tưởng người sẽ chúc phúc cho chúng ta...” Cassius đứng trên bình nhai cao cao, giả bộ thờ dài, lạnh lùng nhìn đám báo với số lượng ngày càng đông đảo đang đánh về phía Hắc Kim đã mình đầy thương tích.

“Không! Không! Dừng tay!” Trovey đau lòng nhìn Hắc Kim bị thương, bối rối quay sang phía Cassius cầu tình: “Xin người... đừng làm hại nó, không phải người muốn nó lưu lại huyết mạch sao? Không... bảo chúng đừng lại đi, xin người!”

“Yêu cầu gì cũng đều phải có điều kiện, người đang thỉnh cầu ta đó sao? Vậy người sẽ trả một cái giá...”

Trovey đương nhiên biết cái giá đó là gì, nhưng mà...

Trovey do dự nhìn Cassius, cắn răng một cái xoay người chạy xuống dưới chân núi.

Còn chưa dịch chuyển được hai bước, mấy con báo canh giữ đường xuống núi liền xông tới, mãnh lực vỗ ngã Trovey, móng vuốt sắc nhọn bắt đầu không lưu tình chút nào xé rách quần áo cậu, hô hấp nặng nhọc mà liếm lên lớp da thịt trần trụi vừa lộ ra ngoài của Trovey, dương cụ hùng tráng cũng sớm lộ ra khỏi túi lông, vội vàng muốn chui vào nhục huyết của nhân nhi phía dưới.

“Đừng! Đừng tay! Cassius... Bảo nó ngừng lại đi! Ta sẽ không đồng ý, ta muốn ở bên Kim, cho dù là chết... Kim! Kim...” Trovey kêu khóc chống cự lại, chỉ là thân thể đơn bạc như cậu sao có thể đủ sức ngăn cản được sự tiến công hung mãnh của dã báo?

Nghe thấy tiếng kêu cứu của người yêu, Hắc Kim vội ngừng đầu nhìn, vậy mà có con báo dám xâm phạm tới bảo bối của nó! Hắc Kim lập tức nóng nảy đến đỏ mắt, càng thêm hung ác bổ nhào vào cắn xé, hận không thể phanh thây toàn bộ đám báo đang ngăn trở trước mắt mình, khiến chúng không còn có thể cản nó đi giải cứu bảo bối tâm can.

Nhìn nhìn Hắc Kim đang triển đấu dưới vách núi, lại quay đầu nhìn Trovey bị đè dưới thân con báo kia, Cassius vẫn thờ ơ như trước: “Trên người người có mùi của Hắc Kim, mà bản năng của động vật giống đực chính là dùng hương vị của mình để lấn át hương vị của con đực khác... Trước kia Hắc Kim là kẻ thừa kế của Báo tộc, ai cũng không dám có ý đồ với người, hiện tại nó không còn là gì nữa, người làm vật sở hữu của nó đương nhiên sẽ bị những con đực mạnh hơn chiếm đoạt, tiếp quản...”

“Không... Đừng...” Trovey khóc hô, quần áo mất công mặc vào đã bị xé rách thành từng mảnh, con báo kia đã cúi thân bắt đầu ngửi ngửi liếm liếm khe móng của cậu, những con báo đực khác cũng tiến đến muốn chia phần.

“Muốn chết sao... Ta sẽ không để các người được giải thoát dễ dàng như vậy, nếu cái chết của các người có thể đem lại hy vọng phục sinh cho Báo tộc, ta đây cũng muốn khiến các người thể nghiệm đủ sự tuyệt vọng này!”

Cassius cảm thấy những ‘uy hiếp’ cùng ‘giáo huấn’ đối với Trovey cũng đã đủ, liền chậm rãi thông thả bước đến, lệnh con đực đang muốn chiếm đoạt Trovey lui về, lạnh lùng nhìn thiếu niên loài người đã hoàn toàn trần trụi đáng thương quỳ rạp trên đất khóc rống thất thanh, lát sau mới nói: “Sao người không thử nhìn xem bởi vì người, Hắc Kim đã biến thành cái dạng gì...”

Trovey hoảng hốt thoát khỏi cảm giác nhục nhã vừa rồi, nâng lên gương mặt đầm đìa nước mắt, nhìn xuống vách núi, chỉ thấy phía dưới có mấy con báo bị thương đang nằm ngổn ngang, mà vốn là một hắc báo to lớn xinh đẹp, Hắc Kim cũng thân mang trọng thương, không còn bộ dáng oai hùng ngày xưa nữa. Trên vai, ngực, đều có đầy vết rách rất sâu, trên đùi còn bị cắn ra hai lỗ thủng lớn, trào máu ‘ồ ồ’. Trên mặt cũng có một vết cào sâu hoắm, khiến toàn bộ lớp da thịt xung quanh lõm ra, một bên tai cũng rách. Bộ lông vốn đen huyền, sớm đã bị máu nhuộm thành màu đỏ.

“Đừng làm hại nó...” Trovey đau lòng khôn xiết, nghẹn ngào đến cơ hồ không cất nổi thành lời: “Đừng... Xin người, đừng thương tổn nó nữa...”

Số lượng những con báo gia nhập cuộc chiến càng ngày càng nhiều, hình thành vòng vây ầu ẩu đả với Hắc Kim, cho dù Hắc Kim dũng mãnh thiện chiến, nhưng vẫn không thể đơn thương độc mã chọi lại số đông, đối mặt với lượng địch tựa như vô tận, Hắc Kim dần dần chống đỡ hết nổi, theo máu chảy ngày càng nhiều, ngay cả khí lực đứng vững đều đang xói mòn từng chút một. Vài lần lao đảo ngã xuống, lại vài lần gắng gượng đứng lên, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

“Nếu người sớm đưa ra quyết định, Hắc Kim sao phải chịu thương tổn nặng như vậy, tất cả đều là tại sự ích kỷ của người mà ra!” Giọng nói của Cassius vọng đến từ sau lưng Trovey: “Xem xét lại tình cảnh hiện tại của chính người đi, người hiểu rõ mình nên làm thế nào mà?”

“Ta... bằng lòng, ta bằng lòng làm vợ người ...” Trovey sớm đã khóc hết nước mắt, thanh âm cũng đã nghẹn ngào không thể nghe rõ: “Ta sẽ chấp thuận tất cả... Xin người đừng thương tổn nó nữa...”

Có được đáp án như dự kiến, Cassius mỉm cười, cao giọng nói: “Tất cả hãy dừng tay! Hôn lễ bắt đầu!”

Nghe được hiệu lệnh của thủ lĩnh, đám báo đang vây công Hắc Kim đều tản ra, lúc này, Hắc Kim đã nằm rạp trên đất không đứng dậy nổi. Bụng có một chỗ bị thương rất sâu, làm nó khó thở, máu tươi vẫn không ngừng trào ra, mất máu quá nhiều khiến thần trí Hắc Kim đã có chút mơ hồ, muốn gọi tên người yêu, cũng đã phát không ra thanh âm. Nhưng nó vẫn không buông tha (nơi đất bằng ở trên cao), dùng sức nâng lên cái đầu nặng trĩu của mình, nhìn về phía bình thai cao cao trên vách núi.

Đừng nhìn ta! Kim... Xin người đừng nhìn ta!

Trovey kêu gào trong lòng, trần trụi đứng trên bình thai, chỉ cảm thấy nội tâm đau đớn như sông cuộn biển gầm, đầu óc cũng ù ù choáng váng, nhìn người yêu mình đầy vết thương, cậu thật sự không muốn để nó chứng kiến cảnh mình bị cưỡng hiếp.

“Mau nằm úp sấp lên tảng đá kia, đem móng vuốt ra bên ngoài!” Bất mãn bởi sự chậm chạp của Trovey, Cassius không kiên nhẫn thúc giục.

Quay đầu, Trovey lúc này mới thấy ở chỗ gần cạnh bình thai, có một khối đá dài chừng hai thước... Đây là đài biểu diễn màn giao hợp trong hôn lễ sao? Bề mặt bên ngoài của tảng đá bóng loáng trơn nhẵn, chắc đã có không ít con cái từng nằm ở trên này, chỉ là thật không ngờ chính mình cũng có ngày đến lượt...

Chết lặng đi đến phía trước tảng đá, cúi thấp thân xuống, nằm úp sấp lên. Độ rộng của tảng đá vừa đủ cho một người, nhào thân về phía trước, hai cái đùi không thể không mở rộng ra, quắp ở hai bên tảng đá, độ dốc trước thấp sau cao khiến toàn bộ cái mông phải nhếch lên, rơi tư mật vốn bí ẩn, do vậy mà hoàn toàn bại lộ trước mặt tộc nhân của Báo tộc.

Cassius mang phí khách kiều ngạo của bậc vương giả nện bước đi về phía Trovey, không nhanh không chậm nằm lên lưng cậu, linh khẩu tiêm nhọn trên tính khí đặc biệt của dã thú nhanh chóng tìm được giang khẩu của Trovey. Không có tiền diễn, không có màn tán tỉnh vô cùng thân thiết, chỉ đơn thuần tiến vào như một cách tuyên cáo.

“Cứ coi ta là người yêu của người đi, điều này cũng không khó, dù sao chúng ta đều là Báo tộc... Chỉ là cái của ta lớn hơn nó không ít...” Cassius nói: “Thả lỏng, ta muốn vào hết...”

Tính khí thô lỗ của dã thú thông thả mà quyết liệt dùng sức, Trovey chỉ cảm thấy nơi chật hẹp phía sau tựa như bị một cái chày sắt nóng bỏng chậm rãi khuếch trương...

“Ừm... A...” Hậu đình đã bị kéo giãn đến cực hạn, nhưng phần đầu thô to của Cassius còn vẫn chưa nhét vào hết, Trovey khổ sở cắn răng chịu đựng, bất động nằm sấp trên tảng đá, không dám quay đầu lại xem dương cụ sắp tiến vào trong cơ thể lớn đến mức nào, chỉ khi không cách nào nhịn được nữa, mới phát ra tiếng rên khê như tiếng thở.

Dưới vách núi trở nên yên tĩnh, toàn bộ Báo tộc trong sơn cốc dường như chỉ có thể nghe được một hai tiếng rên rỉ mơ hồ của Trovey.

Nam vật của dã thú quá lớn, không thể tiến vào hoa khang chật hẹp của Trovey, đầu mút phía trước còn chưa hoàn toàn vào hẳn, đã bị chệch ra. Liên tiếp hai ba lần thất bại, hiển nhiên cũng không làm cho kẻ đầy kinh nghiệm như Cassius nổi giận, sau khi nó đem linh khẩu tiêm nhọn lại xâm nhập vào giang thần (miệng hậu môn) của Trovey, cũng không có nóng lòng đỉnh về phía trước, mà chỉ nhẹ nhàng đưa qua hai bên trái phải.

Đã không còn cảm giác tê đau vì bị mạnh mẽ khuếch trương, Trovey đáy lòng khê thở hắt ra một hơi, khoảnh khắc ngay lúc cậu thả lỏng, Cassius mạnh động thân đâm về phía trước, ‘phập’ một tiếng, quy đầu cực đại thô lỗ chen vào giang thần nhỏ hẹp, móc câu thịt lập tức công thành đoạt đất, chiếm cứ nội bích trong hoa khang, kế tiếp đó là sự xâm nhập tựa như vô chừng mực...

Trovey chỉ cảm thấy nơi non mềm nhất phía sau lạnh toát một trận, tiếp theo kéo đến là cơn đau nóng rát. Không thể co rút hay đẩy ra được nữa, dã thú dùng cấu tạo khác hẳn với cơ thể con người mà khí phách tuyên cáo quyền chiếm lĩnh. Giang khẩu chật hẹp nhất đã thất thủ, hoa khang cũng không còn gì bảo hộ nữa, Trovey chỉ cảm thấy vật trắng kiện khó mà thừa nhận kia đang từng chút từng chút thẳng tiến vào nơi

nhỏ hẹp của mình, cho đến khi khuếch trương thành ruột mềm mại mà co dần đến mức lớn nhất, toàn bộ nhục bích đều bị chiếm đầy, không còn... chút kẽ hở nào nữa.

Vật thô dài vượt quá giới hạn có thể thừa nhận thông thả mà kiên định thẳng tiến vào trong cơ thể mềm mại tinh tế, tựa như muốn đâm thủng cậu, Trovey khó chịu đến mức cắn chặt môi, chỉ chít những gai thịt nhỏ nhỏ cọ sát, kích thích hoa đồng mẫn cảm, hạ thể đã tập quen với làm tình, lại bất giác tham luyến mà nuốt trọn cực đại không tha. Không biết qua bao lâu, Trovey rốt cục cảm thấy lớp lông ẩm áp của Cassius áp tới cái mông trần trụi của mình, điều này cũng có nghĩa: cậu đã hoàn toàn bị tính khí của Cassius xâm phạm.

Cassius phát ra tiếng gầm đất rung núi chuyển, tuyên cáo sự chiếm lĩnh của nó. Thành viên Bác tộc dưới vách núi đều kiểm vị trí tốt để xem, chứng kiến toàn bộ quá trình ‘hoàn mỹ’ của màn cường đoạt này, tiện đà hoà cùng tiếng gầm của thủ lĩnh, bắt đầu hò reo.

Ngay tại khoảnh khắc bị hoàn toàn tiến vào, trong tiếng hoan hô của phần đông Bác tộc, Trovey dường như nghe được tiếng gào thét tuyệt vọng của Hắc Kim...

18. Chương 18

Hắc Kim bị thương kêu gào nhìn một người một thú giao phối trên nhai, tảng đá kia là thứ chuyên dùng để tiến hành hôn lễ của Bác tộc, nơi tất cả đám báo dù đứng đâu cũng đều có thể tình tường chứng kiến toàn bộ quá trình giao phối. Trovey tứ chi thon dài trắng nõn, cái mông trĩu trĩu đầy đặn, miệng cúc hoa khéo léo tinh xảo, cùng với bị dị vật mạnh mẽ xâm phạm, mỗi một chi tiết, mỗi một hình ảnh đều là rõ ràng như thế... Trong khi Cassius đang đắc ý tuyên cáo chiếm lĩnh, Hắc Kim dồn hết khí lực cuối cùng cất lên tiếng rên rỉ tuyệt vọng...

Tha thứ cho ta... Ta đã không thể bảo vệ em cho tốt...

Trước mắt tối sầm, Hắc Kim nghiêng thân thể nặng nề mà đổ gục xuống đất, rốt cuộc không dậy nổi nữa. Adweina luôn luôn ở bên cạnh thương tiếc nhìn Hắc Kim cả người đầm máu nhưng cũng không dám tới gần, phải chờ đến khi thấy Hắc Kim không còn... động đậy gì nữa mới rụt rè đi qua, đem thân thể đã bị tàn phá của nó cẩn thận đỡ lên, bước chậm về phía sơn động của mình.

Cassius đem cự vật chôn lại trong cơ thể Trovey, cảm thụ được vách tường chật hẹp bao bọc lấy mình mấp máy co rút theo tiết tấu, hẳn biết, tính khí dưới thân đang cố gắng thích ứng với chính mình. Vốn định để Trovey có nhiều thời gian mà ‘hiểu biết’ hẳn ‘vị đại’ như thế nào, nhưng từng trận thít chặt ma sát kia, đã khơi dậy trong Cassius cơn khát tình dục chưa từng có trước đó.

“Hắc Kim đã bị Adweina đưa đi rồi, giờ ngươi đã có thể lên tiếng...” Biết Trovey vì người yêu mà vẫn gắng chịu đựng nỗi thống khổ khó có thể thừa nhận, Cassius quan tâm nói: “Thả lỏng, ta sẽ đưa ngươi lên tới cao trào...”

Không đợi Trovey kịp phản ứng, Cassius liền nhanh chóng rút cực đại của mình ra, toàn bộ dương cụ thô to gần như đã bị lôi ra khỏi cơ thể cậu, chỉ để lại móc câu thịt vẫn bám trong gang thân nhỏ, sau đó lại hung ác cắm vào, lặp lại động tác đại khai đại hợp, bắt đầu hưởng dụng thê tử dưới thân.

So sánh với Hắc Kim, Cassius sớm đã là cao thủ tình ái tràn đầy kinh nghiệm, thông hiểu những thủ thuật khiêu khích cùng bí quyết hoan ái. Cảm giác xấu hổ vì mình phản bội Hắc Kim ở trước mắt bao người, thân thể Trovey lại mẫn cảm đến từng cái chạm khẽ, Cassius mới chỉ động vài cái đã khiến cho thân thể vẫn cứng ngắc kia tước vũ khí đầu hàng.

Cảm giác hạ thân bị tinh dịch của chính mình dính ướt một mảng, Trovey nhục nhã che mặt, khóc rống thất thanh. Ý nghĩ rằng thân thể này chỉ biết sinh ra phản ứng với Hắc Kim đã bị tàn nhẫn dập nát, nỗi thống khổ bất tri giác cùng bị cường bạo hòa lẫn với cơn khoái cảm cao trào, khiến Trovey khó chịu đến chết

đi sống lại. Thế nhưng con dã thú phía sau cứ không chịu buông tha cậu dễ dàng như thế, chỉ biết ra sức cướp đoạt theo bản năng của nó mà thôi.

“A... Ừ ư... Không... A ưm...” Cơ đau đớn ở nơi mềm mại bị xé rách, hòa lẫn với cảm giác tê dại rót vào cốt tủy, làm cho thân thể vốn đã nhiều lần làm tình rất cực nhẹn không được cất tiếng phóng dăng kêu rên.

Cassius vận dụng toàn bộ kỹ xảo khiêu khích giống cái dưới thân, xoay chiếc đùi thọc tới, cực lực hy vọng cậu có thể quên đi người yêu cùng những tâm tình khác, chỉ đơn thuần đắm chìm trong cơn khoái cảm mà chính hắn đem lại.

Thân thể của con người, đối với Báo tộc mà nói quả thực là công cụ tiết dục tuyệt hảo, làn da trơn nhẵn xúc cảm vô cùng thích, dùng đạo chặt hẹp mềm mại có thể chặt chẽ ngâm hết toàn bộ côn thịt; sự chống cự nhỏ bé không đáng kể, tiếng rên rỉ găng khắc chế cũng có thể nháy mắt khơi mào khát khao tình dục bùng bùng phần chấn. Cassius quả thực vô cùng vừa lòng với cơ thể dưới thân, cũng đã có thể lý giải tại sao Hắc Kim lại si mê cậu bé nhân loại này đến nỗi không thêm cưới thêm người vợ nào khác, nếu như chính mình là kẻ có được thân thể này trước, chỉ sợ những con cái kia ở trong mắt mình cũng sẽ biến thành cảm bã khó có thể nuốt trôi.

Con cái thuộc sở hữu của mình có thể dẫn phát tính dục của những con báo đực khác, đây là chuyện mà tất cả thành viên trong Báo tộc đều cảm thấy kiêu ngạo, Cassius phát hiện đã có mấy con báo đực trẻ tuổi bắt đầu đứng ngồi không yên, cũng có một con báo lớn mật tiến lên muốn ngửi ngửi giang thần của Trovey. Cassius ngạo mạn mà phát ra tiếng gầm nhẹ cảnh tỉnh, nhanh chóng dọa lui con đực vừa tiến đến khiêu khích, càng thêm ra sức cướp đoạt trong cơ thể Trovey.

Dục vọng của dã thú tựa như vĩnh viễn cũng không thấy đủ, Trovey liên tiếp ngất lịm trong tiếng khóc cao trào, lại tiếp tục bùng tình trong khoái cảm đau đớn. Thanh âm khàn khàn, nước mắt cũng đã khô cạn, nhưng thân thể vẫn không ngừng lung lay trong cơn bão tình dục cuồng điên.

“Đau quá...” Sau một trận run rẩy, phân thân sưng đỏ chỉ có thể miễn cưỡng phun ra chút dịch loãng, Trovey đau đớn cuộn mình lại, nhưng lập tức lại bị Cassius mạnh mẽ đè ra...

Chờ đến khi Cassius cảm thấy mỹ mãn buông ra ‘người vợ mới cưới’, thì đã là rạng sáng ngày hôm sau rồi.

Thủy giới (thế giới dưới nước) • Cung điện của Thủy chi Thần vương

Ở một nơi khác cách xa khỏi rừng rậm, cung điện của Thủy tộc vẫn đèn đuốc sáng trưng. Từng chi tiết trong hôn lễ của Báo tộc đều đang được chiếu trên Thủy kính, khiến Thủy giới Thần hậu ngồi xem mà đau lòng.

“Remy Aires, người tính khi nào mới nói cho bọn họ biết chân tướng?”

“Thu yêu dấu của ta, cho ta hôn cái nào...” Thủy giới Thần vương ôm lấy ái thê mà mình phải vất vả lắm mới rước về được, một lòng chỉ thêm muốn thân thiết, sao còn đầu óc để nghĩ tới chuyện khác nữa.

“Remy!” Thu tức giận đẩy ra khuôn mặt tuần tú đang áp sát tới gần của trượng phu... Ghê tởm chết đi được! Chẳng khác gì sắc lang cả! “Ta đang nói chính sự với người đó, người còn muốn dày dọ bọn họ đến thế nào nữa đây?”

“Đó là vận mệnh của Trovey, ta cũng không có cách nào...” Nhún nhún vai tỏ vẻ cực kỳ vô tội, Remy Aires giải thích: “Đến thời khắc quyết định, ta tự nhiên sẽ cho họ biết tất cả.”

Hừ, Báo tộc thật đáng giận, ai bảo chúng nó mấy ngàn năm trước dám có ý đồ với người của Điệp Dục tộc, làm hại bà xã thân yêu của ta hiện tại cô đơn lẻ loi, ngay cả một người cùng tộc đều không có, chỉ có thể gả cho ta (Tác giả: người đang cười trộm thì có! Ta đúng là nhất thời mềm lòng, mới đem Tiểu Thu xinh đẹp gả cho người!) không khiến Báo tộc phải lao đao, ta tuyệt đối không cam lòng!

Không biết chồng mình đang mưu toan chuyện quỷ gì, Thu mang vẻ mặt thương cảm nhìn Trovey trong thủy kính.

“Nhưng... nhưng, Trovey thật đáng thương... Trông bộ dáng cậu bé có vẻ rất đau...” Nhớ lại lần đầu tiên giữa mình và Remy, y cũng phải chịu đau mấy ngày không xuống giường được, tuy rằng Remy đã rất dịu dàng, cơn nhói đau lúc ban đầu cũng dần biến thành khoái cảm, nhưng Remy luôn lòng tham không đáy, cứ làm mãi không ngừng... Trời ạ, mình nghĩ cái gì thế này? Thu lập tức đỏ mặt.

“Thu... Người còn đau không?” Nhìn Đông cung sống đang trình diễn trong thủy kính, lại bắt gặp sắc đỏ ửng mê người trên gương mặt Thu, Remy Aires nhìn không được lại quần lấy: “Cho ta đi, đã mấy canh giờ rồi ta chưa chạm vào người... Chỗ này cũng đang rất nhớ người đó...”

Cầm lấy tay Thu, đặt lên phân thân bồng bồng phần chân đã sớm dâng trào của chính mình, Remy mang vẻ mặt đầy tình sắc nhìn bà xã thân yêu.

“Người!” Cứ như bị bỏng đến, Thu lập tức giật lại bàn tay bị Remy Aires nắm chặt, hồi tưởng lại cơn phóng đảng buổi sáng, mặt Thu lập tức hồng như quả cà chua: “Chuyện này người không chịu giải quyết, thì đừng hòng chạm vào ta, chính mình tự lo đi!”

Ra đòn sát thủ, Thu đắc ý vênh vang quay về tấm cung ngủ bù, bỏ lại Remy Aires với vẻ mặt ảo não.

‘Chết tiệt, thật không nên để cho Thu biết chuyện của Báo tộc.’ Cặp mắt sói đói nhìn chằm chằm phía Thu vừa khuất bóng: ‘Đành phải vì ‘tính phúc’ của mình mà cố gắng xử lý ổn thỏa chuyện này thôi!’

19. Chương 19

Sơn cốc • Nơi cư trú của Báo tộc

Trải qua màn giao phối chẳng khác gì cường bạo kia, Trovey đau đến mức suốt mấy ngày đều không thể nhúc nhích, chỉ có thể nằm chết dí trong sơn động của Cassius mà dưỡng thương. Tuy rằng tân thê tử ở ngay bên cạnh, nhưng Cassius cũng không làm gì cậu nữa, khi nào ‘muốn’ thì lại tới chỗ những ‘người vợ’ khác của nó hưởng lạc. Thời gian trôi qua thật sự rất nhanh, đảo mắt, Trovey cùng Cassius kết hôn đã được một tuần.

Xế chiều ngày nọ, Adweina mang thần tình lo âu đi vào sơn động của Cassius.

“Phụ vương, cầu xin người hãy cứu Hắc Kim, nó... nó sắp không xong rồi...”

Vốn đang kiệt sức nằm ở một bên nghỉ ngơi, Trovey nghe được tin tức này, liền giật mình ngồi dậy, hai mắt nhìn chằm chằm Adweina.

“Kim...” Lời hỏi han vừa ra tới cửa miệng, lại bị ánh mắt sắc bén của Cassius ép nuốt trở về.

Cassius như có điều suy nghĩ nhìn nhìn Trovey, ý bảo Adweina cùng hắn đi thăm Hắc Kim.

Vừa tới cửa sơn động của Adweina, xa xa đã thấy bốc lên một mùi hôi khiến kẻ khác phải nhíu mày. Cassius vào hang, liền nhìn đến Hắc Kim đang nằm hấp hối trên đất, miệng vết thương mấy hôm trước chẳng những không khép lại, trái ngược càng thêm nghiêm trọng hơn, ruồi bọ ‘vo ve’ xung quanh đó, mà Hắc Kim sớm đã không còn vẻ uy phong của ngày xưa, nằm rạp tại chỗ, hai mắt vô thần nhìn về phương xa.

“Hắc Kim... Hắc Kim?” Cassius thử gọi vài tiếng, Hắc Kim vẫn không phản ứng chút nào, chỉ nằm lì một chỗ chẳng thèm nhúc nhích: “Đứng lên! Hắc Kim, người là thủ lĩnh tương lai của Báo tộc, vì một đối tượng giao phối mà sa ngã như vậy, còn ra bộ dáng gì nữa?!”

Lại gọi thêm vài câu, thấy Hắc Kim vẫn không mảy may có ý định đáp lại, Cassius tức giận đi ra khỏi sơn động. Adweina lo âu vội vàng theo sau, nói: “Phụ vương... Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta không thể trở mắt nhìn Hắc Kim... Nó hiện tại không chịu đáp thuốc, cũng chẳng ăn gì cả, cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ chết...”

Cassius cau mày nâng mắt nhìn nhìn cửa động của mình trên nhai cao, một bóng đen nhỏ xíu đang đứng trên vách núi vội vàng chui tọt vào trong động. Cassius trầm mặc một hồi lâu, sau mới uy nghiêm nói với

Adweina: “Nói với Hắc Kim, hạn nó trong vòng mười ngày phải dưỡng thương cho tốt, nếu không, ta sẽ cắn chết Trovey ngay trước mặt nó!”

Cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về sơn động, Cassius lững thững bước tới chỗ Trovey.

“Muốn đi thăm nó không?” Cassius hỏi.

“Đương nhiên muốn đi...” Trovey cúi đầu, gần từng tiếng nói: “Ta chỉ yêu nó, chỉ quan tâm đến nó, chưa bao giờ thay đổi...”

Không nói gì, chỉ nằm xuống bên cạnh Trovey, Cassius trầm mặc thật lâu, sau mới nói: “Trovey, người là một đứa bé đáng yêu, người có một thân thể xinh đẹp làm cho người ta mê muội, nhưng nếu thân thể đó của người khiến một vương giả sa đọa, vậy thì người sẽ trở thành tội nhân!”

“Nhưng tình yêu là không có lỗi!” Trovey dùng sức siết chặt nắm đấm, rống lớn, tựa như muốn nói cho Cassius nghe, cũng tựa như đang muốn an ủi chính mình.

“Yêu không có lỗi sao?” Cassius cũng tức giận lên: “Vậy những đau khổ mà Báo tộc phải chịu đựng suốt mấy trăm năm qua là vì cái gì? Điệp Dực tộc bị tuyệt diệt là vì cái gì? Bao nhiêu Ma tộc tử nạn tại trận chiến mấy trăm năm trước là vì cái gì? Vì tình yêu của mình mà hy sinh trăm ngàn vạn sinh mệnh vô tội sao? Tình yêu như vậy chẳng lẽ không có lỗi?!”

Nước mắt lăn rơi trên nắm tay đang siết chặt, đôi mắt lờ mờ của Cassius, Trovey không biết phải trả lời ra sao.

“Cho dù tình yêu của các người có cuồng nhiệt đến thế nào, có chân thành đến thế nào đi chăng nữa, nhưng so sánh với lợi ích của cả Báo tộc, so sánh với tính mạng của mấy trăm tộc nhân trong Báo tộc, thì vẫn bé nhỏ vô cùng. Lời nguyện giáng xuống Báo tộc đã đem đến cho bọn ta sự giáo huấn tàn khốc, làm thủ lĩnh, nhất định phải lấy lợi ích của tộc nhân làm ưu tiên hàng đầu, vì cái loại tình yêu nhất thời này mà bỏ mặc sự hưng vong của toàn bộ Báo tộc, thậm chí là vận mệnh của cả Ma tộc, ta quyết không thể cho phép!”

Nhìn Trovey ngồi một bên im lặng lau nước mắt, Cassius thở dài, đi ra phía ngoài hang: “Mấy ngày nữa đi thăm Hắc Kim, bảo nó mau chóng cưới Adweina đi... Chỉ có người mới có thể khuyên nhủ được nó.”

Hắc Kim bắt đầu chịu ăn, còn thật sự phối hợp trị liệu, thấy thân thể nó dần chuyển biến tốt, Adweina cũng vui vẻ hẳn lên, trước sau tất bật chăm sóc.

Vết thương của Trovey cũng đã hoàn toàn khỏi hẳn, cậu thường xuyên thừa dịp Cassius không ở bên mà ngồi trên đài cao ngoài sơn động, ngắm người nhìn về phía hang của Adweina, mỗi lần đều tốn cả ngày, cho đến khi Cassius trở về đau khi tuần tra lãnh địa xong, mới yên lặng theo đằng sau hắn, lưu luyến cất bước quay vào.

Cassius đem hết thấy những điều đó thu vào trong mắt, nhưng cũng không nói gì, vẫn xử sự bình thản như mọi khi.

Sáng sớm, Cassius lại dậy sớm định ra ngoài tuần tra lãnh địa, Trovey rốt cục nhìn không được nín lấy nó: “Cas... Cassius, ách... Người đã đồng ý cho ta đi thăm Kim, ưm... ta... ta khi nào thì có thể đi được?”

Cassius hứng thú nhìn Trovey ấp úng, quan sát bé con này quả thực rất thú vị, tính cách yếu đuối nhưng ánh mắt lại tràn ngập kiên cường, ở trước mặt mình khuất phục nhưng vẫn không buông tha cho phản kháng. Cậu yêu Hắc Kim, nhưng tính cách dịu hiền lại khiến cậu không thể bảo vệ cho tình yêu này được... Điều ấy làm Cassius liên tưởng tới vị tộc nhân xinh đẹp của Điệp Dực tộc trong truyền thuyết từng khiến song tộc diệt vong, sự kiên định đối với tình yêu cùng cá tính mạnh mẽ của y, làm y dù biết rõ tình cảm kia sẽ khiến ngàn vạn sinh mệnh hủy diệt, nhưng vẫn cố chấp lao vào, tính cách điên cuồng đó thật khác xa với bé con trước mắt này biết bao, điểm duy nhất giống nhau chính là... tình yêu của bọn họ đều không được chúc phúc...

“Ách... Ngài có chấp thuận cho ta đi thăm Hắc Kim không?” Đợi mãi vẫn không có được lời đáp, Trovey nghi hoặc hỏi lại.

Trở về từ trong dòng suy nghĩ, Cassius mang ý cười: “Thương thể của người... đã tốt hơn chưa?”

Trovey nghe xong hơi sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn ‘xoát’ một cái đỏ lên, cúi đầu nhất thời không biết phải nói gì.

“Trên người thê tử của ta hẳn là phải có mùi của ta...” Cassius tiếp tục nói, tâm tình chẳng biết tại sao lại cảm thấy hưng phấn lên: “Do e ngại vết thương của người, mấy hôm nay ta không làm gì người nữa cả, nhưng nếu người muốn đi ra ngoài gặp Hắc Kim, vậy thân thể nhất định phải nhiễm hương vị của ta mới được...”

Nhìn đầu Trovey cúi càng ngày càng thấp, tấm lưng gầy khe khẽ run rẩy, tâm tình vừa mới có chút bay lên của Cassius lại bắt đầu nặng nề trầm xuống.

“Người cứ nghĩ kỹ đi rồi hãy tới tìm ta.” Xoay người đi ra phía ngoài động, gần đến cửa, Cassius lại quay đầu nói với Trovey: “Trovey, người đã là vợ của ta, ta hy vọng người có thể hiểu rõ được điều này, ta không có khả năng vĩnh viễn mặc người ở đây mà không chạm vào người, đừng nghĩ tới Hắc Kim nữa, tỉnh táo lại một chút đi...”

Trở về sau cả ngày tuần tra bên ngoài, tâm tình Cassius vẫn không tốt lên được, không muốn thừa nhận bé con trong sơn động kia chính là nguyên nhân đang gây nhiễu loạn tâm trí mình, Cassius trực tiếp tới hang của Belita. Đó là một con báo cái xinh đẹp, có cặp mắt màu vàng cùng lớp lông mịn như gấm. Belita là một trong những người vợ mà Cassius sủng ái nhất, thân thể dẻo dai khỏe mạnh của nó, có thể sinh ra thế hệ đời sau cường tráng cho Báo tộc. Gần đây đang là kỳ động dục, Belita vô cùng vui sướng khi chứng kiến trạng phu ury tráng của mình đi vào hang, hai con báo sau một phen vui đùa, bắt đầu điên cuồng mà giao cấu.

Cassius chỉ mãi đắm chìm trong bể dục của mình, không quan tâm bên ngoài có chuyện gì xảy ra, thậm chí mong có thể đem tâm tình nặng trĩu trong lòng chuyển sang thân thể con báo cái. Biển tình cuộn cuộn, sau khi cao trào, Cassius thoải mái nằm trên bãi cỏ, hưởng thụ thê tử dịu dàng chải vuốt từng sợi lông cho mình. Một tia sét chợt xẹt qua bầu trời đêm, bên ngoài thoáng bùng bùng tiếng sấm.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Cassius ngồi dậy hỏi: “Trời bắt đầu mưa từ lúc nào vậy?”

“Cũng được một lúc lâu rồi, xem ra đêm nay không thể ngừng ngay được.” Nhu tình như nước nhìn trạng phu anh tuấn cường tráng của mình, Belita dịu dàng nói: “Đêm nay đừng về nữa, cứ ở lại chỗ ta đi...”

Từ sau khi Cassius cưới vợ mới, liền không cho bất cứ thê thiếp nào tiến vào sơn động của hắn nữa, nơi đó nghiêm nhiên trở thành địa bàn độc hữu của Cassius cùng nhóc con loài người mới tới kia, điều này khiến cho rất nhiều báo cái âm thầm ghen ghét, nhưng lại không dám ở trước mặt Cassius biểu hiện ra ngoài. Cũng may không lâu sau Cassius lại bắt đầu thường xuyên lui tới huyết động của các thê tử, nhưng chưa bao giờ qua đêm, mặc kệ có muộn đến thế nào, hắn đều muốn trở lại sơn động của chính mình.

“Hmm...” Phiền lòng vì không biết xử trí Trovey thế nào, Cassius âm ừ cho có lệ, lại không còn có tâm tình thoải mái như vừa rồi. Mỗi đạo lôi bên ngoài cũng tựa như đang bổ vào trong lòng hắn, khiến hắn chung quy vẫn không thể ngủ yên.

Rốt cục quyết định không cố chấp nữa, Cassius xoay người đứng lên, bỏ lại Belita với vẻ mặt kinh ngạc, xông vào làn mưa xối xả.

20. Chương 20

Khi Cassius mang thân thể ướt đẫm trở lại sơn động của mình, lại phát hiện Trovey đã biến mất. Quét mắt nhìn quanh, Cassius tức giận gầm lên, thanh âm vang vọng toàn bộ sơn cốc.

Chết tiệt, ta lo lắng cho an nguy của cậu ta, vậy mà không ngờ cậu ta lại chạy trốn!

Đang muốn xoay người đuổi theo ‘người vợ bỏ trốn’, lại nghe thấy trong góc sơn động phát ra một thanh âm rất nhỏ.

“Cas... Cassius?” Một tiếng nói lí nhí truyền tới từ sau bãi cỏ nơi góc tối, chất giọng run rẩy mà khàn khàn cực kỳ khó nghe, nhưng Cassius lại cảm thấy nó giống như thiên âm vậy.

“Trovey?” Nhẹ nhàng đi tới chỗ cái bóng cuộn tròn nhỏ bé vừa cất tiếng kia, Cassius nhẹ giọng gọi.

“Hu hu hu...” Bé con không nói gì, chỉ thấp giọng nức nở.

Nhìn thấy cậu vẫn còn đây, Cassius không hiểu sao lại cảm thấy an tâm. Giữ giữ bọt nước trên người, Cassius rất nhanh đã gột sạch bộ lông. Lớp da ướt sũng chẳng mấy chốc đã trở nên khô ráo ấm áp, Cassius chậm rãi đến gần Trovey, nằm xuống bên cạnh cậu.

“Đừng sợ, có ta ở đây rồi...” Tưởng Trovey chỉ đơn thuần là sợ mưa to, Cassius dịu dàng nằm sát bên cậu, một lần lại một lần khẽ liếm cái gáy tinh tế nhạy mẫn của Trovey không biết chán, tựa như trước kia mẹ hắn từng làm với hắn vậy. Cassius không hề cảm thấy việc an ủi âu yếm người vợ nhỏ này có cái gì không đúng, hắn cứ tự nhiên như vậy muốn sủng nịch bé con đang cuộn mình trong góc kia, tuy rằng loại cảm giác này hắn chưa từng được thể nghiệm trên bất cứ con cái nào khác.

Tiếp xúc gần gũi với Trovey, Cassius dần dần phát hiện người vợ nhỏ của mình cũng không phải bởi vì sợ hãi mà run rẩy. Da tay của cậu lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng run run, tiếng rên rỉ nhỏ bé đầy thống khổ đứt quãng lách ra khỏi bờ môi đang mím chặt, sau đó bị mưa to cùng tiếng sấm hoàn toàn lấn át.

“Trovey, em làm sao vậy?” Cassius có chút nôn nóng vờn quanh người Trovey, càng không ngừng dùng cái mũi khẽ cọ lên thân thể cậu: “Em... thấy khó chịu sao?”

Trovey thần trí mơ hồ nhìn Cassius càng ngày càng sốt ruột, chỉ là miệng cứ run rẩy không nói nổi thành lời. Hồi mới 7 tuổi, Trovey từng vì muốn thi gan với mấy đứa nhỏ cùng thôn, một mình trèo lên vách núi phía sau làng, lại không cẩn thận trượt chân ngã xuống, khiến xương cốt toàn thân vỡ nát hơn phân nửa, cũng là khi đó được Hắc Kim đi ngang qua cứu lên. Trải qua nhiều cách cứu trị, vết thương mặc dù đã khỏi, nhưng vẫn để lại di chứng, chỉ cần gặp ngày mưa, toàn thân sẽ đau nhức tựa như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn vậy.

Lúc ở nhà, mẹ Trovey luôn dùng rượu thuốc bôi lên khắp người cậu, giúp cậu lưu thông máu. Cùng sử dụng áo lông thật dày bọc lấy toàn thân cậu, không chừa một chút khe hở. Sau lại theo Hắc Kim vào sống trong rừng, mỗi khi trời muốn đổ mưa, Hắc Kim đều tìm về những khóm cây bông thật dày trải ra trong sơn động, sau đó rúc vào người Trovey giúp cậu duy trì hơi ấm, nhưng Cassius lại hoàn toàn không biết đến thương tật này của vợ, nên chỉ có thể đứng một bên lo lắng suông.

Thống khổ như đang bị bầy kiến róc xương, Trovey cơ hồ đã hỏng mất... Cố gắng nhích tới gần thân thể Cassius tìm kiếm hơi ấm, nhưng khí ấm còn vương lại trên da lông khiến thân thể cậu càng thêm khó chịu.

“Trovey... Em làm sao vậy? Em thấy khó chịu ở chỗ nào?? Mau nói với ta a...” Cassius vội vàng kề sát vào thân thể cậu, lại bị Trovey lấy tay đẩy ra.

“Không... Thật là khó chịu...” Thanh âm trầm trầm run rẩy của Trovey bị tiếng sấm đột nhiên vang lên hoàn toàn bao phủ, đã không còn ý thức về xung quanh, chỉ cảm nhận được Cassius vừa bị cự tuyệt bắt đầu bức tức. Khắc chế cơn giận của mình, bỏ mặc Trovey tại đó, xoay người đi vào phía sâu trong sơn động, tìm chỗ nằm thoải mái trên bãi cỏ, Cassius tuy rằng mất hứng vì bị chính vợ mình từ chối, nhưng đồng thời hắn cũng biết rõ, thân thể mảnh khảnh kia, căn bản không thể chịu nổi cơn phát tiết tức giận của mình.

Đã không còn cảm giác ẩm ướt, nhưng đồng thời cũng mất đi hơi ấm... Trovey thống khổ cuộn mình ở trong góc, cậu vẫn kiên trì không cùng Cassius ngủ trên một bãi cỏ, tuy rằng bãi cỏ kia trông có mềm mại ấm áp thế nào đi chăng nữa. Trái tim cậu vẫn luôn hướng về Hắc Kim, chỉ là thân thể lại bị cơn đau khác chiếm lấy, mâu thuẫn cùng thống khổ khiến cậu không biết làm gì để chứng minh rõ sự lựa chọn của mình.

Tuy rằng chỉ có mấy tuần ở chung, nhưng Cassius đã vô cùng hiểu biết tính cách quật cường của Trovey rồi, biết cậu cho dù có lạnh đến đâu cũng sẽ không lại đây ngủ cùng hắn, nếu là như thường ngày, Cassius cũng sẽ chiều theo cậu, chỉ là trận mưa to đầu thu này làm nhiệt độ thời tiết hạ thấp rất nhiều, vốn định ở lại

sơn động khác không về, đem bãi cỏ tặng cho Trovey ngủ. Thế nhưng vẫn nhin không được lo lắng mà trở lại xem xem...

Những hạt mưa rơi bên ngoài đã dần ngớt bớt, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ xuyên qua màn khí ướt lạnh, đánh vào thần kinh mẫn cảm của Cassius đang nằm chợp mắt ở một bên, thở dài, Cassius quyết định vứt bỏ tư thái kiêu hãnh của bậc vương giả, đem Trovey tha tới ‘giường’ mình.

Vất vả một hồi, lúc đưa được thân thể xụi lơ của Trovey đặt lên bãi cỏ, Cassius mới phát hiện cậu đã rơi vào trạng thái bán hôn mê, thần trí có chút không tỉnh táo.

Dán lên gương mặt nhỏ nhắn của Trovey, Cassius lo âu tỉ mỉ quan sát đến từng phản ứng của cậu, đối với sự cự tuyệt vừa rồi, Cassius vẫn là cảm thấy rất mất mặt, cẩn thận không chế thân thể cho tốt, không để mình tới quá gần.

Lâm vào trạng thái mơ hồ, Trovey chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm dễ chịu đang tồn tại ngay nơi mà xúc giác của mình có thể chạm tới... Là Hắc Kim sao? Không thể ức chế vội đưa tay tìm kiếm ấm áp cùng âu yếm, tiếng rên rỉ truyền ra từ cửa miệng trở nên mềm mại đáng yêu vô cùng.

“Lại đây ôm ta... Ta lạnh quá, khó chịu quá...”

Lần đầu tiên chứng kiến Trovey hiển lộ ra mặt thái mê người đến thế, Cassius kinh ngạc vì nhân nhi dưới thân còn có bộ dáng chủ động quyến rũ như vậy, nhất thời thất thần.

“Nhanh lên a...” Bị cơn đau nhức thấu xương quấy nhiễu, Trovey vội vàng khát cầu một cái ôm ấm áp, không kiên nhẫn vờn tay, kéo đầu ‘Hắc Kim’ xuống, nhẹ nhàng hôn hôn lên mi tâm của hắn, Trovey khoan khoái thở dài một hơi, hiển nhiên vô cùng thỏa mãn đối với chiếc ‘lò sưởi’ trong ngực.

Được Trovey ôm vào lòng, Cassius quyết định không cô phụ ‘ý tốt’ của người vợ mới cưới, nhanh chóng chồm lên người cậu, dùng bụng ra sức cọ vào hạ thể Trovey.

Mặc dù có bộ da lông ấm áp bao trùm, nhưng Trovey vẫn bị cơn đau đón thấm vào xương cốt tra tấn, một chút cũng không phát giác ra điều gì khác thường, chỉ biết thuận theo sự tiến công của đối phương, chậm rãi mở ra đôi chân dài nhỏ, trần truồng nằm giữa dưới thân con hùng thú đang bồng bồng tính dục mà không hề tự biết.

“A ! ! ! ! ! ! ! ! ! !” Một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ sâu trong yết hầu Trovey, hạ thân bị vật cực đại khó mà dung nạp đâm vào, Trovey đau đến mãnh liệt run rẩy một trận, nhưng khi nhức buốt qua đi, Trovey lại phát hiện cảm giác chua xót khắp toàn thân đã bị cơn đau phía dưới che lấp, tựa như người lúc đang cực độ khó chịu sẽ tự gõ vào đầu, dùng dao tự cứa vào tay vậy, Trovey lập tức trở nên khát vọng loại đau đớn này, trông mong nó có thể hóa giải nỗi thống khổ không cách nào hình dung trên thể xác.

Hai chân cuồn cuộn quắp lấy vòng eo cường tráng đang đè phủ lên người mình, ngón tay bầu thật sâu vào lớp lông dày của Cassius: “Dùng sức... Làm đau ta! Ta muốn đau hơn nữa!”

Có được sự cho phép, Cassius phóng túng cho cực đại của mình đầu đá lung tung trong cơ thể Trovey, mà Trovey cũng phối hợp nâng lên cái mông non mềm, thuận tiện cho dã thú trên người dễ dàng trườn sát.

Cassius phát cuồng mà co rút thân thể, cái mông cùng chân sau run lên vì hưng phấn, mang theo dương cụ tiêm nhọn do còn chưa trưởng đại đến cực hạn, vẫn miễn cưỡng có thể tiến vào thân thể chật hẹp của Trovey, chỉ là theo cường độ ra vào ngày càng tăng, hùng vật căng đầy hưng phấn của Cassius bắt đầu phồng lên trong cơ thể cậu, chậm rãi chiếm cứ hết không gian có thể trong hoa khang bé nhỏ.

“Tốt!... Rất... đau...” Trovey ngửa đầu khàn gọi: “Chính là như vậy... Làm đau ta... A ư ư... Kim!”

“!” Đắm chìm trong khoái cảm tràn đầy, Cassius bị tiếng tê hãm của Trovey làm bình tĩnh, cơn tức bốc lên, gầm thét cắn xuống bả vai cậu: “Nhìn xem ta là ai! Ta là Cassius... Trượng phu của em! Ta không cho phép em lúc đang cùng ta giao phối còn nghĩ đến những con dục khác!”

Sự công kích đột ngột khiến Trovey hé mở cặp mắt sương mù, chờ khi thấy rõ con hắc báo đang xâm phạm mình trước mắt không phải Hắc Kim mà là Cassius, Trovey mới bình tĩnh từ trong mộng muội. Nhớ tới mới vừa rồi còn vô sỉ cầu hoan dưới thân Cassius, Trovey cảm thấy xấu hổ đến mức muốn giết chết chính

mình! Kêu khóc muốn thoát khỏi vòng tay của Cassius, lại chỉ phí công mà càng tác động đến nơi hạ thể đau đớn.

Dục vọng phần chấn giương cao không chút nào chịu buông tha cho thân thể mềm mại của Trovey, vẫn như cũ không ngừng căng lớn, mạnh xoay một trăm tám mươi độ, Cassius thô lỗ đem thân mình Trovey chỉnh thành kiểu thú giao, hai chân trước không hề lưu tình đè lại thân thể đang muốn đào thoát, Cassius bắt đầu chậm rãi chuyển động vật thẳng cứng của mình. So với Hắc Kim mà nói, Cassius đương nhiên là tình trường cao thủ, nó biết rõ như thế nào làm cho con cái chìm vào khoái cảm không thể tự thoát, hẳn nhất định phải dùng phương thức của hắn che phủ toàn bộ dấu vết của Hắc Kim trên thân thể Trovey!

21. Chương 21

Thân thể đau yếu căn bản không thể chống cự lại dã thú xâm phạm, Trovey quần quai kêu rên dưới thân Cassius, cho đến khi thần trí không rõ. Lý trí buông tay, thân thể theo bản năng khát cầu được giải phóng. Cái miệng nhỏ nhắn giữa khe móng cố gắng nuốt lấy cự vật đang đâm vào, tựa như vĩnh viễn cũng không no. Tuy rằng vòng eo bị va chạm đau đớn, nhưng đã sớm bị ma quỷ dục vọng khống chế, Trovey vẫn là không thể tự chủ mà đóng đưa hạ thể, mong giao hoan càng thâm nhập sâu hơn.

“Cho ta... Cầu xin người, sâu thêm chút nữa! Dừng sức a... Là chỗ đó... Ừm...” Tiếng kêu khóc khàn khàn kích thích tính dục của dã thú, Cassius hăng say thúc mạnh vòng eo, không hề bận tâm thao lộng non huyệt mềm mại dưới thân mình, tựa như hận không thể đâm thủng cậu. Tinh dịch tràn ra từ nơi tích khí tương giao bí ẩn đang kịch liệt ra vào, dính đầy móng Trovey, cũng dính lên lớp lông mềm trên bụng Cassius, theo sự va chạm của hạ thể mà bết lại với nhau.

Màn giao hợp thô bạo khiến cả người Trovey nóng bừng bừng, huyết dịch cuộn trào khắp toàn thân, cơn đau bị hàn khí dày vò dần dần rời xa thân thể, giúp khoái cảm tính giao càng thêm hiện rõ.

“Nói... Ta là ai!” Hung hăng thúc mạnh cực đại của mình, hướng thẳng đến chỗ sâu nhất trong cơ thể Trovey, Cassius chợt ngừng lại động tác: “Nói! Hiện tại ai đang thao thí nhân của em, em đang cùng ai giao phối?!”

“A ư ư... Cho ta, xin người... Ta muốn chết...” Trovey thống khổ đóng đưa thân thể chưa chiếm được thỏa mãn, hoa khang cố gắng phun ra nuốt vào hùng khí sắp làm mình nổ tung: “Cầu xin người... di chuyển đi...”

“Nói mau, ai cho em thỏa mãn như vậy, ai cho em đâm tiện như vậy... Em không nói, ta sẽ không động!” Hạ thân phía dưới đã bắn mấy lần liên tiếp, Cassius hiện giờ đã có thể thành thạo khống chế tính dục của bản thân. Thông thả cự người, làm cho vật kiêu ngạo của mình chậm rãi vẽ vòng trong cơ thể Trovey, dùng gai thịt trên cự kiếm tinh tế tra tấn từng tác hoa khang mất cảm.

“Là người... Là người đang thao ta...” Trovey không chiếm được thỏa mãn, bên trong hoa khang tê ngứa khó nhịn, đáng sợ nhất chính là, sau khi trườn sát thô bạo ngừng lại, cơn đau đớn dày vò lại bắt đầu xâm nhập vào xương cốt của Trovey, từng chút chua xót lan ra từ trong cốt phùng (lõi xương), khiến Trovey khổ sở đến mức không cách nào chịu được. (Tác giả: Mọi người có thể tưởng tượng ra bộ dáng con nghiện đang trong quá trình cai thuốc)

“Ta là ai?” Biết mình đã cách thắng lợi không xa, Cassius thông thả rút ra cực đại, tận lực làm cho gai thịt trên cự kiếm, móc câu trên quy đầu ma sát ngược đãi từng thớ thịt trong cơ thể Trovey.

“Là Cassius... Ừ a a a a a...” Trovey rốt cục đầu hàng khóc lớn, là Cassius người đang thao thí nhân của ta... Ta muốn người cắm vào ta!”

Vận dụng khí lực toàn thân, đem cự kiếm của mình thúc mạnh vào thân thể chặt khít của Trovey, lực đạo cuồng mãnh, khiến thân thể đơn bạc của cậu bị đè hẳn xuống đất.

“Đúng vậy! Tiếp tục... Tiếp tục nói!” Lấy tốc độ còn nhanh hơn ban nãy thao lộng thư khí dưới thân, Cassius tiếp tục ra lệnh.

Vì không muốn Cassius ngừng di chuyển, Trovey đã không còn biết đến liêm sỉ nữa, giương miệng dùng sức hít thở không khí, dứt quãng tiếp tục nói hết câu chữ làm người ta thấy thẹn: “Cassius... Cứu ta, ta muốn người, dùng sức một chút... Nữa! ...”

“Nói, ta là trượng phu của em! Là trượng phu của em đang thao em, cùng em giao phối chính là ta – Cassius, không phải Hắc Kim!”

“Ừ... Người, trượng phu của ta... .. Cassius đang thao ta... Không phải, không phải... không phải Hắc Kim... ..”

Chờ khi mặt trời ngày hôm sau mọc lên, một người một thú mới qua loa chấm dứt màn giao cấu tưởng như vĩnh viễn của họ, bắn ra giọt tinh dịch cuối cùng vào trong cơ thể Trovey, Cassius đem người vợ sớm đã hôn mê bất tỉnh bao bọc trong lòng, dùng thân thể ấm áp của chính mình nhốt chặt lấy cậu, sau đó nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Chờ khi Trovey rốt cục tỉnh lại từ trong cơn mê man, tình cảnh đêm qua lại rõ ràng ập về trước mắt. Thật hy vọng bản thân hoàn toàn không nhớ gì cả, nhưng mỗi một hình ảnh, mỗi một câu nói cứ tựa như dấu ấn khắc sâu vào đầu Trovey... .. Cậu đã phản bội Hắc Kim rồi!

“Em đi thăm Hắc Kim đi... Thân thể nó hiện tại chắc đã khôi phục kha khá rồi.” Cassius biếng nhác ngáp một cái, ngày giao phối hôm qua hiển nhiên làm cho hắn rất vừa lòng: “Ta đã đáp ứng, nếu nó dưỡng thương thật tốt, ta liền cho em đi gặp nó...”

“Ta không đi...” Lẳng lặng cầm lấy mảnh lá, lau đi dấu vết còn lưu lại ở móng, tinh dịch đã khô cứng, dính chặt trên làn da, Trovey như muốn tự ngược đãi chính mình mà ra sức chà sát, chỉ chốc lát sau làn da non mịn đã bị cọ đến đỏ bừng.

“Buông tay! Để ta đến!” Nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhỏ bé đang mặc ý tra tấn da thịt mình của Trovey, Cassius tiến tới đè cậu nằm ngửa trên bãi cỏ.

Nhớ tới đủ loại tư thế hôm qua, thẹn thùng, rụt rè, phẩm hạnh... Hiện tại đều cảm thấy vừa thảm thương vừa nực cười, Trovey cam chịu thuận theo động tác của Cassius, nằm trên bãi cỏ mở rộng đùi ra.

Cassius tựa đầu rúc vào giữa hai chân Trovey, tinh tế liếm đi dấu vết nơi hạ thân của cậu. “Nâng móng lên một chút!” Ở chỗ sâu trong hoa khang chậm rãi chảy ra chứng cứ cuồng loạn hôm qua, Cassius dùng chóp mũi khẽ cọ lên túi cầu nhỏ, cuốn đầu lưỡi dài đầy gai thành hình ống, đâm vào huyết anh đào sưng hồng, chậm rãi dẫn đường cho mầm móng của mình chảy ra khỏi thân thể vợ.

Nâng lên cái móng của mình, Trovey trầm mặc mà thuận theo, không muốn nhìn bộ dáng thiếp sát mê muội lại tỉ mỉ của Cassius, xoay mặt hướng vào trong động, một hạt lệ lăn xuống từ khóe mắt.

“Trov... .. Phụ... Phụ vương...” Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Trovey kinh ngạc vội quay đầu, vậy mà lại nhìn đến Hắc Kim đã khỏe mạnh cùng Adweina mang về mặt xấu hổ đang đứng ngay trước cửa động của Cassius.

Sực nhớ ra mình đang ở tư thế xấu hổ không chịu nổi, Trovey vội vàng muốn vùng đứng dậy, tiếc rằng cả đêm hoan ái hôm qua, đã sớm cướp đi toàn bộ khí lực nơi vòng eo cậu, giây giữa một hồi, lại chỉ có thể phí công ngã trở về bãi cỏ.

“Phụ vương, Hắc Kim vừa mới bình phục, nói muốn tới thỉnh an ngài và tân vương phi...” Adweina nhìn Hắc Kim đang sưng sờ ở bên cạnh, vội vàng xoa dịu không khí.

“Hmm, vậy sao...” Cassius tao nhã nằm xuống bên Trovey, làm cho cậu có thể thoải mái tựa vào trên người mình, về mặt sủng nịch nhìn nhân nhi trong lòng đang vô cùng sưng sốt, nói: “Hôm qua ta cùng Trovey đã giao phối suốt cả đêm, hiện giờ thân thể em ấy còn chưa tiện cử động, vốn định chờ người dưỡng thương tốt rồi, để Trovey tới thăm người, ai ngờ người lại đã lặn lội một chuyến...”

“Không... không, không sao... Quấy rầy phụ vương rồi, chúng ta đi trước...” Nói xong, Hắc Kim xoay người chạy ra khỏi sơn động, Adweina cũng lo lắng theo sát phía sau.

“Kim...” Trovey không khỏi muốn đuổi theo, lại bị Cassius kéo lại, giam cầm ở dưới thân mình.

“Ta hận ngươi! Ta hận ngươi! ...” Trovey nghẹn ngào khóc rống, không ngừng đâm lên thân hình rắn chắc của Cassius: “Tại sao ngươi lại muốn đối xử với ta như vậy?!”

Thở dài, sự công kích của Trovey đối với Cassius mà nói, đúng là chẳng khác gì gãi ngứa cả, không đáng nhắc tới. Cúi đầu tỉnh tể liếm lên cổ, cảm, cũng xương quai xanh của cậu, Cassius nói: “Như vậy là lựa chọn tốt nhất... Chẳng lẽ em không ngủ được, trên người Adweina đã có hương vị của Hắc Kim rồi sao?”

“Không! Không thể nào!” Trovey kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Cassius: “Ngươi... Ngươi gạt ta, ngươi là cố ý, ngươi chỉ muốn chia rẽ chúng ta thôi...”

Cassius điềm tĩnh nhìn sâu vào mắt Trovey, gần từng tiếng nói: “Em đừng quên, bây giờ đang là kỳ động dục của Báo tộc...”

Trovey tuyệt vọng nhắm mắt lại, đúng vậy, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng dù là kẻ có ngu dốt đến đâu cũng dễ dàng nhận thấy được quan hệ giữa Adweina và Hắc Kim đã không như lúc trước, chẳng lẽ duyên phận thật sự đã hết rồi sao? Những lời từng thề non hẹn biển, vẫn là không thể vượt qua nỗi sợ thật tàn khốc...

xx

Gian nan đi đến trước cửa huyết động mà Hắc Kim cùng Adweina hiện tại đang ở chung, bên tai Trovey còn văng vẳng giọng nói của Cassius: “Em tới khuyên nhủ Hắc Kim kết hôn với Adweina đi, Báo tộc cần một dòng máu mới! Ta biết em rất khổ sở, nhưng đã tới bước này rồi, vẫn hy vọng em không nên ép Hắc Kim trở thành tội nhân của Báo tộc!”

Vào sơn động, vốn đang nằm bên cạnh Hắc Kim, Adweina mang vẻ mặt phức tạp nhìn cậu một cái, hiển nhiên đã được nghe phụ vương nhắc trước về mục đích Trovey đến đây, liền đứng dậy đi ra khỏi sơn động, để lại không gian riêng cho hai người.

“Kim...” Trovey gian nan mở miệng, chỉ cảm thấy từng chữ sắp thốt ra đều vô cùng thống khổ: “Ngươi... cùng Adweina kết... hôn đi...”

“Tại sao?! Đây là tại sao?!” Vốn đang kích động vì được nhìn thấy Trovey, lại bị lời nói lạnh lùng của cậu đả kích, Hắc Kim mạnh nhào tới đè lên cậu, thống khổ nhìn xuống người mà kiếp này mình yêu nhất: “Tại sao em muốn tra tấn ta như vậy? Chúng ta tại sao lại thành ra như vậy...”

Hương vị nồng đậm của Cassius vương trên người Trovey làm cho Hắc Kim càng thêm đau lòng khổ sở: “Bảo bối, ta sẽ mang em rời khỏi nơi này... Chúng ta lập tức đi ngay, chỉ có hai chúng ta thôi... Chúng ta sẽ đến một nơi mà bọn họ không thể tìm thấy...”

“Đừng nói nữa! Xin ngươi... Đừng nói nữa...” Trovey che mặt nghẹn ngào khóc rống: “Quay lại không được... Chúng ta đã không thể quay lại như xưa được nữa rồi...”

“Không! Ta không để ý đến chuyện giữa em và phụ vương đâu, ta biết em bị ép buộc mà, là ta đã không thể bảo hộ em cho tốt...” Nhìn nhân nhi dưới thân vừa khóc vừa dùng sức lắc đầu, Hắc Kim sốt ruột giải thích: “Hay là... là tại Adweina? Bảo bối... Em biết không, ta... không có cách nào, nhưng ta chỉ yêu mình em! Trong trái tim ta chỉ có em...”

Hai tay ôm lấy mặt Hắc Kim, Trovey dùng ánh mắt rưng rưng nhìn người yêu của mình: “Có lẽ chúng ta đều rất ích kỷ, xem như ta cầu xin ngươi, Kim... Ngươi hãy kết hôn với Adweina đi, lưu lại một di huyết cho Báo tộc đi, Báo tộc... không thể bị cắt đứt trên tay chúng ta được...”

“Tại sao... Tại sao lại như vậy?!” Hắc Kim gào thét, trong thanh âm tràn ngập không cam lòng, thô lỗ chen thân vào giữa hai chân Trovey: “Em là của ta! Em cho tới bây giờ đều là của ta...”

Hai chân bị tách ra, loáng thoáng còn có thể nhìn đến dấu vết đỏ ửng còn lưu lại sau khi giao phối không lâu, giang thân sưng to như quả nhân bởi vì động tác của Hắc Kim mà kích động mấp máy, thỉnh thoảng lộ ra tràng nhục bị ma sát đến đỏ thẫm bên trong.

Bị cảnh sắc trước mắt kích thích đến, Hắc Kim tựa như người chồng đang điên cuồng lên cơn ghen, không để ý Trovey giãy dụa mà động thân mạnh mẽ tiến vào trong cậu. Đường hầm nhỏ hẹp vừa mới phải hầu hạ không lâu vẫn chưa khép lại hoàn toàn, phóng túng cho Hắc Kim tiến công, để nó thoải mái xâm nhập.

“Em là của ta... Trovey... Vĩnh viễn là của ta...”

“Kim... Hmm... Kim!” Trở tay ôm chặt lấy thân hình kích động đến run rẩy của Hắc Kim, đau lòng dùng ngón tay vuốt ve từng vết sẹo trên người nó, thêm một lần trầm luân nữa đi... Đây dù sao cũng là lần cuối cùng...

Sau khi màn cường bạo chấm dứt, Trovey chặt vật nằm rúc trong vòng tay của Hắc Kim, bi ai Hắc Kim cũng thống khổ không kém: “Kim... kết hôn với Adweina đi, xem như là vì ta... Lưu lại huyết mạch cho Báo tộc đi...”

Không khí trầm mặc vây quanh một người một thú, thật lâu... thật lâu sau... Trovey mới lặng lẽ rời khỏi sơn động của Hắc Kim. Ngoài cửa là Cassius với vẻ mặt thông cảm, Trovey khập khiễng đi về phía hắn, cúi đầu không nói gì.

“Đi thôi...” Cassius dịu lấy thân mình bủn rủn của Trovey, trở lại sơn động của chính mình.

22. Chương 22

Vài ngày sau, Hắc Kim cùng Adweina cử hành hôn lễ trước mặt các thành viên của Báo tộc, còn Trovey thì tránh ở sâu trong sơn động bịt chặt lỗ tai, khóc cả đêm.

Một tháng sau, truyền ra tin vui Adweina mang thai, Cassius cực kỳ mừng rỡ, đặc biệt tặng rất nhiều lễ vật cho vợ chồng Hắc Kim, nhưng chỉ ba ngày sau khi tin đó được thông báo, Hắc Kim đã rời khỏi sơn cốc của Báo tộc. Không ai biết nó đi đâu, cũng không thấy nó mang theo gì cả, nhưng Trovey biết, nó vẫn cầm giữ tín vật đính ước mà mình đã tặng nó, chính là chuỗi ngọc kia.

Đang mang thai, Adweina điên cuồng tìm kiếm Hắc Kim khắp nơi, nhưng một chút tin tức cũng không có, Hắc Kim tựa như chưa từng tồn tại, cứ thế mà biến mất trong sơn cốc.

Trong hang động của Cassius, Trovey ánh mắt đại ra nằm trong lòng trượng phu, mặc cho Cassius một lần lại một lần mềm nhẹ liếm láp làn da mình, từ cổ cho đến bả vai, song đồng lại ngơ ngẩn nhìn về đường chân trời xa xa phía ngoài động.

Trạng thái của Trovey khiến Cassius cảm thấy bất an, cuộn mình nằm xuống, tựa đầu đặt lên đùi cậu, Cassius chậm rãi nói: “Trovey... Em có muốn nghe chuyện về Hắc Kim không?”

Lời nói của Cassius hiển nhiên làm Trovey phản ứng, cậu không nói gì, chỉ là lấy tay vuốt ve lớp lông trên lưng hắn, ám chỉ ý nguyện của mình.

“Báo tộc vốn có năm tiểu tộc khác nhau hợp thành, do lời nguyên của ma nữ, những tộc nhân ở các chủng tộc khác đều dần dần bị tuyệt diệt, cuối cùng chỉ còn lại có Hắc tộc cùng Nhã Di tộc bọn ta còn gắng gượng chèo chống, cha của Hắc Kim —— Hắc Da Ma là di huyết giống đực duy nhất còn sót lại của Hắc tộc, vì để có thể chờ đợi đến ngày nguyên huyết phục sinh, chúng ta nhất thiết phải có ít nhất hai huyết mạch báo đực thuộc chủng tộc hoàn toàn bất đồng, cho nên cha nó cũng gánh vác trách nhiệm nối dõi cực kỳ quan trọng. Khi đó, trong Hắc tộc chỉ còn hai di huyết giống cái, vốn các nàng sẽ trở thành vợ của Hắc Da Ma, nhưng hắn lại đi yêu một cô gái loài người. Khi đó ta còn rất nhỏ, chỉ nhớ rõ người đàn bà kia rất đẹp, rất dịu dàng, luôn mỉm cười ngồi ở cửa động, nhìn theo Hắc Da Ma đi tuần tra lãnh thổ.

Cha ta cùng các thành viên khác trong Hắc tộc đều mãnh liệt phản đối Hắc Da Ma cưới người đàn bà kia, bởi vì hồi trước bọn ta lấy nữ tử loài người, chẳng những không thể dựng dục được nguyên huyết, thậm chí ngay cả di huyết đều không sinh được, nhưng Hắc Da Ma vẫn kiên quyết ở bên người đàn bà đó, hơn nữa không chịu cưới hai con cái kia làm vợ. Cha ta và các tộc nhân không còn biết làm thế nào, bởi vì khi đó Hắc Da Ma là thủ lĩnh của toàn bộ Báo tộc...”

Trovey lắng lắng nghe Cassius kể, thanh âm kia tựa như đang mang theo cậu đi xuyên qua thời gian, tái hiện lại cảnh tượng đã xảy ra nhiều năm về trước...

“... Người phụ nữ đó vẫn mãi chưa mang thai, điều này làm cho các thành viên Báo tộc vô cùng phiền não, nhưng lại khiến hai con cái di huyết trong Hắc tộc nổi lên hy vọng, chúng nó giết giết mấy tộc nhân phản đối Hắc Da Ma làm thủ lĩnh, thừa dịp lúc Hắc Da Ma đi vắng, tới ức hiếp người đàn bà kia... Sau đó, cha ta thay thế Hắc Da Ma trở thành thủ lĩnh Báo tộc, mà đúng lúc đó, nữ nhân kia mang thai... Có thành viên thấy vui mừng, có thành viên lại phẫn nộ, nhiều thành viên còn lại thì ôm tâm tình xem kịch vui mà chờ đứa nhỏ ra đời. Năm đó ta chỉ có ba tuổi, vẫn là một con báo chưa thành niên, không hiểu được nhiều oán như vậy, chỉ là rất thích nhìn khuôn mặt tươi cười của người đàn bà dịu dàng đó... Cho nên trong toàn bộ Báo tộc, ngoài Hắc Da Ma ra, người mà bà ấy tin cậy nhất chính là ta.

Phải nói thêm, thời gian mang thai của Báo tộc là bốn tháng, so với loài báo bình thường lâu hơn một chút, nhưng người đàn bà kia lại phải qua mười tháng sau mới sinh hạ Hắc Kim. Chờ khi nhìn đến nữ nhân kia đẻ ra chỉ là một con báo nhỏ, mà không phải giống quái vật nào đó, mọi người liền mừng rỡ như điên, đều tưởng nguyên huyết của Báo tộc cứ như vậy khôi phục rồi.”

“Nhưng... nhưng Hắc Kim vẫn là di huyết a...” Trovey khó hiểu hỏi.

“Việc phân biệt nguyên huyết và di huyết cần phải có thời gian, nếu báo con sau ba tháng có thể tự động biến hóa thành hình người, thì chắc chắn là nguyên huyết Báo tộc. Đáng tiếc nữ nhân kia không đợi được đến ngày đó, khi Hắc Kim mới được hơn một tháng tuổi, hai con cái di huyết của Hắc tộc kia thừa dịp Hắc Da Ma đi vắng, đã cắn chết bà.”

“!” Trovey kinh hãi che miệng lại, không thốt lên được thanh âm gì.

Cassius nhìn về phương xa tiếp tục nói: “Chờ khi ta thấy được, bà ấy chỉ còn sót lại một hơi thở, ta vẫn nhớ rõ bộ dáng bà ấy lúc đem Hắc Kim mới tròn một tháng đặt ở trước mặt ta, khóc thỉnh cầu ta bảo hộ đứa nhỏ thay mình... Không kịp đợi Hắc Da Ma nghe tin vội vã trở về, bà ấy liền tắt thở.”

Sự yên tĩnh nặng nề lan tràn trong sơn động, Trovey không biết nên nói cái gì cho phải.

“Cha ta vốn định chờ qua một thời gian ngắn sẽ đi khuyên bảo Hắc Da Ma cưới vợ khác, chỉ là không thể ngờ ngày hôm sau Hắc Da Ma liền nhảy vực tuẫn tình. Vì thực hiện lời hứa, ta đã thu dưỡng Hắc Kim... cho đến hiện tại.”

Cassius nhìn về phía Trovey, nhấn từng chữ nói: “Ta không muốn phải nhìn đến bi kịch tái diễn, ta không muốn lại có người chết trước mặt ta nữa! Em hiểu không?”

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Là chúng ta rất ích kỷ...” Ôm chặt lấy cổ Cassius, Trovey có thể cảm nhận được đằng sau vỏ ngoài kiên cường của vị vương giả này là nỗi đau đớn không ngừng run rẩy.

“Ta rất thương Hắc Kim, ta hy vọng nó được hạnh phúc... Nó là đứa con mà ta thương yêu nhất, thế nhưng, ta cũng là thủ lĩnh Báo tộc, ta không thể để cho toàn tộc tuyệt diệt trên tay ta!” Chậm rãi nhìn thoáng qua nhân loại trong lòng, Cassius mệt mỏi nói: “Adweina đã mang thai rồi, vốn ta định chờ Adweina sinh con xong liền cho hai người xa chạy cao bay, nhưng lại... Nếu... Nếu Hắc Kim trở về, em liền theo nó cùng nhau rời khỏi đây đi...”

Trovey bị lời nói của Cassius rung động thật sâu, thì ra... thì ra... hắn vẫn hy vọng có thể thành toàn cho mọi người, đáng tiếc hết thấy những điều này có phải đã biết được quá muộn rồi không...

Thời gian trôi như trôi đưa, một ngày lại một ngày ngày qua đi, Adweina đã sinh ra một giống đực di huyết xinh đẹp, đám vợ của Cassius cũng mang đến cho Nhã Di tộc thêm hai tiểu công chúa. Trovey vẫn như cũ ở trong sơn động của Cassius, nhìn Cassius anh danh quả quyết lãnh đạo Báo tộc hướng về tân sinh.

23. Chương 23

Tiết thu qua đi... Thời gian tiến vào những ngày trời đông tuyết phủ. Thành viên Báo tộc đã thay một lớp lông dày, nhìn qua trông cường tráng không ít so với mùa hạ. Lo lắng Trovey là loài người, không có da lông để sưởi ấm, Cassius bèn đi kiếm rất nhiều cực phẩm ngọc bích cùng một số trang phục tránh rét của đám thương nhân to gan dám xông vào lãnh địa cho ái tề mặc vào, chỉ là lại khiến Trovey kinh hãi, giận Cassius suốt nửa ngày không thèm nhìn mặt.

Cassius cơ hồ cùng Trovey như hình với bóng, vô luận đi đâu cũng đều công cậu theo, cho dù là khi tuần tra lãnh địa hay vây bắt con mồi. Vài lần ngẫu nhiên bị sơn dân vào núi săn thú nhìn thấy, liền có người thuật lại trong khu rừng Paikent có xuất hiện sơn thần, ngài có thể khống chế bách thú, lên trời xuống đất không gì không làm được... Rất nhiều người vì muốn bái cầu sơn thần phù hộ, nên đã đưa tới rất nhiều hoa quả và thịt thú săn, vừa hay lại giúp Báo tộc được no nê suốt mùa đông khó kiếm ăn này.

Kỳ động dục của Báo tộc đã trôi qua, giờ Trovey đã có thể yên tâm gối lên cái bụng ấm áp của Cassius mà an ngủ, cuộc sống như thế khiến cậu thấy thực thỏa mãn, chỉ là luôn thường xuyên nhớ tới Hắc Kim không biết còn đang lưu lạc nơi đâu.

Tuyết rơi mãi cũng có lúc ngừng, nơi lá thu rụng rồi sẽ nhú ra chồi mới, chớp mắt đã thấy xuân về hoa nở. Trong cung điện dưới nước truyền ra tiếng cười như diên của Thần Vương Remy Aires: “Thủy thụ rốt cục đã kết quả rồi ! ! !”

Tôi tớ chung quanh đều bị điệu cười đáng sợ của Thần Vương làm kinh hách, châu đầu ghé tai lại hỏi nhau. Tuy nói thủy thụ trăm năm mới kết quả một lần, mỗi lần cũng chỉ có bảy, tám quả, nhưng là... Vương cũng không cần sung sướng thái quá như thế chứ?? (Ghi chú của tác giả: quả mà thủy thụ kết ra, không gọi là ‘quả’... là gọi là ‘thủy châu’... Ha ha ha ha ha)

Remy Aires cầm mấy ‘viên thủy châu’ vừa mới hái xuống, kích động chạy tới cung điện mà Thu đang ở. Từ lần trước chứng kiến chuyện xảy ra ở Báo tộc trong thủy kính, Thu liền không thèm nhìn mặt hắn nữa, đến hiện tại đã hơn 5 tháng rồi, tuy rằng trong khoảng thời gian đó thỉnh thoảng vẫn có cơ hội đắc thủ, nhưng Remy Aires vẫn cảm thấy bất mãn! Quá đáng hơn chính là, Thu vì để tránh bị mình quấy rầy, còn dọn ra khỏi tầm cung của Thủy Vương, vào trắc điện chuyên dùng cho Vương phi ở.

Thật đáng ghét! Thu đáng lý phải ngủ trên giường mình mới đúng! Remy Aires tức giận nghĩ, nhìn nhìn chín viên thủy châu trong tay, Remy Aires càng bước nhanh hơn.

“Thu... Thu, người xem, thủy thụ kết quả rồi...” Chạy ào vào trong phòng của Thu, Remy Aires kéo người còn đang say ngủ trên giường ra, ôm vào trong ngực cao hứng nói.

“Hửm? ... Gì... Ừm... Có chuyện... gì thế?” Thu hiển nhiên còn đang trong trạng thái mông lung, hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Thừa dịp tiểu tề tử vẫn còn mơ màng không hề phòng bị, Remy Aires hung hăng hôn Thu vài cái, cho đến khi Thu không thở nổi, mới luyến tiếc ngừng lại.

“Mới sáng ra... Người làm gì vậy hả...” Thu nửa giận nửa xấu hổ nện lên ngực Remy Aires, thở phì phò trách cứ.

Nhìn hai gò má phớt hồng của ‘vợ’, Remy Aires sầm khổ phát hiện mình lại muốn xâm phạm hắn. Cố gắng áp chế dục vọng của mình, Remy Aires dùng tốc độ nhanh nhất nói: “Thủy thụ lần này kết được chín quả, chuyện của Báo tộc cũng có thể giải quyết được rồi...”

“Thật sao?” Thu cao hứng nhìn Thủy Vương, hồi tưởng lại hình ảnh dâm mỹ mà bị thăm mình từng trông thấy qua thủy kính, không khỏi mừng thay cho đứa bé đáng thương kia rốt cục đã có thể thoát ly khổ hải.

“Vậy... vậy chúng ta mau đến tìm bọn họ đi...” Thu thơm nhẹ lên mặt Remy Aires, hăm hở muốn xoay người xuống giường, tới lãnh địa Báo tộc. Không nghĩ tới lại bị Remy Aires đột nhiên đè xuống.

“Vợ yêu... Người phải cứu ta trước đã... Ta muốn...” Dừng tính khí sớm đã sừng phòng khó chịu của mình vội vàng cọ xát nhân nhĩ dưới thân: “Chuyện của Báo tộc, đợi tối nay giải quyết cũng được... Nhưng nếu người không cứu chồng mình ngay bây giờ, ta sẽ thật sự chết mất...”

“Remy...”

Không để cho tiểu thê tử có bất cứ cơ hội kháng nghị nào, Remy Aires nhanh chóng che miệng y lại, ngón tay linh hoạt cởi bỏ áo ngủ của Thu, ôm chặt thân hình nhẵn bóng mát lạnh phía dưới, bắt đầu hăng hái tiến công.

“... Vương... Bên ngoài có người... cầu kiến...” Thị nữ nơm nớp lo sợ đứng trước cửa bẩm báo, có trời mới biết cắt ngang cơ hội ‘tính phúc’ mà Thần Vương thật vất vả lắm bắt được, sẽ phải hứng chịu dạng trừng phạt gì...

“Không gặp! Không gặp...” Remy Aires rúc đầu vào lồng ngực đơn bạc của Thu... Dừng sức lại mút ra một cái đầu hôn hồng hồng, mới có thời gian quát lớn: “Hiện tại ai tới cũng không tiếp!”

“Là... Là quản giám thủy kính... trưởng lão Amoduosi... cầu kiến... Nói là đến vì chuyện của... Báo... Báo tộc, nhất định phải gặp ngài...”

“Báo tộc? ... Báo tộc xảy ra chuyện gì?” Thu gian nan nhô đầu ra từ dưới thân Remy Aires.

“Tỳ... tỳ nữ không biết” Bất gặp vẻ mặt hung tợn của Remy Aires, thị nữ sợ tới mức cơ hồ sắp khóc lên, trong lòng thầm sỉ vả vị trưởng lão giám thị thủy kính kia hết một trăm tám mươi lần.

“Remy... Chúng ta đi xem bên chỗ trưởng lão đã xảy ra chuyện gì trước đã...” Thu đẩy ra ông chồng đang đè ép trên người mình không chịu di động, bắt đầu mặc quần áo.

“Thu... ! ! !” Remy Aires kêu rên ra tiếng, hy vọng dùng biện pháp cuối cùng là giả bộ đáng thương giữ vợ lại trên giường. (Tác giả: Trước kia đều là dùng sức mạnh ép bức, nhưng lúc đã yêu nhau rồi... Hờ hờ, cấm cường bạo)

Tựa như đang trấn an con thú nhỏ, Thu vỗ nhẹ lên hai gò má tuần mỹ của Remy Aires: “Chính sự quan trọng hơn.”

“Đây cũng là chính sự mà...” Remy Aires bất mãn than thở, nhìn thê tử đã ra khỏi tấm cung trước, hẳn đành không cam lòng mà đuổi theo: “Sau khi chuyện đó xử lý xong xuôi rồi, vẫn có thể tiếp tục chứ? ... Có được thưởng thêm hay không a? Thu... Người không thể tàn nhẫn như vậy mà bắt ta ghen chết!”

Thị nữ nhìn theo bóng dáng Thần Vương và Vương phi, lắc lắc đầu, vị Thần Vương lãnh khốc cộng thêm lãnh huyết trước kia từ lúc cưới Vương phi về liền biến thành keo da trâu siêu cấp, mỗi khi làm ra chuyện gì, thật sự là khiến người ta được mở rộng tầm mắt a!

xx

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?” Remy Aires ngồi trên vương tọa, bực dọc hỏi.

Trưởng lão đứng dưới lạnh run, trong lòng kỳ quái, không phải Vương đã dặn, nếu Báo tộc xuất hiện dị trạng gì, nhất định phải lập tức bẩm báo sao? Sao bây giờ lại ‘khó ử’ như thế? (Tác giả *lau mồ hôi*: Bởi vì người nào đó còn chưa được thỏa mãn mà~~)

Máy mần có Vương phi tài đức sáng suốt ngồi bên cạnh trấn an tâm tình của Thần Vương, trưởng lão mới run lập cập nói: “Mấy viên thủy châu mà Thần vương bỏ lại hạ giới... sắp... sắp chết rồi...”

24. Chương 24

“Cái gì?! Tại sao có thể như vậy?!” Thu kinh ngạc trừng to mắt, nhìn nhìn trưởng lão lại nhìn nhìn trượng phu của mình.

Remy Aires nghiêm mặt cau mày, hẳn đương nhiên biết lý do tại sao... Sinh mệnh đang được thủy châu nhận làm ‘cơ thể mẹ’, đã sắp tắt rồi!

Sơn cốc của Báo tộc

Trovey gian nan ngẩng đầu, nhìn đám hắc báo muốn đẩy cậu vào chỗ chết ở trước mắt. Máu tươi từ miệng vết thương vẫn đang không ngừng trào ra, chậm rãi bào mòn sinh mạng cậu.

“Thằng nhóc loài người đê tiện! Người cho là, trốn ở sau lưng Cassius thì chúng ta sẽ không thể làm gì được người sao?” Adweina ác độc trừng nhìn Trovey đã xụi lơ trên mặt đất, dùng móng vuốt hung tợn cào ra vài vết máu trên bắp đùi cậu: “Khóc đi! Kêu rên đi... Cassius hiện tại đang ở chỗ khác rồi, không kịp chạy về cứu người đâu!”

Trovey nhìn Adweina mang vẻ mặt hung tợn ở trước mắt, cùng mấy con báo cái đang đứng sau trợ uy ủng hộ, đó đều là đám vợ của Cassius. Lãnh đạm cười cười, có lẽ... đây là kết cục tốt nhất dành cho mình, cũng là kết cục duy nhất đi.

Hai ngày trước, lúc trời sẩm tối, Adweina tránh đi Cassius, trộm đến tìm Trovey, nói rằng nó biết tin tức của Hắc Kim, vì thế Trovey không chút nghi ngờ liền giả bệnh, không theo Cassius tuần tra lãnh địa nữa, mà lén tới địa điểm Adweina đã hẹn, không ngờ chờ đợi cậu còn có mấy con dã thú bị sự ghen tị đè nén đến mức đã biến thành ác quỷ.

Theo dòng máu tươi đang trào ra, ý thức của Trovey cũng dần trở nên mơ hồ, chỉ là trong lòng vẫn vang lên một giọng nói: Kết thúc đi... Để cho tất cả những chuyện này kết thúc hết đi... (Tác giả: Kỳ thật tác giả ta cũng vậy nghĩ như vậy đó... Mau kết thúc đi!!!)

Trong thoáng chốc, cậu đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm thét thê lương... Là Hắc Kim đã quay về sao? Trovey cố gắng muốn mở to mắt, nhưng đã không còn nhận thức được gì nữa, cứ như vậy mà chìm vào bóng tối mê mang.

Khi cậu tỉnh lại... thì đã về tới hang động của Cassius. Chớp chớp đôi mắt mờ mịt, thứ đầu tiên cậu nhìn thấy chính là vẻ lo âu nhiễm đầy trên khuôn mặt trưởng phu.

“Trovey... em tỉnh lại rồi? Tỉnh lại rồi? ...” Biểu tình của Cassius khó có thể dùng hai từ ‘vui sướng’ đơn giản mà mô tả được, vẻ mặt ấy quả thực cứ như vừa nhận ra mình được sống lại lần nữa! “Thật tốt quá! Trời ạ, em đã tỉnh! May mà lúc ấy ta kịp thời chạy tới... May mà...”

Vùi đầu vào lồng ngực đang yếu ớt phập phồng của Trovey, cảm thụ nhịp tim đập mỏng manh ở nơi ấy, Cassius bất an đến run rẩy: “Đừng bao giờ... rồi bỏ ta... Đừng bao giờ... để chuyện như vậy xảy ra nữa...”

Muốn an ủi Cassius, chỉ là Trovey đã suy yếu đến mức ngay cả ngón tay đều không cử động nổi, đầu óc cứ ong ong, chỉ có thể mơ mơ màng màng mặc cho Cassius dùng đầu cọ đến cọ đi trong lồng ngực mình, dần dần lại chìm vào mộng đẹp.

Thời gian trôi đi như nước, đảo mắt đã tới cuối xuân đầu hạ, lại bắt đầu một mùa sinh sôi nảy nở. Trong sơn cốc của Báo tộc, nơi nơi đều tràn ngập hương vị tình ái.

“Ừm... A a a a a a a!” Hạ thể lại lần nữa bị xô xuyên qua, Trovey khó nhịn bầu chặt lấy thảm cỏ mềm. Nơi căng đầy phía dưới đã sưng đỏ như quả nhãn, cho dù không có dị vật gì sắp nhập, cũng đã đau đớn không chịu nổi, chỉ là con dã thú đằng sau không hề có ý tứ muốn dừng lại chút nào, ngang tàn mạnh mẽ đòi hỏi quyền giao phối.

“Cas... Cas... Cassius... Chậm lại... Ừm, ngừng một lát đi, a!” Trovey thống khổ giãy dụa, tuy thân thể đã quen bị dày vò sẽ không tự chủ được mà sản sinh ra khoái cảm, nhưng thể lực của con người làm sao có thể đáp ứng nổi nhu cầu của một con dã thú?

Ngậm lấy mái tóc dài phía sau gáy Trovey, Cassius thở hồng hộc, tiếp tục đè lên người cậu, điên cuồng mà chuyển động hung khí của mình. Gai thịt sắc nhọn cào lên tiểu huyết nhãn mịn, truyền ra tiếng ma sát dâm

mỹ. Thành ruột của con người vô luận trải qua bao nhiêu lần bị xỏ xuyên, vẫn là chật hẹp âm áp như thế, nhất là sau khi bị sưng, giang khẩu càng phù sẽ càng thêm cắn chặt lấy hung khí đang ra vào, khiến cho khoái cảm ma sát đạt tới một loại cao trào không thể mô tả nổi.

Lần thứ sáu bắn mầm móng vào trong cơ thể Trovey, Cassius qua loa rút ra tính khí của mình, xoay người cựa lại, để Trovey nằm ngửa trên bãi cỏ, lập tức lại đè lên.

“Không, không được!” Trovey cố gắng khép hai chân vào, không cho Cassius thực hiện ý đồ nữa, cổ họng do phải kêu la suốt một thời gian dài nên đã khàn đặc đến mức không thể phát ra thanh âm gì, lời cự tuyệt mơ hồ lọt vào trong lỗ tai Cassius, căn bản không đủ để sinh ra một chút tác dụng.

Cẩn thận thu hồi móng vuốt sắc bén, dùng lớp thịt đệm mềm mại phía dưới vôi vàng tách đôi chân hư nhuyễn của Trovey ra, Cassius không có nửa giây đình trệ, một cái động thân lại đâm vào nhục đạo mắt hèn.

“... Ta đã đuổi hết toàn bộ đám vợ của mình đi rồi... Trovey, em phải bồi thường cho ta!” Bất mãn trước sự cự tuyệt của Trovey... Cassius sử dụng đòn sát thủ.

Nhắm mắt, hồi tưởng lại tràng cảnh huyết vũ tinh phong Cassius đã gây ra ngày ấy, không ít con báo bởi vì tham dự cuộc ‘mưu sát’ lần đó mà bị hấn cắn chết hoặc đuổi đi, bên trong có cả di huyết mang dòng máu cao quý của Báo tộc. Bộ dáng Cassius phần nộ điên cuồng tàn sát, đến nay vẫn khiến Trovey nhói lên cơn đau khó hiểu... Bất đắc dĩ mặc cho Cassius tham lam đòi hỏi trên người mình, mỗi khi nhớ tới tình cảnh lúc đó, rồi lại đối mặt với dục niệm ngập trời của Cassius, cậu cũng chỉ có thể cắn chặt răng chấp thuận hết mà thôi. Cao trào vẫn liên tục ập đến không ngừng, Trovey cứng nhắc co rút lại tràng đạo, chỗi non phía trước do thường xuyên lên đỉnh mà đau đớn, lại lần nữa run rẩy, nhưng phân thân đáng thương giờ chỉ còn phun ra được chút dịch loãng, không hơn. Cao trào như vậy, nếu bảo là hưng phấn, không bằng gọi là thống khổ thì đúng hơn, Trovey thật sự không hiểu nổi, tại sao con dã thú đang đè trên người mình này cứ nhiên có tính dục dồi dào như vậy, tựa như vĩnh viễn cũng không thấy no!

Ánh sáng Mặt Trời dần rọi vào trong sơn động, Trovey mệt mỏi vươn vai, chỉ là cánh tay còn chưa kịp nâng dậy, hạ thể đã thấy đau đớn như kim châm muối xát, ngay sau đó là sự tê ngứa không thể chịu nổi.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ vô thức đã gọi tỉnh dã thú bên người, Cassius rúc tới gần... dịu dàng liếm liếm xương quai xanh của Trovey, hỏi: “Vẫn còn khó chịu?”

Ai oán phần nộ liếc nhìn tên ‘đầu sỏ’, nguyên do sự tình chính hắn cũng biết rõ, còn phải hỏi sao?

Gian nan xoay người qua, không muốn để ý đến tên dã thú cứ phát tình là không còn lý tính kia nữa (Tác giả: Vốn người ta chính là dã thú a, còn phải bảo trì lý tính?), nhắm mắt lại tiếp tục ngủ bù. Theo cử động của thân thể, dâm dịch tràn đầy trong người đêm qua lại từ từ chảy xuống từ nhục thần vẫn chưa thể khép kín, dính dính bết vào chỗ rãnh đùi của Trovey.

“A!” Theo sự lưu động của tàn dịch, thân thể càng thêm mẫn cảm. Trovey ảo não nhắm mắt nhú mày, thân thể này thật sự càng ngày càng thích ứng giao phối với dã thú. Vốn lúc trước còn có thể tiêu chảy do chứa đựng tinh dịch của giống đực lưu lại trong thời gian dài, hiện giờ đã hoàn toàn hòa hợp với sự tồn tại của chất lỏng sền sệt kia, cứ như nó nguyên vốn là một phần trong cơ thể mình vậy, sẽ không sinh ra bất cứ phản ứng bài xích nào.

Thời gian cứ như vậy một ngày lại một ngày qua đi, không ngừng phải thỏa mãn dục vọng dào dạt của Cassius mà thống khổ chống đỡ, Trovey cũng đã dần quen. Thân là người vợ duy nhất của thủ lĩnh Báo tộc, mỗi ngày được Cassius sủng ái, không còn nghĩ đến chốn thôn nhỏ nơi gia hương, không còn nghĩ đến tại sao mình lại trở thành vợ của Cassius, càng không còn nghĩ đến có phải hay chẳng có một phần vướng bận vẫn còn đọng lại ở nơi nào đó không biết tên trong lòng...

Đã để lại đủ di huyết cho Nhã Di tộc, Cassius giờ có thể chuyên tâm quán quít cương chiều nhân nhi mảnh khảnh trong lòng, thời gian còn lại sẽ đi thăm đứa nhỏ mà Hắc Kim bỏ lại trong sơn động trước kia của Adweina — Hắc Lê. Ngày ấy khi Cassius chạy tới khe núi mà Adweina đã dụ Trovey đến gặp, chứng kiến Trovey cả người đầm máu đang hấp hối, mắt hắn tức khắc đỏ ngầu, rất nhiều thành viên Báo tộc tham dự

âm mưu lần đó đều bị Cassius cản chết tại chỗ trong cơn cuồng loạn, kể cả Adweina. Chờ khi Cassius tỉnh táo lại, nhìn thi thể đầy đất cùng Hắc Lê còn chưa cai sữa, trong lòng hối hận vô cùng, nhưng là... hết thấy đều đã xong, có lẽ từ rất lâu trước kia, bi kịch này đã phải chấm dứt rồi.

Đem Hắc Lê phó thác cho một báo mẹ đang nuôi con khác, Cassius có vẻ rất mong mỗi chờ đợi nó lớn lên, hẳn muốn bồi dưỡng Hắc Lê thành một con hắc báo hoàn mỹ, làm cho nó trở thành thủ lĩnh cường đại nhất từ trước đến nay của Báo tộc!

Hiểu được nỗi thống khổ trong lòng Cassius, Trovey chưa bao giờ nhắc tới bất cứ chuyện gì có liên quan đến Báo tộc, Hắc tộc hay Hắc Kim, chỉ im lặng đứng bên hẳn làm bạn.

Đây là nhân sinh sao? Có lẽ nhiều năm về sau, Hắc Lê sẽ trở thành thủ lĩnh vĩ đại của Báo tộc, có lẽ sẽ tới tìm Cassius báo thù cho cha mẹ mình, hơn nữa còn có thể oán hận chính cậu... Trovey đứng tại nơi xa nhìn Cassius dạy Hắc Lê săn mồi như thế nào, tâm tư cũng đã bay về miền viễn xứ... .. Kim, người rất cuộc đang ở đâu vậy? Ta rất nhớ người...

25. Chương 25

Ngày nọ, một vị khách không mời mà đến đột nhiên tới thăm, làm cho sơn cốc của Báo tộc bao phủ một tầng cảm giác căng thẳng kỳ lạ.

Cassius trang nghiêm thay mặt toàn bộ thành viên Báo tộc trên lãnh địa, cung kính dị thường mà ra ngoài nghênh đón vị khách kia, tất cả đều minh chứng cho thân phận cao quý của người nọ. (Tác giả: Hiện giờ ta cảm thấy mình chẳng viết nổi nữa... Đây rốt cục là cái loại văn chó má gì vậy? Viết kém thế này đúng là không muốn đem ra cho người ta bêu xấu nữa, nhưng thôi... cũng may là sắp kết thúc rồi!!)

Lấy thân phận thê tử đứng bên Cassius, sau khi hành lễ rồi ngẩng đầu nhìn người vừa đến, Trovey kinh ngạc há to miệng... Trước mắt... thế nhưng chính là người thần bí hồi đó đã đưa cho cậu chiếc vòng ngọc hoa lệ kia!

Remy Aires đứng trên vách núi, thản nhiên nhìn thoáng qua đám Báo tộc đang quỳ lạy dưới chân mình: “Ăn oán giữa Báo tộc cùng Ma tộc dây dưa đã lâu, rốt cục cũng tới lúc phải xử lý rồi, bốn vương hôm nay tới đây chính là muốn hóa giải lời nguyền trăm năm cho Báo tộc!”

Vừa dứt lời, toàn bộ sơn cốc lập tức ngập tràn tiếng tru vang reo hò của đám báo.

Thản nhiên nhìn thoáng qua Trovey đang quỳ dưới chân núi, Remy Aires khe khẽ thở dài, đứa bé kia mặc dù lớn lên nơi sơn dã, sức khỏe so với Thu tốt hơn rất nhiều, nhưng lấy tấm thân lộ rõ vẻ gầy gò kia, thật không biết cậu có thể gánh vác nỗi tương lai của Báo tộc hay không.

“Cassius, người và vợ người theo ta vào sơn động của người nói chuyện đi!”

Ngồi trên bãi cỏ quen thuộc, Trovey không hiểu sao cứ cảm thấy khản trương, người xa lạ xinh đẹp năm xưa cư nhiên là Thần vương của Thủy giới! Điều này thật sự khiến cậu không thể tưởng được. Nói như vậy, chuỗi ngọc mà lúc ấy hẳn đưa cho mình làm như tạ lễ, hẳn phải là vật vô cùng trân quý rồi?... Nghĩ đến đây, tâm tư của Trovey lại không khỏi trôi về phương xa...

“Khụ khụ... Trovey...” Remy Aires khẽ ho khan vài tiếng, gọi về dòng suy nghĩ đang phiêu tán của Trovey: “Ta tin rằng các người đã vô cùng hiểu rõ về mối hận sâu xa giữa Báo tộc và Ma tộc, ta cũng biết Báo tộc kỳ thật vẫn hăm hực trong lòng chuyện bốn vương bỏ mặc không can thiệp, mà để cho Báo tộc và Điệp Dục tộc suy vong...”

Cassius khách khí đáp lại một câu ‘không dám’, nhưng từ đó có thể thấy được, nó quả thật vì chuyện này mà bất bình.

Cười cười thở dài, Remy Aires đương nhiên biết những gì mà Cassius đang suy nghĩ: “Lời nguyên năm đó là một đoạn thiên kiếp của Tinh Linh Tộc, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, chỉ xem có thể tránh qua được hay không thôi, bốn vương cũng không thể can thiệp vào thiên mệnh...”

Trovey ngồi bên cạnh mờ mịt mà nghe, thật không hiểu Thủy vương đang nói gì cả...

“Nhưng là, ma nữ Ma tộc hạ lời huyết oán độc ác này, đương nhiên cũng sẽ có báo ứng, sau khi biết mình không được đầu thai vào Ma tộc nữa...” Remy Aires mang ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Trovey: “Cô ta dùng chính bản thân làm bùa giải lời nguyên!”

“.....” Cassius ngưng thần nín thở nghe Remy Aires nói câu kế tiếp, tựa như chờ đợi một phép màu sẽ sắp sửa hiện ra.

“Trovey...” Remy Aires quay đầu, thật sâu nhìn cậu bé loài người xinh đẹp trước mắt: “Người chính là bản thể chuyển sinh của ma nữ Ma tộc đã đẩy Báo tộc và Điệp Dực tộc – hai đại Tinh Linh Tộc đến chỗ diệt vong kia!”

“!” Trovey kinh ngạc há to miệng, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào với tin tức này.

Cassius cũng kinh ngạc nhìn về phía Trovey,

“Không... Không thể nào đâu...” Trovey lắc đầu quây quây: “Ta, ta, ta chỉ là một... một người bình thường đến không thể bình thường hơn thôi mà, ta sinh ra ở thôn Laimus, mẹ của ta tên là Farrell... Không tin, người có thể đi hỏi, mọi người trong thôn đều có thể minh chứng! Tuy rằng... tuy rằng ta đã rời đi 3 năm, nhưng là, nhưng là bọn họ nhất định vẫn còn nhớ rõ ta, thật đó! Ta có thể cùng đi với các người!”

“Trovey... Không cần kích động!” Remy Aires lên tiếng nói: “Từ lúc người sinh ra, ta đã biết đến sự tồn tại của người rồi, chính ta đã an bài cho người gặp được Hắc Kim, kể cả việc cho người ba viên thủy châu đó, tất cả đều là ta dựa theo chỉ dụ hiện trên thủy kính của Thượng thần mà làm!”

“Cái gì... Người nói cái gì?”

“Ta đành nói thẳng vậy... Trovey, Báo tộc vì người mà diệt, để bồi thường, người phải gánh vác trách nhiệm làm cho nguyên huyết của Báo tộc phục hồi, nói cách khác, người phải cùng di huyết còn sót lại của hai Báo tộc là Nhã Di tộc và Hắc tộc, sinh hạ đủ đời sau mang huyết mạch của nguyên huyết!”

“.....” Trovey đã kinh ngạc đến mức thốt không ra lời.

Từ trong lồng ngực lấy ra một cái túi, bên trong đựng bốn viên thủy châu, Remy Aires giải thích: “Thủy thụ trăm năm mới kết quả một lần, lần này kết có chín viên, đặc biệt đưa tới cho người bốn viên, coi như là chút bồi thường của bốn vương đối với Báo tộc đi!”

“Nhưng là...” Đứng một bên trầm mặc đã lâu, Cassius nhìn thoáng qua Trovey, xoay mặt nghiêm túc nói với Remy Aires: “Câu chuyện được vẽ trên bức bích họa mà Báo tộc tiên tri truyền lại, nói Báo tộc phải giao hợp với nữ tử loài người mới có thể sinh hạ nguyên huyết, nhưng Trovey là một nam tử a.”

“Ha ha ha...” Remy Aires phá lên cười: “Đó là do năm xưa thủ lĩnh Báo tộc đến Thủy giới cầu xin giúp đỡ không có kết quả, bèn nhìn lên tương lai của Báo tộc trên thủy kính Amoduosi, nhưng trong lúc vội vã không có thấy rõ ràng, trở về liền nghe nhầm đồn bậy, lúc vẽ xong bích họa, thì đã sai lệch rất nhiều so với tương lai thực sự hiện ra ở thủy kính!”

“Thủy châu đã giao cho các người rồi... Về phần làm như thế nào, không cần ta phải dạy các người nữa chứ?” Remy Aires còn chưa dặn dò xong mọi chuyện, tâm tư đã muốn bay trở về hoàng cung xa xôi, chết tiệt, nơi này đâu đâu cũng tràn ngập mùi động dục, thật sự là khiến hần tưởng niệm thân mình trơn mịn xinh đẹp của Thu! “Khúc mắc giữa Tinh Linh Tộc cùng Ma tộc như vậy là chấm dứt, sau khi nguyên huyết được sinh ra, ta sẽ an bài lễ mừng long trọng, từ nay về sau hóa giải tất cả ân oán!”

Trovey ngơ ngác nhìn mấy viên thủy châu trước mắt, đầu óc vẫn là một mảnh hỗn độn, mà Cassius sớm đã hiểu rõ hết thảy, một cô khát khao nhanh chóng bốc lên từ dưới bụng, trong lòng ước gì tên Thủy vương đại bóng đèn này sớm biến đi!

Nhìn thấu mong muốn của Cassius, Remy Aires rất vui vẻ làm người tốt, chỉ bỏ lại một câu: “Ta đây sẽ chờ tin mừng của các người...” Rồi biến mất khỏi sơn cốc của Báo tộc, vội vàng chạy về hưởng thụ thê tử nhuyển ngọc ôn hương của hắn.

Mà trong sơn động của Cassius, lại truyền ra tiếng rên rỉ quen thuộc.

×××

Lại một ngày trôi qua, Hắc Kim dùng móng vuốt cào một vết lên thân cây, rời khỏi sơn cốc của Báo tộc, rời khỏi Trovey đã được một năm hai tháng mười tám ngày, thật không biết em ấy sống có tốt không... Quay về sơn động mà trước kia mình cùng Trovey từng ở, Hắc Kim không biết những ngày như vậy còn phải kéo dài đến bao lâu nữa.

Cassius là con báo mà Hắc Kim tôn kính nhất, mà Trovey... lại là người nó yêu nhất, phải lựa chọn giữa hai bên khiến Hắc Kim vô cùng thống khổ, lại càng không biết phải đối mặt với Adweina đầy lòng thâm tình kia như thế nào...

Được rồi, ta thừa nhận! Ta là một kẻ nhu nhược!!! Hắc Kim lắc đầu, ai oán nghĩ, ta không có dũng khí đối mặt, chỉ có thể tìm cách trốn tránh, bản thân vô dụng như vậy quả nhiên không thể chăm sóc Trovey cả đời, nhưng là... Cassius nhất định có thể làm Trovey hạnh phúc! Bởi vì trước khi đi, nó đã bắt gặp tia nhìn yêu thương ánh lên trong mắt Cassius, đó là sự dũng mãnh mà chỉ khi đối mặt với Trovey mới có thể tỏa sáng.

Cố gắng thuyết phục rằng mình lui nhường là chính xác, Hắc Kim một mình nhăm nháp nỗi tương tư cô độc.

“Sao người trẻ như vậy mới trở về?”

Một giọng nói quen thuộc truyền vào lỗ tai, Hắc Kim kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn nhân nhi mình ngày đêm mong nhớ đi ra từ trong sơn động, lại trước sau vẫn không thể tin tất cả những gì mình đang nhìn thấy.

“Trov... Trovey?”

“Kim...” Nhào tới lòng người tình, Trovey dùng sức rúc đầu vào lớp da lông mình nhưng nhớ đã lâu, bên trong mang hương vị mà chỉ Hắc Kim mới có, đã hơn một năm chia cách, thật sự làm cho người ta tưởng niệm không thôi!

“Trovey? Thật là em?... Sao em lại tới đây? Cassius đâu?” Nhìn người yêu gần ngay trước mắt, cảm thụ được cái ôm chân thật, Hắc Kim đầy bụng nghi hoặc hóa thành kinh hãi, nhưng nỗi băn khoăn vẫn dần dập tắt dần.

“Tất cả đều đã giải quyết xong... Kim, giờ chúng ta có thể vĩnh viễn bên nhau rồi!” Trovey ôm lấy đầu Hắc Kim điên cuồng hôn môi, khuôn mặt trơn mịn bị chòm râu của dã thú cọ đến hồng hồng, khiến cả khuôn mặt trông có vẻ càng thêm sinh động tươi sáng: “Ta... Ta còn có thể sinh con cho người nữa!”

Những lời này tựa như một liều xuân dược cực mạnh kích thích thần kinh của Hắc Kim, dã thú đang ở kỳ động dục, làm sao có thể chống cự được người yêu khiêu khích như thế? Cho dù là cảnh trong mơ cũng mong không cần tỉnh dậy! Thuận thể xoay thân Trovey lại, Hắc Kim nhanh chóng cưỡi lên...

“Hai người các người đủ rồi đấy!” Cassius đi ra từ một chỗ tối, hơi ghen tuông mà gầm ghừ: “Nói là đến tìm Hắc Kim, nhưng đâu có nói hiện tại sẽ trình diễn cảnh trao đổi tình cảm?”

“Phụ... Phụ vương?” Chứng kiến Cassius đột nhiên xuất hiện, Hắc Kim lại kinh ngạc há hốc mồm...

Trovey đỏ mặt, chột vật chui ra từ dưới thân Hắc Kim, sửa sang lại dáng vẻ một chút, hai thú một người ngồi trên bãi cỏ trong động, đem ngọn nguồn mọi chuyện từ đầu tới đuôi nói hết một lần.

“Nếu không phải Trovey khẳng khái muốn sau khi tìm được người về mới bằng lòng sinh con cho ta, ta mới mặc kệ người!” Vừa giải thích rõ tất cả, Cassius nhìn Trovey cùng Hắc Kim bởi vì tiểu biệt gặp lại mà có vẻ đặc biệt ngọt ngào, nói: “Hắc Kim, sau này người cũng không cần gọi ta là phụ vương, ta vốn chỉ thay mẹ người chiếu cố người thôi, hiện tại người đã trưởng thành rồi, chúng ta lại đều muốn trở thành chồng của Trovey, vẫn nên gọi nhau bằng tên tương xứng đi!”

“Dạ! Phụ... A, không không, Cassius!”

Trong sơn động tràn đầy niềm hạnh phúc xa ngày gặp lại... Từ đó về sau, mỹ nhân cùng dã thú bắt đầu trải qua những tháng ngày ‘tính phúc’ vui vẻ...

Mà ở cung điện Thủy vương xa xôi, Remy Aires về đến nhà, rất cục bở vì đã xử lý chuyện của Báo tộc vô cùng ‘khéo’ mà nhận được ‘ngợi khen’.

Đang không ngừng hưởng thụ trên người ‘phần thưởng’, Remy Aires bỗng nhớ tới một việc...

“Thu... tình yêu của ta... Chúng ta... có phải cũng nên gánh vác sứ mệnh sinh sản cho Điệp Dực tộc hay không?”

Cung điện của Thủy vương vang lên tiếng rên rỉ yêu kiều, thật lâu vẫn không không dứt...

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-thu-loan>